Salmer

KAPITTEL 1

1 Salig er den mann som ikke vandrer i de ugudeliges råd og ikke står på synderes vei og ikke sitter i de hånliges sete.
2 Men hans behag er i Herrens lov; og i sin lov grunner han dag og natt.
3 Og han skal bli som et tre plantet ved vannbekker, som bærer sin frukt i sin tid; heller ikke hans blad skal visne; og alt han gjør, skal lykkes.
4 De ugudelige er ikke slik, men de er som agnene som vinden driver bort.
5 Derfor skal de ugudelige ikke stå i dommen, heller ikke syndere i de rettferdiges menighet.
6 For Herren kjenner de rettferdiges vei, men de ugudeliges vei skal gå til grunne.

KAPITTEL 2

1 Hvorfor raser hedningene, og folket forestiller seg noe forgjeves?
2 Jordens konger reiste seg, og høvdingene rådslår sammen mot Herren og mot hans salvede og sier:
3 La oss bryte båndene deres fra hverandre og kaste båndene deres fra oss.
4 Den som sitter i himmelen, ler, Herren spotter dem.
5 Da skal han tale til dem i sin vrede og irritere dem i sin store mishag.
6 Likevel har jeg satt min konge på min hellige Sion-høyde.
7 Jeg vil forkynne budet: Herren har sagt til meg: Du er min Sønn; denne dag har jeg født deg.
8 Be meg, så skal jeg gi deg hedningene til din arv og jordens ytterste deler til din eiendom.
9 Du skal knuse dem med en jernstav; du skal slå dem i stykker som et pottemakerkar.
10 Vær derfor nå vise, I konger! bli opplært, I jordens dommere!
11 Tjen Herren med frykt, og fryd deg med beven.
12 Kyss Sønnen, for at han ikke skal bli vred, og dere omkommer på veien, når hans vrede bare er opptent. Salige er alle de som setter sin lit til ham.

KAPITTEL 3

1 (En salme av David, da han flyktet fra sin sønn Absalom.) Herre, hvor mange er de som plager meg! mange er de som reiser seg mot meg.
2 Det er mange som sier om min sjel: Det er ingen hjelp for ham i Gud. Selah.
3 Men du, Herre, er et skjold for meg; min herlighet og løftet mitt hode.
4 Jeg ropte til Herren med min røst, og han hørte meg fra sin hellige haug. Selah.
5 Jeg la meg ned og sov; jeg våknet; for Herren holdt meg oppe.
6 Jeg vil ikke frykte for ti tusen mennesker som har satt seg mot meg rundt omkring.
7 Stå opp, Herre! frels meg, min Gud! For du har slått alle mine fiender på kinnbenet; du har knust de ugudeliges tenner.
8 Frelsen tilhører Herren; din velsignelse er over ditt folk. Selah.

KAPITTEL 4

1 (Til musikksjefen på Neginoth, en salme av David.) Hør meg når jeg roper, min rettferdighets Gud! Du har utvidet meg da jeg var i nød! forbarm deg over meg og hør min bønn.
2 Dere menneskebarn, hvor lenge vil dere gjøre min ære til skam? hvor lenge vil dere elske forfengelighet og søke etter å leie? Selah.
3 Men vit at Herren har utskilt den gudfryktige for seg selv; Herren vil høre når jeg kaller på ham.
4 Stå i ærefrykt, og synd ikke: taler med ditt eget hjerte på din seng og vær stille. Selah.
5 Ofre rettferdighetens slaktoffer, og sett din lit til Herren.
6 Det er mange som sier: Hvem vil vise oss noe godt? Herre, løft ditt ansikts lys over oss.
7 Du har lagt glede i mitt hjerte, mer enn den tiden da deres korn og deres vin vokste.
8 Jeg vil både legge meg ned i fred og sove; for du, Herre, bare lar meg bo trygt.

KAPITTEL 5

1 (Til musikksjefen på Nehiloth, en salme av David.) Hør på mine ord, Herre, legg merke til min overtanke!
2 Hør på røsten av mitt rop, min konge og min Gud! for til deg vil jeg be!
3 Min røst skal du høre om morgenen, Herre! om morgenen vil jeg rette min bønn til deg og se opp.
4 For du er ikke en Gud som har behag i ondskap, og det onde skal ikke bo hos deg.
5 De uforstandige skal ikke stå for dine øine; du hater alle som gjør urett.
6 Du skal utrydde dem som taler bort; Herren skal avsky den blodige og svikefulle mann.
7 Men jeg vil komme inn i ditt hus i din store miskunnhet, og i din frykt vil jeg tilbe til ditt hellige tempel.
8 Led meg, Herre, i din rettferdighet for mine fiender! gå rett foran ansiktet mitt.
9 For det er ingen trofasthet i deres munn; deres indre del er meget ondskap; deres strupe er en åpen grav; de smigrer med tungen.
10 Ødelegg dem, Gud! la dem falle ved sine egne råd; kast dem ut i deres mange overtredelser! for de har gjort opprør mot deg.
11 Men la alle de som setter sin lit til deg fryde seg; la dem alltid rope av glede, fordi du beskytter dem; la også de som elsker ditt navn, glede seg over deg.
12 For du, Herre, velsigner den rettferdige; med velvilje vil du omringe ham som med et skjold.

KAPITTEL 6

1 (Til musikksjefen på Neginoth på Sheminit, en salme av David.) Herre, refs meg ikke i din vrede, og refs meg ikke i din brennende mishag!
2 Forbarm deg over meg, Herre! for jeg er svak. Herre, helbred meg! for mine bein er fortvilet.
3 Min sjel er også sårt opprørt; men du, Herre, hvor lenge?

4 Vend om, Herre, utfri min sjel, frels meg for din miskunnhets skyld!
5 For i døden kommer du ikke i hu: hvem skal takke deg i graven?
6 Jeg er trett av min sukk; hele natten gjør jeg min seng for å svømme; Jeg vanner sofaen min med tårene mine.
7 Mitt øye er fortært av sorg; det blir gammelt på grunn av alle mine fiender.
8 Gå bort fra meg, alle dere som gjør urett! for Herren har hørt røsten av min gråt.
9 Herren har hørt min bønn; Herren vil ta imot min bønn.
10 La alle mine fiender bli til skamme og fortvilet, la dem vende tilbake og bli til skamme med ett!

KAPITTEL 7

1 (Davids Shiggaion, som han sang for Herren om Benjamitten Kushs ord.) Herre min Gud, på deg setter jeg min lit; frels meg fra alle dem som forfølger meg, og fri meg!
2 For at han ikke skal rive min sjel i stykker som en løve og rive den i stykker, mens det ikke er noen som kan redde.
3 Herre min Gud, om jeg har gjort dette; om det er misgjerning i mine hender;
4 Om jeg har lønnet ham som hadde fred med meg, ondt; (Ja, jeg har utfridd ham som uten grunn er min fiende:)
5 La fienden forfølge min sjel og ta den! ja, la ham trå mitt liv ned på jorden og legge min ære i støvet. Selah.
6 Stå opp, Herre, i din vrede, reis dig for mine fienders vrede, og våkn opp for meg til dommen som du har befalt.
7 Så skal folkets menighet omringe dig; for deres skyld skal du derfor vende tilbake i det høye!
8 Herren skal dømme folket; døm meg, Herre, etter min rettferdighet og etter min oppriktighet som er i meg.
9 La de ugudeliges ondskap ta slutt! men opprett den rettferdige, for den rettferdige Gud prøver hjerter og tøyler.
10 Mitt forsvar er hos Gud, som frelser de oppriktige av hjertet.
11 Gud dømmer de rettferdige, og Gud er vred på de ugudelige hver dag.
12 Om han ikke vender om, skal han slipe sitt sverd; han har bøyd sin bue og gjort den klar.
13 Han har også gjort i stand dødens redskaper for ham; han ordner sine piler mot forfølgerne.
14 Se, han har fødsel med misgjerning, og han har unnfanget ulykke og har født løgn.
15 Han laget en grop og gravde den, og han falt i grøften som han laget.
16 Hans ondskap skal vende tilbake over hans eget hode, og hans voldshandlinger skal falle på hans eget hode.
17 Jeg vil prise Herren efter hans rettferdighet, og jeg vil lovsynge Herrens navn, den Høyeste.

KAPITTEL 8

1 (Til musikksjefen på Gittit, en salme av David.) Herre vår Herre, hvor godt er ditt navn på hele jorden! som har satt din herlighet over himmelen.
2 Av spedbarns og diendes munn har du gitt styrke for dine fiender, for at du kan stille fienden og hevneren.
3 Når jeg ser på din himmel, dine fingres verk, månen og stjernene som du har satt;
4 Hva er et menneske at du kommer ham i hu? og menneskesønnen, at du besøker ham?
5 For du har gjort ham litt lavere enn englene og kronet ham med herlighet og ære.
6 Du lot ham herske over dine henders gjerninger; du har lagt alt under hans føtter.
7 Alle sauer og storfe, ja, og markens dyr;
8 Himmelens fugler og havets fisk og alt som går gjennom havets stier.
9 Herre vår Herre, hvor godt er ditt navn på hele jorden!

KAPITTEL 9

1 (Til musikksjefen på Muthlabben, en Davids salme.) Jeg vil prise deg, Herre, av hele mitt hjerte; Jeg vil forkynne alle dine underfulle gjerninger.
2 Jeg vil fryde meg og glede meg over deg, jeg vil lovsynge ditt navn, du Høyeste.
3 Når mine fiender vender tilbake, skal de falle og omkomme for ditt åsyn.
4 For du har tatt vare på min rett og min sak; du sitter på tronen og dømmer rett.
5 Du har irettesatt hedningene, du utryddet de ugudelige, du har utryddet deres navn for alltid og alltid.
6 Du fiende, ødeleggelsene er kommet til en evig ende, og du har ødelagt byer; deres minnesmerke er gått til grunne med dem.
7 Men Herren skal vare til evig tid; han har beredt sin trone til dom.
8 Og han skal dømme verden i rettferdighet, han skal dømme folket i rettskaffenhet.
9 Og Herren skal være en tilflukt for de undertrykte, en tilflukt i trengsels tider.
10 Og de som kjenner ditt navn, skal sette sin lit til deg; for du, Herre, har ikke forlatt dem som søker dig.
11 Lovsyng Herren, som bor på Sion, forkynn blant folket hans gjerninger!
12 Når han spør etter blod, kommer han dem i hu; han glemmer ikke de ydmyke rop.
13 Forbarm deg over meg, Herre! se på min trengsel som jeg lider av dem som hater meg, du som løfter meg opp fra dødens porter!
14 For at jeg kan forkynne all din pris i Sions datters porter; jeg vil glede meg over din frelse.
15 Hedningene er sunket ned i gropen som de har laget; i garnet som de gjemte, er deres egen fot tatt.
16 Herren er kjent ved den dom han holder; den ugudelige er fanget i sine egne henders verk. Higgaion. Selah.
17 De ugudelige skal vendes til helvete, og alle folkeslag som glemmer Gud.
18 For den fattige skal ikke alltid glemmes; den fattiges forventning skal ikke gå til grunne for alltid.
19 Stå opp, Herre! la ikke menneskene seire; la hedningene bli dømt for dine øyne!
20 Frykt dem, Herre, så hedningene kan vite at de er bare mennesker. Selah.

KAPITTEL 10

1 Hvorfor står du langt borte, Herre? hvorfor gjemmer du deg i trengselstider?

2 Den ugudelige i sin stolthet forfølger de fattige; la dem bli grepet av de tanker de har tenkt seg.
3 For den ugudelige roser seg av sitt hjertes begjær og velsigner den grådige, som Herren avskyr.
4 Den ugudelige søker ikke Gud på grunn av sitt åsyns stolthet; Gud er ikke i alle hans tanker.
5 Hans veier er alltid vanskelige; dine dommer er langt borte fra hans åsyn; alle hans fiender blåser opp mot dem.
6 Han har sagt i sitt hjerte: Jeg skal ikke rokkes, for jeg skal aldri komme i motgang.
7 Hans munn er full av forbannelse og svik og svik, under hans tunge er ondskap og forfengelighet.
8 Han sitter i landsbyene som lurer, på de skjulte steder slår han ihjel den uskyldige;
9 Han ligger på lur i hemmelighet som en løve i sin hule; han ligger på lur for å fange den fattige; han fanger den fattige når han drar ham inn i sitt garn.
10 Han huker seg og ydmyker seg, så den fattige kan falle for hans sterke.
11 Han har sagt i sitt hjerte: Gud har glemt det; han skjuler sitt ansikt; han vil aldri se det.
12 Stå opp, Herre! Gud, løft din hånd, glem ikke de ydmyke.
13 Hvorfor forakter de ugudelige Gud? han har sagt i sitt hjerte: Du vil ikke kreve det.
14 Du har sett det; for du ser ulykke og ondskap, for å gjengjelde det med din hånd; den fattige overgir seg til deg; du er de farløses hjelper.
15 Bryt den ugudeliges og den ondes arm, søk hans ondskap til du ikke finner noen.
16 Herren er konge i all evighet, hedningefolkene er omkommet fra hans land.
17 Herre, du har hørt de ydmyke begjær; du vil berede deres hjerte, du lar ditt øre høre.
18 for å dømme farløse og undertrykte, så jordens menneske ikke mer skal undertrykke.

KAPITTEL 11

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) På Herren setter jeg min lit: hvordan kan I si til min sjel: Fly som en fugl til fjellet ditt?
2 For se, de ugudelige spenner sin bue, de legger sin pil i stand på strengen, så de i skjul kan skyte mot de oppriktige av hjertet.
3 Hvis grunnvollene blir ødelagt, hva kan de rettferdige gjøre?
4 Herren er i sitt hellige tempel, Herrens trone er i himmelen: hans øyne ser, hans øyelokk prøver, menneskenes barn.
5 Herren prøver den rettferdige, men den ugudelige og den som elsker vold, hans sjel hater.
6 Over de ugudelige skal han regne snarer, ild og svovel og en forferdelig storm; dette skal være deres beger.
7 For den rettferdige Herren elsker rettferdighet; hans åsyn ser de oppriktige.

KAPITTEL 12

1 (Til musikksjefen på Sheminit, en salme av David.) Hjelp, Herre! for den gudfryktige mann opphører; for de trofaste svikter blant menneskenes barn.
2 De taler tomhet, hver med sin neste; med smigrende lepper og med dobbelt hjerte taler de.
3 Herren skal avskjære alle smigrende lepper og tungen som taler overmodig.
4 som har sagt: Med vår tunge vil vi seire; våre lepper er våre egne: hvem er herre over oss?
5 For de fattiges undertrykkelse, for de fattiges sukk, nå vil jeg stå opp, sier Herren; Jeg vil sette ham i sikkerhet for den som blåser på ham.
6 Herrens ord er rene ord: som sølv prøvet i en jordovn, renset syv ganger.
7 Du skal bevare dem, Herre, du skal bevare dem fra denne slekt til evig tid.
8 De ugudelige går rundt på alle kanter, når de verste mennesker blir opphøyet.

KAPITTEL 13

1 (Til musikksjefen, en Davids salme.) Hvor lenge vil du glemme meg, Herre? for alltid? hvor lenge vil du skjule ditt ansikt for meg?
2 Hvor lenge skal jeg holde råd i min sjel, hver dag med sorg i mitt hjerte? hvor lenge skal min fiende være opphøyet over meg?
3 Se og hør på meg, Herre min Gud!
4 Min fiende skal ikke si: Jeg har overvunnet ham; og de som plager meg, gleder seg når jeg blir rørt.
5 Men jeg har satt min lit til din miskunnhet; mitt hjerte skal glede seg over din frelse.
6 Jeg vil synge for Herren, for han har vist meg velvillig.

KAPITTEL 14

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Dåren har sagt i sitt hjerte: Det er ingen Gud. De er korrupte, de har gjort avskyelige gjerninger, det er ingen som gjør godt.
2 Herren så ned fra himmelen på menneskenes barn for å se om det var noen som forstod og søkte Gud.
3 De er alle gått til side, de er alle sammen blitt urene; det er ingen som gjør godt, ikke én.
4 Har ikke alle de som gjør urett, kunnskap? som eter opp mitt folk som de eter brød og ikke påkaller Herren.
5 Der var de i stor frykt, for Gud er i de rettferdiges slekt.
6 Dere har gjort de fattiges råd til skamme, for Herren er hans tilflukt.
7 Å om Israels frelse kom fra Sion! når Herren fører tilbake sitt folks fangenskap, skal Jakob juble, og Israel skal glede seg.

KAPITTEL 15

1 (En salme av David.) Herre, hvem skal bo i ditt tabernakel? hvem skal bo på din hellige haug?
2 Den som vandrer oppriktig og gjør rettferdighet og taler sannhet i sitt hjerte.
3 Den som ikke baktaler med sin tunge og ikke gjør ondt mot sin neste, og som ikke tar spott mot sin neste.
4 I hvis øyne en grusom blir foraktet; men han ærer dem som frykter Herren. Den som sverger til skade for seg selv og ikke forandrer seg.

5 Den som ikke legger ut sine penger til åger og ikke tar lønn mot den uskyldige. Den som gjør disse ting, skal aldri rokkes.

KAPITTEL 16

1 (Michtam of David.) Bevar meg, Gud, for på deg setter jeg min lit.
2 Min sjel, du har sagt til Herren: Du er min Herre; min godhet strekker seg ikke til deg;
3 Men til de hellige som er på jorden, og til de fortreffelige, i hvem har all min behag.
4 Deres sorger skal bli mange som skynder seg etter en annen gud; deres drikkoffer av blod vil jeg ikke ofre og ikke ta deres navn på mine lepper.
5 Herren er del av min arv og av mitt beger; du holder min lodd.
6 Snorene har falt for meg på hyggelige steder; ja, jeg har en god arv.
7 Jeg vil prise Herren, som har gitt meg råd; mine nyrer lærer meg også om natten.
8 Jeg har alltid satt Herren for meg; fordi han er ved min høyre hånd, skal jeg ikke rokkes.
9 Derfor gleder mitt hjerte, og min herlighet fryder seg; også mitt kjød skal hvile i håp.
10 For du vil ikke etterlate min sjel i helvete; heller ikke vil du la din Hellige se fordervelse.
11 Du vil vise meg livets vei; for ditt åsyn er fylde av glede; ved din høyre hånd er det gleder til evig tid.

KAPITTEL 17

1 (A Prayer of David.) Hør den rette, Herre, akt på mitt rop, lyt til min bønn, som ikke går ut av falske lepper.
2 La min dom gå ut fra ditt åsyn! la dine øyne se det som er like.
3 Du har prøvd mitt hjerte; du har besøkt meg om natten; du har prøvd meg, og du finner ingenting; Jeg har tenkt at min munn ikke skal overtre.
4 Angående menneskenes gjerninger, ved dine leppers ord har jeg holdt meg borte fra ødeleggerens stier.
5 Hold opp mine turer på dine stier, så mine fotspor ikke glipper.
6 Jeg har påkalt dig, for du vil høre meg, Gud! bøy ditt øre til meg og hør min tale!
7 Vis din underfulle miskunnhet, du som ved din høyre hånd frelser dem som setter sin lit til deg fra dem som reiser seg mot dem.
8 Bevar meg som et øyeeple, skjul meg under dine vingers skygge,
9 Fra de ugudelige som undertrykker meg, fra mine dødsfiender, som omkranser meg.
10 De er innesluttet i sitt eget fett; med sin munn taler de stolt.
11 De har nu omringet oss i våre fotspor;
12 Som en løve som er grådig etter sitt bytte, og som en ung løve som lurer på hemmelige steder.
13 Stå opp, Herre, skuffe ham, kast ham ned, fri min sjel fra den ugudelige, som er ditt sverd!
14 Fra menn som er din hånd, Herre, fra mennesker i verden, som har sin del i dette liv, og hvis buk du fyller med din skjulte skatt: de er fulle av barn og overlater resten av sin eiendom til sine babes.
15 Jeg vil se ditt åsyn i rettferdighet; jeg blir mett med din liknelse når jeg våkner.

KAPITTEL 18

1 (Til musikksjefen, en salme av David, Herrens tjener, som talte til Herren ordene i denne sang på den dag Herren reddet ham fra alle hans fienders hånd og fra Sauls hånd. : Og han sa: Jeg vil elske deg, Herre, min styrke.
2 Herren er min klippe og min festning og min redningsmann; min Gud, min styrke, som jeg setter min lit til; min spenne og min frelses horn og mitt høye tårn.
3 Jeg vil påkalle Herren, som er verdig til å bli lovprist; så skal jeg bli frelst fra mine fiender.
4 Dødens sorger omringet meg, og flom av ugudelige mennesker gjorde meg redd.
5 Helvetes sorger omringet meg, dødens snarer hindret meg.
6 I min nød påkalte jeg Herren og ropte til min Gud; han hørte min røst fra sitt tempel, og mitt rop kom foran ham, inntil hans ører.
7 Da skalv og skalv jorden; Også grunnvollene til haugene rykket og ble rystet, fordi han var vred.
8 Det steg en røyk opp av hans nesebor, og ild fortæret av hans munn; kull ble tent av den.
9 Han bøyde også himmelen og steg ned, og mørke var under hans føtter.
10 Og han red på en kjerub og fløy, ja, han fløy på vindens vinger.
11 Han gjorde mørket til sitt gjemmested; hans paviljong rundt ham var mørke vann og tykke skyer på himmelen.
12 Ved glansen som var foran ham, gikk hans tykke skyer, haglsteiner og ildkull.
13 Og Herren tordnet i himmelen, og den Høyeste ga sin røst; haglstein og ildkull.
14 Ja, han sendte ut sine piler og spredte dem; og han skjøt ut lyn og gjorde dem forvirret.
15 Da ble vannrenner sett, og verdens grunnvoller ble oppdaget ved din irettesettelse, Herre, ved støtet fra dine nesebor.
16 Han sendte ovenfra, han tok meg, han dro meg opp av mange vann.
17 Han reddet meg fra min sterke fiende og fra dem som hatet meg, for de var for sterke for meg.
18 De hindret meg på min ulykkes dag, men Herren var mitt opphold.
19 Han førte meg også ut på et stort sted; han utfridde meg, fordi han hadde behag i meg.
20 Herren lønnet meg etter min rettferdighet; etter mine henders renhet har han gjengjeldt meg.
21 For jeg har tatt vare på Herrens veier og ikke veket ugudelig fra min Gud.
22 For alle hans dommer var foran meg, og jeg tok ikke hans forskrifter bort fra meg.
23 Jeg var også rettskaffen for ham, og jeg holdt meg borte fra min misgjerning.
24 Derfor har Herren gjengjeldt meg efter min rettferdighet, efter mine henders rene øyne for hans øyne.
25 Med den barmhjertige vil du vise deg barmhjertig; med en rettskaffen mann viser du deg rettskaffen;

26 Med de rene vil du vise deg ren; og med den falske vil
du vise deg feil.
27 For du vil frelse det elendige folk; men vil bringe ned
høye utseende.
28 For du vil tenne mitt lys; Herren min Gud skal opplyse
mitt mørke.
29 For ved deg har jeg løpt gjennom en flokk; og ved min
Gud har jeg hoppet over en mur.
30 Guds vei er fullkommen: Herrens ord er prøvd;
31 For hvem er Gud uten Herren? eller hvem er en klippe
uten vår Gud?
32 Det er Gud som omgir meg med styrke og gjør min vei
fullkommen.
33 Han gjør mine føtter som hindeføtter og setter meg på
mine hauger.
34 Han lærer mine hender til krig, så en bue av stål brytes
av mine armer.
35 Du har også gitt meg din frelses skjold, og din høyre
hånd har holdt meg oppe, og din mildhet har gjort meg stor.
36 Du har utvidet mine skritt under meg, så mine føtter
ikke gled.
37 Jeg har forfulgt mine fiender og innhentet dem, og jeg
vendte ikke om før de var utryddet.
38 Jeg har såret dem så de ikke kunne reise seg; de er falt
under mine føtter.
39 For du har omgjordt meg med styrke til striden, du har
lagt dem under mig som reiste seg mot meg.
40 Du har også gitt meg mine fienders halser; så jeg kan
ødelegge dem som hater meg.
41 De ropte, men det var ingen som frelste dem; til Herren,
men han svarte dem ikke.
42 Da sminket jeg dem som støv for vinden, jeg kastet dem
ut som jord på gatene.
43 Du har fridd meg fra folkets strid; og du har gjort meg
til hedningenes hode; et folk jeg ikke kjenner, skal tjene
meg.
44 Så snart de hører om meg, skal de lyde meg; fremmede
skal underordne seg meg.
45 De fremmede skal forsvinne og frykte fra sine nære
steder.
46 Så sant Herren lever; og velsignet være min klippe! og
la min frelses Gud være opphøyet.
47 Det er Gud som hevner meg og legger folket under meg.
48 Han utfrir meg fra mine fiender, ja, du løfter meg opp
over dem som reiser seg mot meg, du har fridd meg fra
voldsmannen.
49 Derfor vil jeg takke deg, Herre, blant hedningene og
lovsynge ditt navn.
50 Stor utfrielse gir han sin konge; og viser miskunn mot
sin salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid.

KAPITTEL 19

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Himlene
forkynner Guds herlighet; og himmelhvelvingen viser hans
håndverk.
2 Dag til dag uttaler tale, og natt til natt viser kunnskap.
3 Det er ingen tale eller språk, hvor deres røst ikke blir hørt.
4 Deres slekt er gått ut over hele jorden, og deres ord til
verdens ende. I dem har han satt et tabernakel for solen,
5 som er som en brudgom som går ut av sitt kammer, og
gleder seg som en sterk mann til å løpe.
6 Hans utgang er fra himmelens ende og hans krets til dens
ender, og intet er skjult for dens hete.
7 Herrens lov er fullkommen, den omvender sjelen;
Herrens vidnesbyrd er fast, det viser de enkle.
8 Herrens forskrifter er rettferdige, de gleder hjertet;
Herrens bud er rent, det opplyser øynene.
9 Frykten for Herren er ren, den varer til evig tid; Herrens
dommer er sanne og rettferdige.
10 Mer å ønske er de enn gull, ja, enn mye fint gull; også
søtere enn honning og honningkake.
11 Dessuten er din tjener advart ved dem, og for å holde
dem er det stor lønn.
12 Hvem kan forstå hans feil? rens meg fra hemmelige feil.
13 Hold også din tjener tilbake fra overmodige synder; la
dem ikke herske over meg! Da skal jeg være rettskaffen og
være uskyldig fra den store overtredelse.
14 La min munns ord og mitt hjertes tanker være
velbehagelige for dine øyne, Herre, min styrke og min
gjenløser!

KAPITTEL 20

1 (Til musikksjefen, en Davids salme.) Herren hører deg på
trengselens dag; navnet til Jakobs Gud beskytte deg;
2 Send deg hjelp fra helligdommen, og styrk deg fra Sion!
3 Kom alle dine offer i hu og ta imot ditt brennoffer! Selah.
4 Gi deg etter ditt hjerte og fullfør alt ditt råd.
5 Vi vil glede oss over din frelse, og i vår Guds navn vil vi
sette opp våre bannere; Herren oppfyller alle dine bønner.
6 Nå vet jeg at Herren frelser sin salvede; han skal høre
ham fra hans hellige himmel med sin høyre hånds frelsende
styrke.
7 Noen setter sin lit til vogner og noen på hester, men vi vil
huske Herrens vår Guds navn.
8 De faller ned og faller, men vi står opp og står oppreist.
9 Frels, Herre, la kongen høre oss når vi roper!

KAPITTEL 21

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Kongen skal
glede seg over din styrke, Herre! og hvor stor skal han
glede seg over din frelse!
2 Du har gitt ham hans hjertes lyst, og du har ikke holdt
tilbake hans leppers begjæring. Selah.
3 For du hindrer ham med godhetens velsignelser, du setter
en krone av rent gull på hans hode.
4 Han bad deg om liv, og du gav ham det, lengde på dager i
all evighet.
5 Hans herlighet er stor i din frelse; ære og majestet har du
lagt på ham.
6 For du har gjort ham mest velsignet til evig tid, du har
gledet ham overmåte med ditt åsyn.
7 For kongen setter sin lit til Herren, og ved den Høyestes
miskunnhet skal han ikke rokkes.
8 Din hånd skal finne alle dine fiender, din høyre hånd skal
finne dem som hater deg.
9 Du skal gjøre dem til en ildovn i din vredes tid; Herren
skal oppsluke dem i sin vrede, og ild skal fortære dem.
10 Deres frukt skal du utrydde fra jorden, og deres ætt
blant menneskenes barn.
11 For de tenkte ondt mot deg: de tenkte seg en ond
gjerning som de ikke er i stand til å gjøre.

12 Derfor skal du få dem til å vende ryggen til, når du legger dine piler på dine strenger mot ansiktet på dem.
13 Vær du opphøyet, Herre, i din egen kraft! så vil vi synge og prise din kraft.

KAPITTEL 22

1 (Til musikksjefen over Aijeleth-Sjahar, en salme av David.) Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? hvorfor er du så langt fra å hjelpe meg og fra mitt brøls ord?
2 Min Gud, jeg roper om dagen, men du hører ikke; og om natten, og er ikke stille.
3 Men du er hellig, du som bor på Israels lovsanger.
4 Våre fedre stolte på deg, de stolte, og du har utfridd dem.
5 De ropte til dig og ble reddet; de stolte på deg og ble ikke til skamme.
6 Men jeg er en orm og ingen mann; en hån for mennesker og foraktet av folket.
7 Alle de som ser meg ler meg til spott: de skyter ut leppen, de rister på hodet og sier:
8 Han stolte på Herren at han ville redde ham; la ham utfri ham, siden han hadde behag i ham.
9 Men du er den som tok meg ut av mors liv; du gjorde meg håp da jeg lå på min mors bryst.
10 Jeg ble kastet på deg fra mors liv; du er min Gud fra min mors mage.
11 Vær ikke langt fra meg; for vanskeligheter er nær; for det er ingen som hjelper.
12 Mange okser har omringet meg, sterke okser fra Basan har omringet meg.
13 De gapte mot meg med sin munn, som en glupende og brølende løve.
14 Jeg er utøst som vann, og alle mine ben er løs; mitt hjerte er som voks; det er smeltet midt i innvollene mine.
15 Min kraft tørker ut som et potteskår; og min tunge fester seg til mine kjever; og du har ført meg inn i dødens støv.
16 For hunder har omringet meg, de ugudeliges forsamling har omsluttet meg, de har gjennomboret mine hender og mine føtter.
17 Jeg kan fortelle alle mine ben: de ser og stirrer på meg.
18 De deler mine klær mellom seg og kaster lodd om min drakt.
19 Men vær ikke langt fra meg, Herre! Min styrke, skynd deg å hjelpe meg!
20 Red min sjel fra sverdet! min kjære fra kraften til hunden.
21 Frels meg fra løvens kjefte, for du har hørt meg fra enhjørningenes horn.
22 Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre; midt i menigheten vil jeg prise dig.
23 Dere som frykter Herren, pris ham! alle Jakobs ætt, pris ham! og frykt ham, alle I Israels ætt!
24 For han har ikke foraktet eller avsky de nødlidendes lidelse; heller ikke har han skjult sitt ansikt for ham; men da han ropte til ham, hørte han det.
25 Min pris skal være av dig i den store menighet; jeg vil betale mine løfter for dem som frykter ham.
26 De saktmodige skal ete og bli mette; de skal prise Herren som søker ham; ditt hjerte skal leve til evig tid.
27 Alle verdens ender skal komme i hu og omvende seg til Herren, og alle folkeslag skal tilbe for ditt åsyn.
28 For riket er Herrens, og han er landshøvding blant folkeslagene.
29 Alle de fete på jorden skal ete og tilbe; alle de som går ned til støvet, skal bøye seg for ham, og ingen kan holde sin egen sjel i live.
30 En ætt skal tjene ham; det skal regnes for Herren i en generasjon.
31 De skal komme og forkynne hans rettferdighet for et folk som skal fødes, at han har gjort dette.

KAPITTEL 23

1 (En salme av David.) Herren er min hyrde; Jeg vil ikke ha.
2 Han lar meg ligge i grønne beitemarker, han fører meg til stille vann.
3 Han gir min sjel tilbake, han fører meg på rettferdighetens stier for sitt navns skyld.
4 Ja, selv om jeg går gjennom dødsskyggens dal, frykter jeg ikke noe ondt; for du er med meg; din stav og din stav de trøster meg.
5 Du dekker et bord for mine fienders åsyn; du salver mitt hode med olje; min beger renner over.
6 Sannelig, godhet og miskunnhet skal følge meg alle mitt livs dager, og jeg vil bo i Herrens hus til evig tid.

KAPITTEL 24

1 (En salme av David.) Jorden er Herrens og dens fylde; verden og de som bor i den.
2 For han har grunnfestet det på havene og grunnfestet det på flommer.
3 Hvem skal stige opp på Herrens fjell? eller hvem skal stå på hans hellige sted?
4 Den som har rene hender og et rent hjerte; som ikke har løftet sin sjel til forfengelighet og ikke har sverget falskt.
5 Han skal motta velsignelsen fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud.
6 Dette er slekten av dem som søker ham, som søker ditt åsyn, Jakob. Selah.
7 Løft eders hoder, I porter! og vær løftet opp, dere evige dører! og herlighetens konge skal komme inn.
8 Hvem er denne herlighetens konge? Herren sterk og mektig, Herren mektig i strid.
9 Løft eders hoder, I porter! løfte dem opp, dere evige dører! og herlighetens konge skal komme inn.
10 Hvem er denne herlighetens konge? Herren, hærskarenes Gud, han er herlighetens konge. Selah.

KAPITTEL 25

1 (En salme av David.) Til deg, Herre, løfter jeg min sjel.
2 Min Gud, jeg stoler på deg; la meg ikke skamme meg, la ikke mine fiender seire over meg!
3 Ja, la ingen som venter på deg, bli til skamme; la dem bli til skamme som overtrer uten grunn.
4 Vis meg dine veier, Herre! lær meg dine stier.
5 Led meg i din sannhet og lær meg! For du er min frelses Gud; på deg venter jeg hele dagen.
6 Kom i hu, Herre, din milde barmhjertighet og din miskunnhet! for de har vært i evighet.

7 Kom ikke min ungdoms synder eller mine overtredelser i hu! kom meg i hu etter din miskunnhet for din godhets skyld, Herre!
8 God og rettskaffen er Herren; derfor vil han lære syndere på veien.
9 De saktmodige vil han veilede i dommen, og de saktmodige vil han lære sin vei.
10 Alle Herrens stier er barmhjertighet og sannhet for dem som holder hans pakt og hans vitnesbyrd.
11 For ditt navns skyld, Herre, tilgi min misgjerning! for det er flott.
12 Hvilken mann er det som frykter Herren? ham skal han lære på den vei han velger.
13 Hans sjel skal bo i ro; og hans ætt skal arve jorden.
14 Herrens hemmelighet er hos dem som frykter ham; og han skal vise dem sin pakt.
15 Mine øyne er alltid rettet mot Herren; for han skal rive mine føtter ut av garnet.
16 Vend deg til meg og miskunn deg over meg! for jeg er øde og elendig.
17 Mitt hjertes trengsler er større, før du meg ut av mine nød!
18 Se på min lidelse og min smerte! og tilgi alle mine synder.
19 Se på mine fiender! for de er mange; og de hater meg med grusomt hat.
20 Ta vare på min sjel og fri meg! La meg ikke bli til skamme! for jeg setter min lit til deg.
21 La rettskaffenhet og rettskaffenhet bevare meg! for jeg venter på deg.
22 Forløs Israel, Gud, fra alle hans trengsler!

KAPITTEL 26

1 (En salme av David.) Døm meg, Herre! for jeg har vandret i min oppriktighet; jeg har også satt min lit til Herren; derfor skal jeg ikke gli.
2 Undersøk meg, Herre, og prøv meg! prøv mine tøyler og mitt hjerte.
3 For din miskunnhet er for mine øyne, og jeg har vandret i din sannhet.
4 Jeg har ikke sittet sammen med forfengelige mennesker, og jeg vil ikke gå inn med forfalskere.
5 Jeg hater ugudeliges menighet; og vil ikke sitte med de ugudelige.
6 Jeg vil vaske mine hender i uskyld, så vil jeg gå rundt ditt alter, Herre!
7 For at jeg kan forkynne med takkes røst og fortelle om alle dine undergjerninger.
8 Herre, jeg har elsket boligen til ditt hus og stedet hvor din ære bor.
9 Saml ikke min sjel med syndere, eller mitt liv med blodige menn!
10 I hvis hender er ulykke, og deres høyre hånd er full av bestikkelser.
11 Men jeg, jeg vil vandre i min oppriktighet; forløs meg og vær meg nådig!
12 Min fot står på et jevnt sted; i menighetene vil jeg prise Herren.

KAPITTEL 27

1 (En salme av David.) Herren er mitt lys og min frelse; hvem skal jeg frykte? Herren er mitt livs styrke; hvem skal jeg være redd for?
2 Da de ugudelige, mine fiender og mine fiender, kom over meg for å ete opp mitt kjøtt, snublet de og falt.
3 Om en hær skulle slå leir mot meg, skal mitt hjerte ikke frykte; om krig reiser seg mot meg, vil jeg være trygg på dette.
4 Én ting har jeg begjært av Herren, det vil jeg søke etter; så jeg kan bo i Herrens hus alle mitt livs dager for å se Herrens skjønnhet og forhøre meg i hans tempel.
5 For i nødens tid skal han gjemme meg i sin paviljong; i sitt telts hemmelighet skal han gjemme meg; han skal sette meg opp på en klippe.
6 Og nå skal mitt hode løftes opp over mine fiender rundt omkring meg; derfor vil jeg ofre gledesoffer i hans tabernakel; Jeg vil synge, ja, jeg vil lovsynge Herren.
7 Hør, Herre, når jeg roper med min røst; forbarm deg også over meg og svar meg!
8 Da du sa: Søk mitt åsyn! mitt hjerte sa til deg: Ditt åsyn, Herre, vil jeg søke.
9 Skjul ikke ditt ansikt langt for meg; legg ikke bort din tjener i vrede! du har vært min hjelp! forlat meg ikke og forlat meg ikke, min frelses Gud!
10 Når min far og min mor forlater meg, da skal Herren ta meg opp.
11 Lær meg din vei, Herre, og led meg på en jevn sti for mine fiender.
12 Overgi meg ikke til mine fienders vilje! For falske vitner har reist seg mot meg, og slike som blåser ut grusomhet.
13 Jeg var besvimt, hvis jeg ikke hadde trodd å se Herrens godhet i de levendes land.
14 Vent på Herren, vær frimodig, så skal han styrke ditt hjerte; vent, sier jeg, på Herren!

KAPITTEL 28

1 (En salme av David.) Til deg vil jeg rope, Herre min klippe; vær ikke stille for meg, for at jeg ikke skal bli lik dem som går ned i brønnen hvis du tier mot meg.
2 Hør røsten av mine bønn når jeg roper til deg, når jeg løfter mine hender mot ditt hellige orakel.
3 Trekk meg ikke bort med de ugudelige og med de som gjør urett, som taler fred til sine neste, men ulykke er i deres hjerter.
4 Gi dem etter deres gjerninger og etter deres gjerningers ondskap; gi dem etter deres henders verk! gi dem deres ørken.
5 Fordi de ikke ser på Herrens gjerninger og hans henders gjerning, skal han ødelegge dem og ikke bygge dem opp.
6 Lovet være Herren, for han har hørt røsten av mine bønn.
7 Herren er min styrke og mitt skjold; mitt hjerte stolte på ham, og jeg er hjulpet; derfor gleder mitt hjerte seg; og med min sang vil jeg prise ham.
8 Herren er deres styrke, og han er sin salvedes frelsende styrke.
9 Frels ditt folk og velsign din arv, vokt dem også og oppreis dem til evig tid.

KAPITTEL 29

1 (En salme av David.) Gi Herren, dere mektige, gi Herren ære og styrke!
2 Gi Herren hans navns ære! tilbe Herren i hellighetens skjønnhet.
3 Herrens røst er over vannet, herlighetens Gud tordner, Herren er over mange vann.
4 Herrens røst er mektig; Herrens røst er full av majestet.
5 Herrens røst knuser sedertrene; ja, Herren knuser Libanons sedrer.
6 Han lar dem også hoppe som en kalv; Libanon og Sirion som en ung enhjørning.
7 Herrens røst deler ildflammene.
8 Herrens røst ryster ørkenen; Herren ryster Kades-ørkenen.
9 Herrens røst får hindene til å kalve og oppdager skogene, og i sitt tempel taler hver om sin herlighet.
10 Herren sitter på vannflommen; ja, Herren sitter som konge til evig tid.
11 Herren vil gi sitt folk styrke; Herren vil velsigne sitt folk med fred.

KAPITTEL 30

1 (En salme og sang ved innvielsen av Davids hus.) Jeg vil prise deg, Herre; for du har løftet meg opp og ikke fått mine fiender til å glede seg over meg.
2 Herre min Gud, jeg ropte til deg, og du har helbredet meg.
3 Herre, du har løftet min sjel opp av graven, du har holdt meg i live, så jeg ikke skal gå ned i graven.
4 Syng for Herren, dere hans hellige, og takk til minne om hans hellighet!
5 For hans vrede varer bare et øyeblikk; i hans gunst er livet: gråten kan vare en natt, men gleden kommer om morgenen.
6 Og i min velstand sa jeg: Jeg skal aldri rokkes.
7 Herre, ved din gunst har du fått mitt fjell til å stå sterkt; du skjulte ditt åsyn, og jeg ble forferdet.
8 Jeg ropte til deg, Herre! og jeg bønnfalt Herren.
9 Hvilken nytte er det i mitt blod når jeg går ned i brønnen? Skal støvet prise deg? skal den forkynne din sannhet?
10 Hør, Herre, og forbarm deg over meg! Herre, vær min hjelper!
11 Du har forvandlet min sorg til dans;
12 For at min herlighet skal lovsynge deg og ikke tie. Herre min Gud, jeg vil takke deg til evig tid.

KAPITTEL 31

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) På deg, Herre, setter jeg min lit; la meg aldri bli til skamme, fri meg i din rettferdighet!
2 Bøy ditt øre for meg! befri meg raskt; vær min sterke klippe, til et forsvarshus for å frelse meg.
3 For du er min klippe og min festning; derfor led meg for ditt navns skyld og led meg.
4 Trekk meg ut av garnet som de har lagt for meg, for du er min styrke.
5 I din hånd overgir jeg min ånd; du har forløst meg, Herre sannhetens Gud.
6 Jeg hater dem som ser på løgnaktige tomheter, men jeg setter min lit til Herren.
7 Jeg vil glede meg og fryde meg over din miskunnhet, for du har tatt hensyn til min nød; du har kjent min sjel i motgang;
8 og lukket meg ikke inne i fiendens hånd; du har satt mine føtter i et stort rom.
9 Forbarm deg over meg, Herre, for jeg er i nød; mitt øye er fortært av sorg, ja, min sjel og min buk!
10 For mitt liv er tilbrakt med sorg, og mine år med sukk; min kraft svikter på grunn av min misgjerning, og mine ben er fortært.
11 Jeg var en hån blant alle mine fiender, men særlig blant mine naboer, og en frykt for mine kjente; de som så meg utenfor, flyktet fra meg.
12 Som en død er jeg glemt ut av sinnet, jeg er som et knust kar.
13 For jeg har hørt baktalelse fra mange: frykt var på alle kanter; mens de tok råd sammen mot meg, tenkte de på å ta livet mitt.
14 Men jeg stolte på deg, Herre, jeg sa: Du er min Gud.
15 Mine tider er i din hånd; fri meg fra mine fienders hånd og fra dem som forfølger meg.
16 La ditt ansikt lyse over din tjener, frels meg for din miskunnhets skyld!
17 La meg ikke bli til skamme, Herre! for jeg har påkalt deg: la de ugudelige bli til skamme, og la dem tie i graven!
18 La de løgnaktige lepper bli stilt til taushet! som med stolthet og forakt taler grove ting mot de rettferdige.
19 Å hvor stor er din godhet, som du har lagt bort for dem som frykter deg! som du har gjort for dem som setter sin lit til deg foran menneskenes barn!
20 Du skal skjule dem i ditt åsyns hemmelighet for menneskers stolthet; du skal gjemme dem i en paviljong for tungestrid.
21 Lovet være Herren, for han har vist meg sin underfulle miskunnhet i en sterk by.
22 For jeg sa i min hast: Jeg er utryddet for dine øyne; likevel hørte du røsten av mine bønn når jeg ropte til dig.
23 Elsk Herren, alle hans hellige! for Herren bevarer de trofaste og lønner den stolte i rikelig grad.
24 Vær ved godt mot, så skal han styrke deres hjerte, alle dere som håper på Herren!

KAPITTEL 32

1 (A Salme of David, Maschil.) Salig er den hvis overtredelse er tilgitt, hvis synd er tildekket.
2 Salig er den mann som Herren ikke tilregner misgjerning, og i hvis ånd det ikke er svik.
3 Da jeg tiet, ble beinene mine gamle gjennom mitt brøl hele dagen.
4 For dag og natt var din hånd tung over meg: min fuktighet er forvandlet til sommerens tørke. Selah.
5 Jeg kjente min synd for deg, og min misgjerning har jeg ikke skjult. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren; og du tilgav min synds misgjerning. Selah.
6 For dette skal enhver som er gudfryktig be til deg i en tid da du kan bli funnet: Sannelig, i flommer med store vann skal de ikke komme ham nær.
7 Du er mitt skjulested; du skal bevare meg fra trengsel; du skal omringe meg med frelsesanger. Selah.
8 Jeg vil undervise deg og lære deg den vei du skal gå; jeg vil veilede deg med mitt øye.

9 Vær ikke som en hest eller som et muldyr som ikke har forstand: hvis munn må holdes inne med bitt og tøyle, for at de ikke skal komme nær til deg.
10 Mange sorger skal være for den ugudelige, men den som setter sin lit til Herren, omringer ham.
11 Gled dere i Herren og fryd dere, dere rettferdige, og jubel, alle dere oppriktige av hjerte!

KAPITTEL 33

1 Gled dere i Herren, dere rettferdige! for de rettferdige er lovsang.
2 Lov Herren med harpe, syng for ham med psalter og et instrument på ti strenger!
3 Syng for ham en ny sang; spille dyktig med høy lyd.
4 For Herrens ord er rett; og alle hans gjerninger er gjort i sannhet.
5 Han elsker rettferdighet og rett; jorden er full av Herrens godhet.
6 Ved Herrens ord ble himmelen skapt; og hele deres hær ved hans munns ånde.
7 Han samler havets vann som en haug, han legger dypet i forrådshus.
8 La hele jorden frykte Herren, la alle verdens innbyggere være ærefrykt for ham!
9 For han talte, og det ble gjort; befalte han, og den stod fast.
10 Herren gjør hedningenes råd tilintet; han gjør folkets tanker til ingen nytte.
11 Herrens råd består til evig tid, hans hjertes tanker fra slekt til slekt.
12 Velsignet er det folk hvis Gud er Herren; og folket som han har utvalgt til sin arv.
13 Herren ser fra himmelen; han ser alle menneskenes barn.
14 Fra stedet hvor han bor, ser han på alle jordens innbyggere.
15 Han former deres hjerter like; han ser på alle deres gjerninger.
16 Det er ingen konge som blir frelst ved en stor hærskare; en mektig mann blir ikke frelst ved stor styrke.
17 En hest er forgjeves til sikkerhet, og han skal ikke redde noen ved sin store styrke.
18 Se, Herrens øye er på dem som frykter ham, på dem som håper på hans miskunnhet;
19 for å redde deres sjel fra døden og holde dem i live i hungersnød.
20 Vår sjel venter på Herren, han er vår hjelp og vårt skjold.
21 For vårt hjerte skal glede seg over ham, fordi vi har satt vår lit til hans hellige navn.
22 La din miskunnhet, Herre, være over oss, slik vi håper på deg!

KAPITTEL 34

1 (En salme av David, da han forandret seg for Abimelek, som drev ham bort, og han gikk bort.) Jeg vil prise Herren til enhver tid; hans pris skal alltid være i min munn.
2 Min sjel skal rose seg av Herren; de ydmyke skal høre det og glede seg.
3 Pris Herren med meg, og la oss sammen opphøye hans navn!
4 Jeg søkte Herren, og han hørte meg og reddet meg fra all min frykt.
5 De så på ham og ble lette, og deres ansikter ble ikke til skamme.
6 Denne fattige ropte, og Herren hørte ham og reddet ham ut av alle hans trengsler.
7 Herrens engel slår leir rundt dem som frykter ham, og utfrier dem.
8 Smak og se at Herren er god! Velsignet er den mann som setter sin lit til ham.
9 Frykt Herren, dere hans hellige! for dem som frykter ham mangler ikke.
10 Ungløvene mangler og sulter; men de som søker Herren, skal ikke mangle noe godt.
11 Kom, dere barn, hør på meg! Jeg vil lære dere frykten for Herren.
12 Hvilket menneske er det som ønsker liv og elsker mange dager, så han kan se det gode?
13 Bevar din tunge fra det onde, og dine lepper fra å tale svik.
14 Vik fra det onde og gjør godt! søk fred og forfølge den.
15 Herrens øyne er på de rettferdige, og hans ører er åpne for deres rop.
16 Herrens ansikt er mot dem som gjør det onde, for å utrydde minnet om dem fra jorden.
17 De rettferdige roper, og Herren hører og redder dem ut av alle deres trengsler.
18 Herren er nær hos dem som har et knust hjerte; og frelser dem som har en angrende ånd.
19 Mange er den rettferdiges lidelser, men Herren utfrir ham fra dem alle.
20 Han tar vare på alle sine ben, ikke en av dem er knust.
21 Det onde skal drepe de ugudelige, og de som hater de rettferdige, skal bli øde.
22 Herren forløser sine tjeneres sjel, og ingen av dem som setter sin lit til ham, skal bli øde.

KAPITTEL 35

1 (En salme av David.) Før min sak, Herre, med dem som strider mot meg, strid mot dem som strider mot meg!
2 Ta tak i skjoldet og bøylen, og stå opp for min hjelp.
3 Trekk også spydet ut og stopp veien mot dem som forfølger meg; si til min sjel: Jeg er din frelse!
4 La dem bli til skamme og til skamme som søker min sjel!
5 La dem bli som agner for vinden, og Herrens engel forfølge dem.
6 La deres vei være mørk og glatt, og la Herrens engel forfølge dem.
7 For uten grunn har de gjemt for meg sitt garn i en grop, som de uten grunn har gravd for min sjel.
8 La ødeleggelse komme over ham uten å vite det! og la hans garn som han har gjemt, fange sig! La ham falle ned i selve ødeleggelsen.
9 Og min sjel skal juble i Herren, den skal glede seg over hans frelse.
10 Alle mine ben skal si: Herre, hvem er dig lik, som redder den fattige fra den som er for sterk for ham, ja, den fattige og den fattige fra den som plyndrer ham?
11 Falske vitner reiste seg; de påla meg ting som jeg ikke visste.
12 De lønnet meg ondt med godt til å plyndre min sjel.

13 Men når de var syke, var mine klær sekk; jeg ydmyket min sjel med faste; og min bønn vendte tilbake i min egen barm.
14 Jeg oppførte meg som om han var min venn eller bror; jeg bøyde meg tungt som en som sørger over sin mor.
15 Men i min motgang gledet de seg og samlet seg; ja, de elendige samlet seg mot meg, og jeg visste det ikke; de rev meg og holdt ikke opp.
16 Med hyklerske spottere på høytider, skjærte de tenner mot meg.
17 Herre, hvor lenge vil du se på? frels min sjel fra deres ødeleggelser, min kjære fra løvene.
18 Jeg vil takke deg i den store menighet, jeg vil prise deg blant mange folk.
19 La ikke de som er mine fiender fryde seg over meg, og de som hater meg uten grunn, skal ikke vinke med øynene.
20 For de taler ikke fred, men de tenker ut svik mot dem som er stille i landet.
21 Ja, de åpnet sin munn vidt mot mig og sa: Aha, aha, vårt øye har sett det.
22 Dette har du sett, Herre, ti ikke stille! Herre, vær ikke langt fra meg!
23 Reis deg opp og våkn opp til min dom, for min sak, min Gud og min Herre.
24 Døm meg, Herre min Gud, etter din rettferdighet! og la dem ikke glede seg over meg.
25 La dem ikke si i sitt hjerte: Å, så ville vi ha det! La dem ikke si: Vi har oppslukt ham!
26 La dem bli til skamme og føre til forvirring sammen som gleder seg over min skade; la dem bli kledd i skam og vanære som storgjør seg mot meg.
27 La dem juble og fryde seg, de som favoriserer min rettferdige sak, ja, la dem alltid si: La Herren bli stor, han som har behag i sin tjeners fremgang!
28 Og min tunge skal tale om din rettferdighet og om din pris hele dagen.

KAPITTEL 36

1 (Til musikksjefen, en salme av David, Herrens tjener.) Den ugudeliges overtredelse sier i mitt hjerte at det ikke er gudsfrykt for hans øyne.
2 For han smigrer seg i sine egne øyne, inntil hans misgjerning blir funnet å være hatefull.
3 Hans munns ord er urett og svik; han har sluttet å være vis og å gjøre godt.
4 Han tenker ut ondskap på sin seng; han setter seg på en måte som ikke er god; han avskyr ikke det onde.
5 Din miskunnhet, Herre, er i himmelen; og din trofasthet når til skyene.
6 Din rettferdighet er som de store fjell; dine dommer er et stort dyp: Herre, du bevarer mennesker og dyr.
7 Hvor stor er din miskunnhet, Gud! derfor setter menneskenes barn sin lit i skyggen av dine vinger.
8 De skal bli rikelig mette av ditt huss fedme; og du skal la dem drikke av dine lysters elv.
9 For hos deg er livets kilde: i ditt lys skal vi se lys.
10 Fortsett din miskunnhet mot dem som kjenner deg! og din rettferdighet for de oppriktige av hjertet.
11 La ikke stolthetens fot komme mot meg, og la ikke de ugudeliges hånd fjerne meg.
12 Der er de som gjør urett falt, de er falt ned og skal ikke kunne reise seg.

KAPITTEL 37

1 (En salme av David.) Vred deg ikke på grunn av ugjerningsmenn, og vær ikke misunnelig på dem som gjør urett.
2 For de skal snart hugges ned som gresset og visne som den grønne urten.
3 Stol på Herren og gjør godt! så skal du bo i landet, og sannelig skal du få mat.
4 Gled deg også i Herren! og han skal gi deg ditt hjertes begjæringer.
5 Overgi din vei til Herren! stol også på ham; og han skal la det skje.
6 Og han skal la frem din rettferdighet som lyset og din rett som middag.
7 Hvil i Herren og vent tålmodig på ham! Vred deg ikke på grunn av ham som har framgang på hans vei, på grunn av den mann som gjør onde tanker.
8 Slutt med vrede og forlat vreden, fortvil ikke på noen måte for å gjøre det onde!
9 For ugjerningsmenn skal utryddes, men de som venter på Herren, de skal arve jorden.
10 For ennu en liten stund, og den ugudelige skal ikke være til; ja, du skal aktet nøye på hans sted, og det skal ikke skje.
11 Men de saktmodige skal arve jorden; og skal glede seg over fredens overflod.
12 Den ugudelige legger sammen mot den rettferdige og skjærer tenner mot ham.
13 Herren skal le av ham, for han ser at hans dag kommer.
14 De ugudelige har trukket ut sverdet og spenner sin bue for å kaste ned de fattige og trengende og drepe dem som er i oppriktig vandel.
15 Deres sverd skal komme inn i deres eget hjerte, og deres buer skal knuses.
16 Litt som en rettferdig mann har, er bedre enn rikdommen til mange ugudelige.
17 For de ugudeliges armer skal knuses, men Herren støtter de rettferdige.
18 Herren kjenner de oppriktiges dager, og deres arv skal være til evig tid.
19 De skal ikke bli til skamme i den onde tid, og i hungers dager skal de mettes.
20 Men de ugudelige skal omkomme, og Herrens fiender skal bli som fettet av lam; de skal fortære; til røyk skal de fortære.
21 Den ugudelige låner og betaler ikke igjen, men den rettferdige viser barmhjertighet og gir.
22 For de som blir velsignet av ham, skal arve jorden; og de som er forbannet av ham, skal utryddes.
23 En god manns skritt er bestemt av Herren, og han har behag i hans vei.
24 Om han faller, skal han ikke bli kastet ned; for Herren støtter ham med hans hånd.
25 Jeg har vært ung, og nå er jeg gammel; men jeg har ikke sett den rettferdige forlatt, og heller ikke hans ætt be om brød.
26 Han er alltid barmhjertig og låner ut; og hans ætt er velsignet.
27 Vik fra det onde og gjør godt! og bo til evig tid.

28 For Herren elsker rett og forlater ikke sine hellige; de blir bevart for alltid, men de ugudeliges ætt skal utryddes.
29 De rettferdige skal arve landet og bo der til evig tid.
30 Den rettferdiges munn taler visdom, og hans tunge taler om dom.
31 Hans Guds lov er i hans hjerte; ingen av skrittene hans skal gli.
32 Den ugudelige ser på den rettferdige og søker å drepe ham.
33 Herren skal ikke overlate ham i hans hånd og ikke dømme ham når han blir dømt.
34 Vent på Herren og følg hans vei, så skal han opphøye deg til å arve landet; når de ugudelige blir utryddet, skal du se det.
35 Jeg har sett den ugudelige i stor makt og bre seg som et grønt laurbærtre.
36 Men han gikk bort, og se, han var ikke til; ja, jeg søkte ham, men han ble ikke funnet.
37 Merk det fullkomne menneske, og se den rettskafne; for det menneskes ende er fred.
38 Men overtredere skal tilintetgjøres sammen; de ugudeliges ende skal utryddes.
39 Men de rettferdiges frelse er fra Herren, han er deres styrke i trengselens tid.
40 Og Herren skal hjelpe dem og redde dem; han skal redde dem fra de ugudelige og frelse dem, fordi de setter sin lit til ham.

KAPITTEL 38

1 (En salme av David, til minne.) Herre, refs meg ikke i din vrede, og refs meg ikke i din brennende mishag.
2 For dine piler stikker fast i meg, og din hånd presser meg sårt.
3 Det er ingen sunnhet i mitt kjød på grunn av din vrede; heller ikke er det hvile i mine ben på grunn av min synd.
4 For mine misgjerninger er gått over mitt hode, som en tung byrde er de for tunge for meg.
5 Mine sår stinker og er fordervet på grunn av min dårskap.
6 Jeg er urolig; Jeg er sterkt bøyd; Jeg går og sørger hele dagen.
7 For mine lender er fulle av en avskyelig sykdom, og det er ingen sunnhet i mitt kjød.
8 Jeg er svak og knust, jeg har brølt på grunn av mitt hjertes uro.
9 Herre, alt mitt begjær er foran deg; og min sukk er ikke skjult for deg.
10 Mitt hjerte lengter, min kraft svikter mig; mine øynes lys, det er også borte fra meg.
11 Mine elskere og mine venner står borte fra mine sår; og mine frender står langt borte.
12 Også de som leter etter mitt liv, legger snarer for meg, og de som søker min onde, taler ondskap og tenker på svik hele dagen.
13 Men jeg, som en døv, hørte ikke; og jeg var som en stum som ikke åpner sin munn.
14 Slik var jeg som en mann som ikke hører, og i hvis munn ingen irettesettelse er.
15 For på deg, Herre, håper jeg; du vil høre, Herre min Gud.
16 For jeg sa: Hør på meg, for at de ellers ikke skal glede seg over meg; når min fot glir, hyller de seg mot meg.
17 For jeg er rede til å stanse, og min sorg er alltid foran meg.
18 For jeg vil kunngjøre min misgjerning; Jeg vil være lei meg for min synd.
19 Men mine fiender er livlige og sterke, og de som hater meg urettmessig, blir mange.
20 Også de som gjengjelder ondt med godt, er mine motstandere; fordi jeg følger det som er bra.
21 Forlat meg ikke, Herre! Min Gud, vær ikke langt fra meg!
22 Skynd deg å hjelpe meg, Herre, min frelse!

KAPITTEL 39

1 (Til musikksjefen, til Jedutun, en salme av David.) Jeg sa: Jeg vil gi akt på mine veier, så jeg ikke synder med min tunge; meg.
2 Jeg var stum av taushet, jeg tiet, ja fra det gode; og min sorg ble rørt.
3 Mitt hjerte ble varmt i meg, mens jeg tenkte på at ilden brant; da talte jeg med min tunge:
4 Herre, la meg kjenne min ende og mine dagers mål, hva det er! at jeg kan vite hvor skrøpelig jeg er.
5 Se, du har gjort mine dager til en håndsbredde; og min alder er som intet for deg. Sannelig er enhver i sin beste tilstand fullstendig forfengelighet. Selah.
6 Sannelig, enhver vandrer i et forgjeves bud; forgjeves er de urolige; han samler rikdommer og vet ikke hvem som skal samle dem.
7 Og nå, Herre, hva venter jeg på? mitt håp er i deg.
8 Fri meg fra alle mine overtredelser, gjør meg ikke til spott for uforstandige!
9 Jeg var stum, jeg åpnet ikke min munn; fordi du gjorde det.
10 Fjern ditt slag fra meg! Jeg er fortært av din hånds slag.
11 Når du med irettesettelse retter mennesket for misgjerning, så lar du dets skjønnhet fortæres som en møll; ja, hvert menneske er tomhet. Selah.
12 Hør min bønn, Herre, og lytt til mitt rop! hold ikke stille ved mine tårer! For jeg er en fremmed hos deg og en fremmed, likesom alle mine fedre.
13 Spar meg, så jeg kan få styrke før jeg går herfra og ikke er mer.

KAPITTEL 40

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Jeg ventet tålmodig på Herren; og han bøyde sig til meg og hørte mitt rop.
2 Han førte meg også opp av en forferdelig brønn, av den stive leiren, og han satte mine føtter på en klippe og grunnfestet mine veier.
3 Og han har lagt en ny sang i min munn, lovsang til vår Gud; mange skal se den og frykte og sette sin lit til Herren.
4 Velsignet er den mann som setter sin lit til Herren og ikke tar hensyn til de stolte og ikke de som går bort til løgn.
5 Mange, Herre min Gud, er dine undergjerninger som du har gjort, og dine tanker som er til oss; de kan ikke regnes for deg; kan nummereres.
6 Slakteoffer og offer ville du ikke ha; mine ører har du åpnet; brennoffer og syndoffer har du ikke krevd.

7 Da sa jeg: Se, jeg kommer; i bokens bind er det skrevet om meg:
8 Jeg har lyst til å gjøre din vilje, min Gud, ja, din lov er i mitt hjerte.
9 Jeg har forkynt rettferdighet i den store menighet; se, jeg har ikke holdt mine lepper tilbake, Herre, du vet det.
10 Jeg har ikke skjult din rettferdighet i mitt hjerte; Jeg har kunngjort din trofasthet og din frelse, jeg har ikke skjult din miskunnhet og din sannhet for den store menighet.
11 Hold ikke din barmhjertighet tilbake fra meg, Herre! La din miskunnhet og din sannhet alltid bevare meg!
12 For utallige onde har omringet meg; mine misgjerninger har grepet meg, så jeg ikke kan se opp; de er mer enn hårene på mitt hode; derfor svikter mitt hjerte meg.
13 Ha behag, Herre, å utfri meg! Herre, skynd deg å hjelpe meg!
14 La dem bli til skamme og til skamme sammen som søker min sjel for å ødelegge den! la dem bli drevet tilbake og til skamme som ønsker meg ondt.
15 La dem bli øde som lønn for sin skam som sier til meg: Aha, aha!
16 La alle de som søker deg fryde seg og glede seg over deg; la dem som elsker din frelse alltid si: Herren være stor!
17 Men jeg er fattig og trengende; men Herren tenker på meg: du er min hjelp og min befrier; vent ikke, min Gud!

KAPITTEL 41

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Salig er den som tar hensyn til de fattige: Herren vil utfri ham i trengselens tid.
2 Herren skal bevare ham og holde ham i live; og han skal bli velsignet på jorden, og du vil ikke overgi ham til hans fienders vilje.
3 Herren skal styrke ham på vansmelsesleiet; du vil gjøre hele hans seng i hans sykdom.
4 Jeg sa: Herre, vær meg nådig! helbred min sjel! for jeg har syndet mot deg.
5 Mine fiender taler ondt om meg: Når skal han dø og hans navn gå til grunne?
6 Og kommer han for å se meg, da taler han tomhet; hans hjerte samler misgjerning til sig; når han drar til utlandet, forteller han det.
7 Alle som hater meg hvisker mot meg; mot meg tenker de ut min skade.
8 En ond sykdom, sier de, holder fast ved ham, og nå som han lyver, skal han ikke stå opp mer.
9 Ja, min egen kjente venn, som jeg stolte på, som spiste av mitt brød, har løftet sin hæl mot meg.
10 Men du, Herre, vær meg nådig og reis meg opp, så jeg kan gjengjelde dem.
11 På dette vet jeg at du har min nåde, fordi min fiende ikke seier over meg.
12 Og mig, du holder meg oppe i min ulastelighet og stiller meg for ditt åsyn til evig tid.
13 Lovet være Herren, Israels Gud, fra evighet til evighet! Amen, og amen.

KAPITTEL 42

1 (Til musikksjefen, Maschil, for Korahs sønner.) Som hjorten higer etter vannbekkene, slik lengter min sjel etter dig, Gud.
2 Min sjel tørster etter Gud, etter den levende Gud; når skal jeg komme og vise meg for Gud?
3 Mine tårer har vært min mat dag og natt, mens de bestandig sier til meg: Hvor er din Gud?
4 Når jeg kommer disse tingene i hu, utøser jeg min sjel i meg; for jeg hadde gått med folkemengden, jeg gikk med dem til Guds hus, med en røst av glede og lovsang, med en mengde som holdt helligdag.
5 Hvorfor er du slått ned, min sjel? og hvorfor er du urolig i meg? håper du på Gud!
6 Min Gud, min sjel er nedkastet i meg; derfor vil jeg huske deg fra Jordans land og hermonittene, fra Mizar-fjellet.
7 Dypet roper til dypet ved lyden av dine vannspruter; alle dine bølger og dine bølger har gått over meg.
8 Men Herren vil befale sin miskunnhet om dagen, og om natten skal hans sang være med meg og min bønn til mitt livs Gud.
9 Jeg vil si til Gud, min klippe: Hvorfor har du glemt meg? hvorfor går jeg og sørger over fiendens undertrykkelse?
10 Som med et sverd i mine ben, håner mine fiender meg; mens de daglig sier til meg: Hvor er din Gud?
11 Hvorfor er du slått ned, min sjel? og hvorfor er du urolig i meg? håper du på Gud, for jeg skal ennu prise ham, som er mitt åsyns helse og min Gud.

KAPITTEL 43

1 Døm meg, Gud, og rett min sak mot et ugudelig folk, fri meg fra den svikefulle og urettferdige.
2 For du er min styrkes Gud; hvorfor forkaster du meg? hvorfor går jeg og sørger over fiendens undertrykkelse?
3 Send ut ditt lys og din sannhet! la dem lede meg! la dem føre meg til din hellige haug og til dine tabernakler!
4 Da vil jeg gå til Guds alter, til Gud min overmåte glede; ja, på harpe vil jeg prise dig, Gud min Gud.
5 Hvorfor er du slått ned, min sjel? og hvorfor er du urolig i meg? håp på Gud, for jeg skal ennu prise ham, som er mitt åsyns helse og min Gud.

KAPITTEL 44

1 (Til musikksjefen for Korahs sønner, Maschil.) Vi har hørt med våre ører, Gud, våre fedre har fortalt oss hvilken gjerning du gjorde i deres dager, i fordums tider.
2 Hvorledes drev du hedningene ut med din hånd og plantet dem; hvordan du plagede folket og drev dem ut.
3 For de tok ikke landet i eie ved sitt eget sverd, og deres egen arm reddet dem ikke, men din høyre hånd og din arm og lyset i ditt åsyn, fordi du hadde en nåde mot dem.
4 Du er min konge, Gud, befal utfrielser for Jakob.
5 Ved deg vil vi presse ned våre fiender; ved ditt navn vil vi trå dem under dem som reiser seg mot oss.
6 For jeg stoler ikke på min bue, og mitt sverd skal ikke redde meg.
7 Men du har frelst oss fra våre fiender og gjort dem til skamme som hatet oss.

8 Av Gud roser vi oss hele dagen og priser ditt navn til
evig tid. Selah.
9 Men du har forkastet og gjort oss til skamme; og dro ikke
ut med våre hærer.
10 Du får oss til å vende om fra fienden, og de som hater
oss, plyndre for seg selv.
11 Du har gitt oss som får som er bestemt til mat; og har
spredt oss blant hedningene.
12 Du selger ditt folk for intet, og du øker ikke din rikdom
med deres pris.
13 Du gjør oss til spott for våre naboer, til hån og spott for
dem som er rundt omkring oss.
14 Du gjør oss til et spott blant hedningene, en hoderysting
blant folket.
15 Min forvirring er alltid foran meg, og skam for mitt
ansikt har dekket meg,
16 For røsten av den som spotter og spotter; på grunn av
fienden og hevneren.
17 Alt dette er kommet over oss; men vi har ikke glemt deg,
og vi har ikke handlet løgn i din pakt.
18 Vårt hjerte er ikke vendt tilbake, og våre skritt har ikke
falt fra din vei;
19 Selv om du har knust oss i drages sted og dekket oss
med dødsskygge.
20 Dersom vi har glemt vår Guds navn eller rekker ut våre
hender til en fremmed gud;
21 Skal ikke Gud undersøke dette? for han kjenner hjertets
hemmeligheter.
22 Ja, for din skyld blir vi drept hele dagen; vi regnes som
sauer til slakt.
23 Våkn opp, hvorfor sover du, Herre? stå opp, forkast oss
ikke for alltid.
24 Hvorfor skjuler du ditt åsyn og glemmer vår trengsel og
vår undertrykkelse?
25 For vår sjel er bøyd for støvet, vår buk fester seg til
jorden.
26 Stå opp for vår hjelp, og forløs oss for din miskunnhets
skyld!

KAPITTEL 45

1 (Til musikksjefen på Shoshannim, for Korahs sønner,
Maschil, en kjærlighetssang.) Mitt hjerte er en god sak: Jeg
taler om det jeg har gjort ved kongen: min tunge er pennen
til en klar forfatter.
2 Du er skjønnere enn menneskenes barn; nåde er utøst på
dine lepper; derfor har Gud velsignet deg til evig tid.
3 Bind ditt sverd om din lår, du mektige, med din herlighet
og din majestet.
4 Og kjør i din majestet med fremgang på grunn av sannhet
og saktmodighet og rettferdighet. og din høyre hånd skal
lære deg forferdelige ting.
5 Dine piler er skarpe i hjertet til kongens fiender; hvorved
folket faller under deg.
6 Din trone, Gud, er til evig tid, ditt rikes septer er et rett
septer.
7 Du elsker rettferdighet og hater ugudelighet; derfor har
Gud, din Gud, salvet deg med gledens olje over dine
medmennesker.
8 Alle dine klær lukter av myrra og aloe og kassia fra de
elfenbenspalasser som de har gledet dig med.
9 Kongedøtrene var blant dine hederlige kvinner; ved din
høyre hånd sto dronningen i gull av Ofir.
10 Hør, datter, og se etter og bøy ditt øre! glem også ditt
eget folk og din fars hus!
11 Så skal kongen ha stor lyst til din skjønnhet, for han er
din Herre; og tilbe ham.
12 Og datteren til Tyrus skal være der med en gave; selv de
rike blant folket skal be din gunst.
13 Kongens datter er helt herlig innenfra, hennes klær er av
smidd gull.
14 Hun skal føres til kongen i håndarbeidsklær; jomfruer,
hennes ledsagere som følger henne, skal føres til dig.
15 Med glede og jubel skal de føres, de skal gå inn i
kongens palass.
16 I dine fedres sted skal dine barn komme, som du kan
sette til fyrster over hele jorden.
17 Jeg vil la ditt navn bli husket fra slekt til slekt; derfor
skal folket prise deg i all evighet.

KAPITTEL 46

1 (Til musikksjefen for Korahs sønner, En sang over
Alamot.) Gud er vår tilflukt og styrke, en svært
nærværende hjelp i nød.
2 Derfor skal vi ikke frykte, selv om jorden flytter sig og
om fjellene blir ført midt i havet;
3 Om dets vann bruser og blir forferdet, om fjellene rister
av dets svulst. Selah.
4 Det er en elv, hvis bekker skal glede Guds stad,
helligdommen for den Høyestes løvhytter.
5 Gud er midt iblant henne; hun skal ikke rokkes: Gud skal
hjelpe henne, og det tidlig.
6 Hedningene raste, rikene ble rørt, han sa sin røst, jorden
smeltet.
7 Herren, hærskarenes Gud, er med oss; Jakobs Gud er vår
tilflukt. Selah.
8 Kom, se Herrens gjerninger, hvilke ødemarker han har
gjort på jorden.
9 Han lar kriger opphøre til jordens ende; han bryter buen
og hugger spydet i stykker; han brenner vognen i ild.
10 Ta det stille og kjenn at jeg er Gud!
11 Herren, hærskarenes Gud, er med oss; Jakobs Gud er
vår tilflukt. Selah.

KAPITTEL 47

1 (Til musikksjefen, en salme for Koras barn.) Klap i
hendene, alle folk! rop til Gud med triumfens røst.
2 For Herren, den høye, er forferdelig; han er en stor konge
over hele jorden.
3 Han skal legge folkene under oss og folkeslagene under
våre føtter.
4 Han skal velge ut vår arv for oss, Jakobs herlighet, som
han elsket. Selah.
5 Gud steg opp med rop, Herren med basunklang.
6 Lovsyng Gud, lovsyng, lovsyng vår konge, lovsyng!
7 For Gud er kongen over hele jorden; lovsang med
forstand!
8 Gud er konge over hedningene, Gud sitter på sin
hellighets trone.
9 Folkets høvdinger er samlet, ja, Abrahams Guds folk; for
jordens skjold tilhører Gud, han er høyt opphøyet.

KAPITTEL 48

1 (En sang og salme for Korahs sønner.) Stor er Herren, og
meget prise i vår Guds stad, på hans hellighetsfjell.
2 Vakkert for situasjonen, hele jordens glede, er Sions berg,
på siden av nord, den store konges by.
3 Gud er kjent i hennes palasser som et tilfluktssted.
4 For se, kongene var samlet, de gikk forbi sammen.
5 De så det, og så undret de seg; de ble forferdet og
skyndte seg bort.
6 Frykt grep dem der, og smerte som for en fødende kvinne.
7 Du knuser Tarsis-skipene med østenvind.
8 Som vi har hørt, så har vi sett i Herren, hærskarenes Gud,
i vår Guds by: Gud skal grunnfeste den til evig tid. Selah.
9 Vi har tenkt på din miskunnhet, Gud, midt i ditt tempel.
10 Etter ditt navn, Gud, så er din pris like til jordens ender:
din høyre hånd er full av rettferdighet.
11 La Sions berg fryde seg, la Judas døtre glede seg over
dine dommer.
12 Gå rundt i Sion og gå rundt om henne; fortell dets tårn!
13 Merk vel hennes bolverk, se på hennes palasser! så dere
kan fortelle det til neste generasjon.
14 For denne Gud er vår Gud i all evighet, han skal være
vår veileder inntil døden.

KAPITTEL 49

1 (Til musikksjefen, en salme for Korahs sønner.) Hør
dette, alt folk! hør, alle verdens innbyggere!
2 Både lav og høy, rik og fattig, sammen.
3 Min munn skal tale visdom; og mitt hjertes meditasjon
skal være til forstand.
4 Jeg vil bøye mitt øre til en lignelse, jeg vil åpne mitt
mørke ord på harpen.
5 Hvorfor skulle jeg frykte i de onde dager, når mine
hælers misgjerning skal omringe meg?
6 De som setter sin lit til sin rikdom og roser seg av sin
store rikdom;
7 Ingen av dem kan på noen måte løse ut sin bror og ikke
gi Gud en løsepenge for ham.
8 (For deres sjels forløsning er dyrebar, og den opphører
for alltid.)
9 for at han fortsatt skal leve til evig tid og ikke se
fordervelse.
10 For han ser at vise menn dør, likeså går dåren og den
ondskapsfulle til grunne og overlater sin rikdom til andre.
11 Deres innerste tanke er at deres hus skal bestå til evig
tid, og deres boliger fra slekt til slekt. de kaller landene sine
etter sine egne navn.
12 Men et menneske som er i ære, blir ikke det; det er lik
dyrene som går til grunne.
13 Slik er deres dårskap, men deres etterkommere
godkjenner deres ord. Selah.
14 Som sauer blir de lagt i graven; døden skal leve av dem;
og de oppriktige skal herske over dem om morgenen; og
deres skjønnhet skal fortæres i graven fra deres bolig.
15 Men Gud vil forløse min sjel fra gravens makt, for han
skal ta imot meg. Selah.
16 Frykt ikke når en blir rik, når hans huss herlighet vokser;
17 For når han dør, skal han intet bære bort; hans herlighet
skal ikke stige ned etter ham.
18 Men så lenge han levde, velsignet han sin sjel, og
mennesker skal prise deg når du gjør vel mot deg selv.
19 Han skal gå til sine fedres slekt; de skal aldri se lys.
20 Et menneske som er æret og ikke forstår, er som dyrene
som går til grunne.

KAPITTEL 50

1 (A Salme of Asaf.) Den mektige Gud, Herren, har talt og
kalt jorden fra solens oppgang til dens nedgang.
2 Fra Sion, skjønnhetens fullkommenhet, har Gud skinnet.
3 Vår Gud skal komme og ikke tie; en ild skal fortære for
ham, og det skal storme rundt omkring ham.
4 Han skal kalle til himmelen ovenfra og til jorden, for å
dømme sitt folk.
5 Samle mine hellige til meg; de som har sluttet en pakt
med meg ved offer.
6 Og himmelen skal forkynne hans rettferdighet, for Gud er
selv dommer. Selah.
7 Hør, mitt folk, så vil jeg tale! Israel, og jeg vil vitne mot
deg: Jeg er Gud, din Gud.
8 Jeg vil ikke irettesette deg for at dine slaktoffer eller
brennoffer alltid har vært for mitt åsyn.
9 Jeg vil ikke ta noen okser ut av ditt hus, heller ikke geiter
fra dine båser.
10 For hvert dyr i skogen er mitt, og buskapen på tusen
åser.
11 Jeg kjenner alle fuglene på fjellene, og markens ville
dyr er mine.
12 Om jeg var sulten, ville jeg ikke si det til deg; for
verden er min og dens fylde.
13 Skal jeg ete kjøtt av okser eller drikke blod av geiter?
14 Offer takk til Gud; og betal dine løfter til den Høyeste.
15 Og påkall meg på trengselens dag: Jeg vil utfri deg, og
du skal prise meg.
16 Men til den ugudelige sier Gud: Hvad har du å gjøre for
å forkynne mine forskrifter, eller at du skal ta min pakt i
din munn?
17 Du hater tukt og kaster mine ord bak deg.
18 Da du så en tyv, var du enig med ham og har vært
delaktig med horkarle.
19 Du gir din munn til det onde, og din tunge er løgn.
20 Du sitter og taler mot din bror; du baktaler din egen
mors sønn.
21 Dette har du gjort, og jeg tiet; du trodde at jeg i det hele
tatt var en som deg selv, men jeg vil irettesette deg og
ordne dem for dine øyne.
22 Se nå på dette, dere som glemmer Gud, for at jeg ikke
skal rive dere i stykker, og det er ingen som kan redde.
23 Den som frember lovprisning, ærer meg, og den som gir
rett hans vei, vil jeg forkynne Guds frelse.

KAPITTEL 51

1 (Til musikksjefen, en salme av David, da profeten Natan
kom til ham, etter at han var gått inn til Batseba.) Forbarm
deg over meg, Gud, etter din miskunnhet, etter din store
miskunnhet utslett mine overtredelser.
2 Vask meg grundig fra min misgjerning, og rens meg fra
min synd.
3 For jeg kjenner mine overtredelser, og min synd er alltid
for meg.

4 Mot dig alene har jeg syndet og gjort dette onde i dine øine: for at du skal bli rettferdig når du taler, og være klar når du dømmer.
5 Se, jeg ble formet i misgjerning; og i synd ble min mor unnfanget meg.
6 Se, du ønsker sannhet i det indre, og i det skjulte skal du gjøre meg kjent med visdom.
7 Rens meg med isop, så skal jeg bli ren; vask meg, så blir jeg hvitere enn snø.
8 La meg høre glede og fryd; at benene som du har knust, kan glede seg.
9 Skjul ditt åsyn for mine synder og utslett alle mine misgjerninger.
10 Skap i meg et rent hjerte, Gud! og forny en rett ånd i meg.
11 Kast meg ikke bort fra ditt åsyn; og ta ikke din hellige ånd fra meg.
12 Gi meg tilbake gleden over din frelse! og støtte meg med din frie ånd.
13 Da vil jeg lære overtredere dine veier; og syndere skal omvende seg til deg.
14 Fri meg fra blodskyld, Gud, du min frelses Gud, og min tunge skal juble over din rettferdighet.
15 Herre, åpne mine lepper! og min munn skal forkynne din pris.
16 For du ønsker ikke ofre; Ellers vil jeg gi det: du har ikke lyst i brennoffer.
17 Guds offer er en knust ånd; et sønderknust og angrende hjerte, Gud, vil du ikke forakte.
18 Gjør godt mot Sion i din velbehag; bygg Jerusalems murer!
19 Da skal du ha velbehag i rettferdighetens slaktoffer, på brennoffer og helbrennoffer; da skal de ofre okser på ditt alter.

KAPITTEL 52

1 (Til musikksjefen, Maschil, en salme av David, da edomitten Doeg kom og fortalte Saul det og sa til ham: David er kommet til Ahimeleks hus.) Hvorfor skryter du av ondskap, du mektige mann? Guds godhet varer bestandig.
2 Din tunge tenker ut ulykker; som en skarp barberhøvel, jobber svikefullt.
3 Du elsker det onde mer enn det gode; og lyver i stedet for å tale rettferdighet. Selah.
4 Du elsker alle fortærende ord, du svikefulle tunge.
5 På samme måte skal Gud ødelegge deg for alltid, han skal ta deg bort og rive deg ut av din bolig og rote deg ut av de levendes land. Selah.
6 Også de rettferdige skal se og frykte og le av ham.
7 Se, dette er mannen som ikke gjorde Gud til sin styrke; men stolte på sin rikdoms overflod og styrket seg i sin ondskap.
8 Men jeg er som et grønt oliventre i Guds hus; jeg stoler på Guds miskunnhet i all evighet.
9 Jeg vil prise dig til evig tid, fordi du har gjort det, og jeg vil vente på ditt navn; for det er godt for dine hellige.

KAPITTEL 53

1 (Til musikksjefen på Mahalat, Maschil, en salme av David.) Dåren har sagt i sitt hjerte: Det er ingen Gud. Fordervede er de, og de har gjort avskyelig misgjerning; det er ingen som gjør godt.
2 Gud så ned fra himmelen på menneskenes barn for å se om det var noen som forstod, som søkte Gud.
3 Hver av dem er vendt tilbake; de er blitt urene; det er ingen som gjør godt, nei, ikke en.
4 Har de som arbeider med urett, ingen kunnskap? som spiser mitt folk som de eter brød; de har ikke påkalt Gud.
5 Der var de i stor frykt, hvor det ikke var frykt; for Gud har spredt benene til ham som slår leir mot deg; du har gjort dem til skamme, fordi Gud har foraktet dem.
6 Å, om Israels frelse kom fra Sion! Når Gud fører tilbake sitt folks fangenskap, skal Jakob glede seg, og Israel skal glede seg.

KAPITTEL 54

1 (Til musikksjefen på Neginoth, Maschil, en salme av David, da sifimene kom og sa til Saul: Skjuler ikke David seg hos oss?) Frels meg, Gud, ved ditt navn, og døm meg etter din styrke .
2 Hør min bønn, Gud! gi øre til min munns ord.
3 For fremmede reiser seg mot meg, og undertrykkere søker min sjel; de har ikke satt Gud for dem. Selah.
4 Se, Gud er min hjelper; Herren er med dem som støtter min sjel.
5 Han skal lønne mine fiender ondt, utrydd dem i din sannhet.
6 Jeg vil ofre til deg, jeg vil prise ditt navn, Herre; for det er bra.
7 For han har reddet meg ut av all trengsel, og mitt øye har sett at han begjærer mine fiender.

KAPITTEL 55

1 (Til musikksjefen på Neginoth, Maschil, en Davids salme.) Lytt til min bønn, Gud! og skjul deg ikke for min bønn.
2 Gi akt på meg og hør meg! Jeg sørger i min klage og larmer;
3 På grunn av fiendens røst, på grunn av de ugudeliges undertrykkelse: for de kaster misgjerning på meg, og i vrede hater de meg.
4 Mitt hjerte er sårt i meg, og dødens redsler har falt over meg.
5 Frykt og beven kommer over meg, og redsel har overveldet meg.
6 Og jeg sa: Å om jeg hadde vinger som en due! for da ville jeg fly bort og hvile.
7 Se, da vil jeg vandre langt bort og bli i ørkenen. Selah.
8 Jeg ville fremskynde min rømme fra stormen og stormen.
9 Ødelegg, Herre, og del deres tunger, for jeg har sett vold og strid i byen.
10 Dag og natt går de omkring på dens murer; også illegithet og sorg er midt i det.
11 Ondskap er midt i det; bedrag og svik viker ikke fra dens gater.
12 For det var ikke en fiende som hånte meg; da kunne jeg ha tålt det. Det var heller ikke han som hatet meg som gjorde seg stor mot meg; da ville jeg ha gjemt meg for ham:
13 Men det var du, min likemann, min veileder og min bekjent.

14 Vi tok et godt råd sammen og vandret til Guds hus i selskap.
15 La døden gripe dem, og la dem fare levende ned i helvete! for ugudelighet er i deres boliger og iblandt dem.
16 Jeg vil påkalle Gud; og Herren skal frelse meg.
17 Aften og morgen og middag vil jeg be og rope høyt, og han skal høre min røst.
18 Han har reddet min sjel i fred fra striden som var mot meg; for det var mange med meg.
19 Gud skal høre og plage dem, også den som blir i fordums tid. Selah. Fordi de ikke har noen forandringer, frykter de derfor ikke Gud.
20 Han rakte ut sine hender mot dem som har fred med ham; han har brutt sin pakt.
21 Hans munns ord var glattere enn smør, men krig var i hans hjerte; hans ord var mykere enn olje, likevel var de dragne sverd.
22 Kast din byrde på Herren, så skal han holde deg oppe; han skal aldri la den rettferdige rokkes.
23 Men du, Gud, skal føre dem ned i ødeleggelsens brønn; men jeg vil stole på deg.

KAPITTEL 56

1 (Til musikksjefen på Jonathelemrechokim, Michtam av David, da filistrene tok ham i Gat.) Vær meg nådig, Gud! For mennesker ville oppsluke meg! han som strider hver dag, undertrykker meg.
2 Mine fiender slukte meg hver dag; for de er mange som kjemper mot meg, du Høyeste.
3 Når jeg er redd, vil jeg stole på deg.
4 Til Gud vil jeg prise hans ord, til Gud har jeg satt min lit; Jeg vil ikke frykte hva kjødet kan gjøre med meg.
5 Hver dag forvrider de mine ord; alle deres tanker er mot meg for det onde.
6 De samler seg, de gjemmer seg, de markerer mine skritt når de venter på min sjel.
7 Skal de unnslippe ved misgjerning? i din vrede kast folket ned, Gud!
8 Du forteller mine vandringer; legg mine tårer i din flaske! er de ikke i din bok?
9 Når jeg roper til deg, da skal mine fiender vende tilbake; dette vet jeg; for Gud er for meg.
10 I Gud vil jeg prise hans ord, i Herren vil jeg prise hans ord.
11 Jeg har satt min lit til Gud; jeg frykter ikke for hva et menneske kan gjøre mot meg.
12 Dine løfter er på meg, Gud, jeg vil prise deg.
13 For du har reddet min sjel fra døden; vil du ikke redde mine føtter fra å falle, så jeg kan vandre for Guds åsyn i de levendes lys?

KAPITTEL 57

1 (Til musikksjefen Altaschith, Davids Michtam, da han flyktet fra Saul i hulen.) Vær meg nådig, Gud, vær meg nådig! for min sjel stoler på deg, ja, i din skygge. vinger vil jeg gjøre min tilflukt, inntil disse ulykkene er forbi.
2 Jeg vil rope til Gud, den Høyeste; til Gud som gjør alt for meg.
3 Han skal sende fra himmelen og frelse meg fra hån fra ham som vil oppsluke meg. Selah. Gud skal sende ut sin barmhjertighet og sin sannhet.
4 Min sjel er blant løver, og jeg ligger blant dem som er påtent, menneskebarn, hvis tenner er spyd og piler, og deres tunge et skarpt sverd.
5 Vær du opphøyet, Gud, over himmelen! la din herlighet være over hele jorden.
6 De har laget et garn for mine skritt; min sjel er bøyd; de har gravd en brønn for mitt åsyn, i dens midte har de selv falt. Selah.
7 Mitt hjerte står fast, Gud, mitt hjerte står fast; jeg vil synge og lovsynge.
8 Våkn opp, min herlighet! våken, psalteri og harpe: Selv vil jeg våkne tidlig.
9 Jeg vil prise deg, Herre, blant folkene, jeg vil synge for deg blant folkeslagene.
10 For din miskunnhet er stor til himmelen, og din sannhet til skyene.
11 Vær du opphøyet, Gud, over himmelen, la din herlighet være over hele jorden!

KAPITTEL 58

1 (Til musikksjefen Altaschith, Davids Michtam.) Taler dere sannelig rettferdighet, menighet? dømmer I rettferdig, menneskebarn?
2 Ja, i hjertet gjør dere ugudelighet; dere veier deres henders vold i jorden.
3 De ugudelige er fremmedgjort fra mors liv, de farer vill så snart de er født og taler løgn.
4 Deres gift er som en slanges gift; de er som en døv huggorm som stopper sitt øre;
5 Som ikke vil lytte til sjarmørenes røst, sjarmerende aldri så klokt.
6 Knekk deres tenner, Gud, i deres munn, knekk ut de store tenner på unge løver, Herre!
7 La dem smelte bort som vann som løper til stadighet; når han spenner buen for å skyte piler, la dem bli som skåret i stykker.
8 Som en snegl som smelter, la hver og en av dem forgå, som en kvinnes utidige fødsel, for at de ikke skal se solen.
9 Før dine krukker kan kjenne tornene, skal han ta dem bort som en virvelvind, både levende og i sin vrede.
10 Den rettferdige skal juble når han ser hevnen; han skal tvette sine føtter i den ugudeliges blod.
11 For at et menneske skal si: Sannelig er det lønn for den rettferdige; sannelig, han er en Gud som dømmer på jorden.

KAPITTEL 59

1 (Til musikksjefen Altaschith, Davids Michtam; da Saul sendte, og de så på huset for å drepe ham.) Red meg fra mine fiender, min Gud, vern meg fra dem som reiser seg mot meg.
2 Frels meg fra de som gjør urett, og frels meg fra blodsutsatte mennesker.
3 For se, de lurer på min sjel; de mektige er samlet mot meg; ikke for min overtredelse eller for min synd, Herre.
4 De løper og forbereder seg uten min skyld; våkn opp for å hjelpe meg, og se!

5 Derfor, Herre, hærskarenes Gud, Israels Gud, våkn opp for å besøke alle hedningene; vær ikke barmhjertig mot noen ugudelige overtredere! Selah.
6 De kommer tilbake om kvelden, de larmer som en hund og går rundt i byen.
7 Se, de raper ut med sin munn; sverd er i deres lepper; for hvem hører det, sier de?
8 Men du, Herre, skal le av dem; du skal håne alle hedningene.
9 På grunn av hans styrke vil jeg vente på deg, for Gud er mitt vern.
10 Min barmhjertighets Gud skal hindre meg; Gud skal la meg se min lyst på mine fiender.
11 Slå dem ikke ihjel, så mitt folk ikke glemmer det; spred dem ved din makt! og styr dem ned, Herre vårt skjold!
12 For deres munns synd og deres leppers ord, la dem bli tatt i stolthet, og for forbannelsen og løgnen som de taler.
13 Fortær dem i vrede, fortær dem, så de ikke er til, og la dem kjenne at Gud hersker i Jakob inntil jordens ender. Selah.
14 Og om kvelden la dem vende tilbake; og la dem bråke som en hund og gå rundt i byen.
15 La dem vandre opp og ned etter kjøtt, og gi nag om de ikke blir mette.
16 Men jeg vil synge om din kraft; ja, jeg vil synge høyt om din miskunnhet om morgenen, for du har vært min vern og tilflukt på min nøds dag.
17 For deg, min styrke, vil jeg lovsynge, for Gud er mitt vern og min miskunnhets Gud.

KAPITTEL 60

1 (Til musikksjefen på Susaneduth, Michtam av David, for å lære; da han stred med Aramnaharaim og Aramzoba, da Joab vendte tilbake og slo tolv tusen av Edom i saltdalen.) Å Gud, du har kastet oss bort , du har spredt oss, du har vært misfornøyd; O vend deg til oss igjen.
2 Du har fått jorden til å skjelve; du har brutt den; helbred bruddene på den! for det skjelver.
3 Du har forkynt ditt folk harde ting, du har fått oss til å drikke forundringens vin.
4 Du har gitt et banner til dem som frykter deg, så det kan vises for sannhetens skyld. Selah.
5 For at din elskede kan bli utfridd; frels med din høyre hånd og hør meg.
6 Gud har talt i sin hellighet; Jeg vil glede meg, jeg vil dele Sikem og utmåle Sukkot-dalen.
7 Gilead er mitt, og Manasse er mitt; Også Efra'im er mitt hodes styrke; Juda er min lovgiver;
8 Moab er min vaskekar; over Edom vil jeg kaste ut min sko. Filista, seire for min skyld.
9 Hvem vil føre meg inn i den sterke byen? hvem vil føre meg til Edom?
10 Vil ikke du, Gud, som har forkastet oss? og du, Gud, som ikke dro ut med våre hærer?
11 Gi oss hjelp fra trengsel! For forgjeves er menneskets hjelp.
12 Ved Gud skal vi gjøre tapperhet; for han er det som skal trå ned våre fiender.

KAPITTEL 61

1 (Til musikksjefen på Negina, en salme av David.) Hør mitt rop, Gud! ivareta min bønn.
2 Fra jordens ende vil jeg rope til deg, når mitt hjerte er overveldet; før meg til klippen som er høyere enn meg.
3 For du har vært et ly for meg og et sterkt tårn for fienden.
4 Jeg vil bo i ditt tabernakel til evig tid, jeg setter min lit til dine vingers skjul. Selah.
5 For du, Gud, har hørt mine løfter, du har gitt meg arven til dem som frykter ditt navn.
6 Du vil forlenge kongens liv, og hans år like mange slekter.
7 Han skal bli for Guds åsyn til evig tid, bered barmhjertighet og sannhet, som kan bevare ham.
8 Så vil jeg lovsynge ditt navn til evig tid, så jeg kan holde mine løfter hver dag.

KAPITTEL 62

1 (Til musikksjefen, til Jedutun, en salme av David.) Sannelig, min sjel venter på Gud, fra ham kommer min frelse.
2 Han alene er min klippe og min frelse; han er mitt forsvar; Jeg skal ikke bli særlig rørt.
3 Hvor lenge vil dere forestille dere ugagn mot en mann? I skal bli drept alle sammen; som en bøyende mur skal I være og som et vaklende gjerde.
4 De rådfører seg bare for å forkaste ham fra hans høihet; de har behag i løgn; de velsigner med sin munn, men de forbanner i det indre. Selah.
5 Min sjel, vent bare på Gud! for min forventning er fra ham.
6 Han alene er min klippe og min frelse, han er mitt vern; Jeg skal ikke bli rørt.
7 Hos Gud er min frelse og min herlighet, min styrkes klippe og min tilflukt er hos Gud.
8 Stol på ham til enhver tid; I folk, utøs deres hjerte for ham! Gud er en tilflukt for oss. Selah.
9 Sannelig, lavtliggende menn er forfengelighet, og menn av høy grad er løgn: for å bli lagt på vektskålen er de lettere enn forfengelighet.
10 Stol ikke på undertrykkelse, og bli ikke forgjeves ved ran; dersom rikdommen vokser, så sett ikke ditt hjerte på dem.
11 Gud har talt én gang; to ganger har jeg hørt dette; at makten tilhører Gud.
12 Også til dig, Herre, hører barmhjertigheten til; for du gjengjelder enhver etter hans gjerning.

KAPITTEL 63

1 (En salme av David, da han var i Judas ørken.) Å Gud, du er min Gud; tidlig vil jeg søke deg: min sjel tørster etter deg, mitt kjød lengter etter deg i et tørt og tørst land hvor det ikke er vann;
2 For å se din makt og din herlighet, slik jeg har sett deg i helligdommen.
3 For din miskunnhet er bedre enn livet, mine lepper skal prise deg.
4Slik vil jeg velsigne deg mens jeg lever: Jeg vil løfte mine hender i ditt navn.

5 Min sjel skal mettes som av marg og fedme; og min munn skal prise deg med glade lepper.
6 Når jeg kommer deg i hu på min seng og tenker på deg i nattevaktene.
7 For du har vært min hjelp, derfor vil jeg glede meg i skyggen av dine vinger.
8 Min sjel følger dig hardt, din høyre hånd støtter meg.
9 Men de som søker min sjel for å ødelegge den, skal gå ned i jordens nedre deler.
10 De skal falle for sverdet, de skal være en del for revene.
11 Men kongen skal glede seg over Gud; hver den som sverger ved ham, skal rose seg, men munnen til dem som taler løgn, skal stoppes.

KAPITTEL 64

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Hør min røst, Gud, i min bønn, bevar mitt liv fra frykt for fienden!
2 Skjul meg for de ugudeliges hemmelige råd; fra opprøret til ugjerningsarbeiderne:
3 som kviser sin tunge som et sverd og bøyer sine buer for å skyte piler, ja, bitre ord.
4 For at de skal skyte i skjul på den fullkomne; plutselig skyter de mot ham, og frykter ikke.
5 De oppmuntrer seg selv i en ond sak; de legger snarer i skjul; de sier: Hvem skal se dem?
6 De leter etter misgjerninger; de utfører et flittig søk: både den indre tanken til hver enkelt av dem, og hjertet, er dypt.
7 Men Gud skal skyte mot dem med en pil; plutselig skal de bli såret.
8 Så skal de la sin egen tunge falle over sig selv; alle som ser dem, skal flykte.
9 Og alle mennesker skal frykte og forkynne Guds verk; for de skal se på hans gjerning klokt.
10 De rettferdige skal glede seg i Herren og sette sin lit til ham; og alle de oppriktige av hjerte skal rose seg.

KAPITTEL 65

1 (Til musikksjefen, en salme og Davids sang.) Lov venter på dig, Gud, i Sion, og til deg skal løftet innfris.
2 Du som hører bønn, til deg skal alt kjød komme.
3 Misgjerninger får overhånd over meg; våre overtredelser skal du rense dem bort.
4 Salig er den mann som du utvelger og lar komme til deg, så han kan bo i dine forgårder; vi skal mettes med det gode i ditt hus, i ditt hellige tempel.
5 Med forferdelige ting i rettferdighet vil du svare oss, vår frelses Gud! som er tilliten til alle jordens ender og til dem som er langt borte på havet.
6 som ved sin styrke fastsetter fjellene; være omgitt av kraft:
7 som demper havets brus, lyden av deres bølger og folkets tumult.
8 Også de som bor i det ytterste, frykter for dine tegn; du lar morgenens og kveldens utganger glede seg.
9 Du besøker jorden og vanner den; du beriker den meget med Guds elv, som er full av vann; du tilbereder dem korn når du har sørget for det.
10 Du vanner dens rygger i rikelig grad, du bunner dens furer, du gjør den bløt av regnskur, du velsigner dens utspring.
11 Du kroner året med din godhet; og dine stier drypper av fedme.
12 De faller ned på ørkenens beitemarker, og de små hauger gleder seg på alle kanter.
13 Beitene er kledd med småfe; dalene er også dekket med korn; de roper av glede, de synger også.

KAPITTEL 66

1 (Til musikksjefen, en sang eller salme.) Lag en gledelig lyd for Gud, alle dere land:
2 Syng hans navns ære, gjør hans pris herlig!
3 Si til Gud: Hvor forferdelig er du i dine gjerninger! ved din makts storhet skal dine fiender underkaste seg deg.
4 Hele jorden skal tilbe deg og synge for deg; de skal synge for ditt navn. Selah.
5 Kom og se Guds gjerninger! Han er forferdelig i sin gjerning mot menneskenes barn.
6 Han gjorde havet til tørt land, de gikk gjennom flommen til fots; der gledet vi oss over ham.
7 Han hersker ved sin makt til evig tid; hans øyne ser hedningene; la ikke de gjenstridige opphøye seg. Selah.
8 Velsign vår Gud, dere folk, og la røsten av hans lovsang bli hørt!
9 som holder vår sjel i livet og ikke lar våre føtter rokkes.
10 For du, Gud, har prøvd oss, du har prøvd oss, som sølv prøves.
11 Du førte oss inn i garnet; du la plage på våre lender.
12 Du har latt mennesker ri over våre hoder; vi gikk gjennom ild og vann, men du førte oss ut til et rikt sted.
13 Jeg vil gå inn i ditt hus med brennoffer; jeg vil betale deg mine løfter,
14 som mine lepper har talt og min munn talt da jeg var i nød.
15 Jeg vil ofre deg brennofre av gjødyr, med røkelse av værer; Jeg vil ofre okser med geiter. Selah.
16 Kom og hør, alle dere som frykter Gud, så vil jeg kunngjøre hva han har gjort mot min sjel.
17 Jeg ropte til ham med min munn, og han ble hyllet med min tunge.
18Hvis jeg ser på urett i mitt hjerte, vil Herren ikke høre på meg.
19 Men sannelig, Gud har hørt meg; han har tatt vare på stemmen i min bønn.
20 Lovet være Gud, som ikke har vendt min bønn eller sin miskunnhet fra meg.

KAPITTEL 67

1 (Til musikksjefen på Neginoth, en salme eller sang.) Gud være oss nådig og velsigne oss! og la hans ansikt lyse over oss; Selah.
2 For at din vei må bli kjent på jorden, din frelsende helse blant alle folkeslag.
3 La folket prise dig, Gud! la hele folket prise deg.
4 La hedningene juble og juble! For du skal dømme folket rettferdig og herske over hedningene på jorden. Selah.
5 La folket prise dig, Gud! la hele folket prise deg.
6 Da skal jorden gi sin avling; og Gud, ja, vår egen Gud, skal velsigne oss.
7 Gud skal velsigne oss; og alle jordens ender skal frykte ham.

KAPITTEL 68

1 (Til musikksjefen, en salme eller Davids sang.) La Gud stå op, la hans fiender bli spredt, la også dem som hater ham flykte for ham!
2 Som røk jager bort, så jag dem bort; som voks smelter for ilden, slik skal de ugudelige omkomme for Guds åsyn.
3 Men la de rettferdige glede seg! la dem juble for Guds åsyn, ja, la dem glede seg overmåte.
4 Syng for Gud, lovsyng hans navn, lovpris den som rir på himmelen ved hans navn JAH, og gled deg for ham!
5 En far til farløse og enkenes dommer er Gud i hans hellige bolig.
6 Gud setter de ensomme i slekter, han fører ut dem som er bundet med lenker, men de gjenstridige bor i et tørt land.
7 Gud, da du drog ut foran ditt folk, da du gikk gjennom ørkenen; Selah:
8 Jorden skalv, og himmelen synket for Guds åsyn; selv Sinai ble rørt for Guds, Israels Guds åsyn.
9 Du, Gud, sendte et rikelig regn, hvorved du stadfestet din arv når den var trett.
10 Din menighet har bodd der; du, Gud, har beredt av din godhet for de fattige.
11 Herren ga ordet: stor var flokken av dem som offentliggjorde det.
12 Hærens konger flyktet i hast, og hun som ble hjemme, delte byttet.
13 Selv om dere ligger i pottene, skal dere likevel være som vinger på en due dekket med sølv og hennes fjær med gult gull.
14 Da den Allmektige spredte konger i den, var det hvit som snø i laksen.
15 Guds fjell er som fjellet Basan; en høy høyde som Basan-høyden.
16 Hvorfor hopper dere, dere høye fjell? dette er bakken som Gud ønsker å bo i; ja, Herren skal bo i den til evig tid.
17 Guds vogner er tjue tusen, ja, tusenvis av engler; Herren er blant dem, som på Sinai, i det hellige.
18 Du steg opp i det høye, du har ført fangenskap til fange; du har fått gaver til mennesker; ja, også for de gjenstridige, for at Herren Gud kunne bo blant dem.
19 Lovet være Herren, som hver dag laster oss med velgjerninger, vår frelses Gud. Selah.
20 Han som er vår Gud, er frelsens Gud; og til GUD Herren hører utløpene fra døden.
21 Men Gud skal såre hodet til sine fiender og den hårete hodebunnen til en som fortsatt går i hans overtredelser.
22 Herren sa: Jeg vil føre tilbake fra Basan, jeg vil føre mitt folk tilbake fra havets dyp.
23 for at din fot kan dyppes i dine fienders blod og dine hunders tunge i det.
24 De har sett din vei, Gud! selv min Guds, min konges, vandring i helligdommen.
25 Sangerne gikk foran, spillerne på instrumentene fulgte etter; blant dem var jentene som lekte med tømmer.
26 Lov Gud i menighetene, Herren, fra Israels kilde!
27 Det er den lille Benjamin med deres høvding, Judas fyrster og deres råd, fyrstene av Sebulon og fyrstene i Naftali.
28 Din Gud har befalt din styrke; styrk, Gud, det du har gjort for oss!
29 På grunn av ditt tempel i Jerusalem skal konger bringe gaver til deg.
30 Irettesett spydmennenes flokk, oksernes mengde, med folkets kalver, inntil hver og en underordner seg med sølvpenger; spred folket som har lyst i krig!
31 Fyrster skal dra ut av Egypt; Etiopia skal snart strekke ut hendene til Gud.
32 Syng for Gud, I jordens riker! O lovsyng Herren! Selah:
33 Til ham som rir på himlenes himmel, som var fordums; se, han sender ut sin røst, og det er en sterk røst.
34 Gi Gud styrke! Hans høihet er over Israel, og hans styrke er i skyene.
35 Gud, du er forferdelig fra dine hellige steder; Israels Gud er den som gir sitt folk kraft og kraft. Velsignet være Gud.

KAPITTEL 69

1 (Til musikksjefen over Shosannim, en salme av David.) Frels meg, Gud! for vannet har kommet inn til min sjel.
2 Jeg synker ned i dyp myr, hvor det ikke er stående; jeg er kommet til dype vann, hvor flommer oversvømmer meg.
3 Jeg er trett av min gråt, min strupe er tørket, mine øyne svikter mens jeg venter på min Gud.
4 De som hater meg uten grunn, er mer enn hårene på mitt hode; de som vil utrydde meg, som er mine fiender urettmessig, er mektige; da ga jeg tilbake det jeg ikke tok.
5 Gud, du kjenner min dårskap; og mine synder er ikke skjult for deg.
6 La ikke de som venter på dig, Herre, hærskarenes Gud, bli til skamme for min skyld; la ikke de som søker deg, bli til skamme for min skyld, Israels Gud!
7 For for din skyld har jeg båret vanære; skam har dekket mitt ansikt.
8 Jeg er blitt fremmed for mine brødre og fremmed for min mors barn.
9 For ditt hus nidkjærhet har fortært meg; og hånelsene fra dem som hånte deg, er falt på meg.
10 Da jeg gråt og tuktet min sjel med faste, var det til min vanære.
11 Jeg gjorde også sekk til min kappe; og jeg ble et ordtak for dem.
12 De som sitter i porten, taler imot meg; og jeg var drikkenes sang.
13 Men min bønn er til deg, Herre, i en velbehagelig tid: Gud, hør meg i din store miskunnhet, i sannheten om din frelse.
14 Red meg ut av myren, og la meg ikke synke; la meg bli frelst fra dem som hater meg, og fra de dype vann!
15 La ikke vannfloden oversvømme meg, og la ikke dypet oppsluke meg, og la ikke gropen lukke sin munn over meg.
16 Hør meg, Herre! for din miskunnhet er god; vend om til meg etter din store miskunnhet.
17 Og skjul ikke ditt åsyn for din tjener; for jeg er i nød; hør meg snarest!
18 Kom nær til min sjel og løs den, utfri meg for mine fiender!
19 Du kjenner min vanære og min skam og min vanære; alle mine motstandere er for ditt åsyn.
20 Vanære har knust mitt hjerte; og jeg er full av tunghet. og til trøster, men jeg fant ingen.

21 De gav meg også galle til mat; og i min tørst ga de meg eddik å drikke.
22 La deres bord bli til en snare for dem, og det som skulle ha vært til deres vel, la det bli en felle.
23 La deres øyne bli formørket, så de ikke ser! og la lendene deres alltid skjelve.
24 Utøs din harme over dem, og la din vrede gripe dem!
25 La deres bolig bli øde! og la ingen bo i sine telt.
26 For de forfølger ham som du har slått; og de taler til sorgen til dem som du har såret.
27 Legg misgjerning til deres misgjerning, og la dem ikke komme til din rettferdighet.
28 La dem utslettes av de levendes bok og ikke skrives sammen med de rettferdige.
29 Men jeg er fattig og bedrøvet; la din frelse, Gud, reise meg i det høye!
30 Jeg vil prise Guds navn med en sang og prise ham med takk.
31 Også dette skal behage Herren bedre enn en okse eller okse som har horn og kløver.
32 De ydmyke skal se dette og glede seg, og ditt hjerte skal leve som søker Gud.
33 For Herren hører de fattige og forakter ikke sine fanger.
34 La himmelen og jorden prise ham, havene og alt som rører seg der.
35 For Gud skal frelse Sion og bygge Judas byer, så de kan bo der og ta det i eie.
36 Også hans tjeneres ætt skal arve det, og de som elsker hans navn, skal bo der.

KAPITTEL 70

1 (Til musikksjefen, en Davids salme, til minne.) Skynd deg, Gud, å utfri meg! skynd deg å hjelpe meg, Herre.
2 La dem bli til skamme og til skamme som søker min sjel!
3 La dem vende tilbake til lønn for sin skam som sier: Aha, aha!
4 La alle de som søker deg fryde seg og glede seg over deg, og la dem som elsker din frelse alltid si: La Gud bli stor!
5 Men jeg er fattig og fattig; skynd deg til meg, Gud! du er min hjelp og min utfrier! Å, HERRE, vent ikke.

KAPITTEL 71

1 På deg, Herre, setter jeg min lit til, la meg aldri bli forvirret!
2 Frels meg i din rettferdighet og unnslipp meg; bøy ditt øre til meg og frels meg!
3 Vær min faste bolig, som jeg alltid kan ty til! Du har gitt befaling om å frelse meg; for du er min klippe og min festning.
4 Fri meg, min Gud, fra den ugudeliges hånd, av den urettferdige og grusomme mannens hånd.
5 For du er mitt håp, Herre Gud, du er min tillit fra min ungdom.
6 Ved dig er jeg holdt oppe fra mors liv; du er den som tok meg ut av min mors innvoller; min pris skal alltid være av deg.
7 Jeg er som et under for mange; men du er min sterke tilflukt.
8 La min munn bli fylt av din lovprisning og av din ære hele dagen.
9 Kast meg ikke bort i alderdommens tid! forlat meg ikke når min kraft svikter.
10 For mine fiender taler mot meg; og de som ligger og venter på min sjel, tar råd sammen,
11 og sa: Gud har forlatt ham; forfølge og ta ham! for det er ingen som kan redde ham.
12 Gud, vær ikke langt fra meg, min Gud, skynd deg å hjelpe meg!
13 La dem bli til skamme og fortæret som er motstandere av min sjel! la dem være dekket med vanære og vanære som søker min skade.
14 Men jeg vil alltid håpe og prise deg mer og mer.
15 Min munn skal forkynne din rettferdighet og din frelse hele dagen; for jeg kjenner ikke tallet på det.
16 Jeg vil gå i Herrens, Guds kraft, jeg vil nevne din rettferdighet, ja, din eneste.
17 Gud, du har lært meg fra min ungdom, og hittil har jeg kunngjort dine undergjerninger.
18 Også når jeg er gammel og gråhåret, Gud, forlat meg ikke! inntil jeg har vist din styrke for denne slekt og din makt for hver den som skal komme.
19 Også din rettferdighet, Gud, er høy, du som har gjort store ting; Gud, som er dig lik!
20 Du som har vist meg store og såre trengsler, skal gjøre meg levende igjen og føre meg opp fra jordens dyp.
21 Du skal øke min storhet og trøste meg på alle kanter.
22 Jeg vil også prise dig med salme, din sannhet, min Gud; for dig vil jeg synge med harpe, du Israels Hellige.
23 Mine lepper skal glede meg når jeg synger for deg; og min sjel, som du har forløst.
24 Også min tunge skal tale om din rettferdighet hele dagen; for de er til skamme, for de er blitt til skamme som søker min skade.

KAPITTEL 72

1 (En salme for Salomo.) Gi kongen dine dommer, Gud, og din rettferdighet til kongens sønn.
2 Han skal dømme ditt folk med rettferdighet, og dine fattige med rett.
3 Fjellene skal bringe fred for folket, og de små haugene ved rettferdighet.
4 Han skal dømme de fattige av folket, han skal frelse de fattiges barn og knuse undertrykkeren.
5 De skal frykte deg så lenge solen og månen varer, fra slekt til slekt.
6 Han skal falle ned som regn på slått gress, som regnskurer som vanner jorden.
7 I hans dager skal den rettferdige blomstre; og overflod av fred så lenge månen varer.
8 Han skal også herske fra hav til hav og fra elven til jordens ender.
9 De som bor i ørkenen, skal bøye seg for ham; og hans fiender skal slikke støvet.
10 Kongene av Tarsis og øyene skal bringe gaver; kongene av Saba og Seba skal ofre gaver.
11 Ja, alle konger skal falle ned for ham, alle folkeslag skal tjene ham.
12 For den fattige skal han redde når han roper; også de fattige og den som ikke har noen hjelper.
13 Han skal skåne den fattige og den fattige og frelse de fattiges sjeler.

14 Han skal forløse deres sjel fra svik og vold, og deres blod skal være dyrebart i hans øine.
15 Og han skal leve, og det skal gis ham av Sabas gull; og det skal alltid bes for ham; og daglig skal han prises.
16 Det skal være en håndfull korn i jorden på toppen av fjellene; dens frukt skal skjelve som Libanon, og de i byen skal blomstre som jordens gress.
17 Hans navn skal bestå til evig tid, hans navn skal bestå like lenge som solen, og mennesker skal velsignes i ham; alle folkeslag skal kalle ham salig.
18 Lovet være Herren Gud, Israels Gud, som bare gjør underfulle ting.
19 Og lovet være hans herlige navn til evig tid, og hele jorden bli fylt av hans herlighet! Amen, og amen.
20 Davids, Isais sønns bønner er avsluttet.

KAPITTEL 73

1 (A Salme of Asaf.) Sannelig, Gud er god mot Israel, også mot dem som har et rent hjerte.
2 Men jeg, mine føtter var nesten borte; skrittene mine hadde nesten sklidd.
3 For jeg var misunnelig på de uforstandige da jeg så de ugudeliges velstand.
4 For det er ingen bånd i deres død, men deres styrke er fast.
5 De er ikke i vanskeligheter som andre mennesker; heller ikke er de plaget som andre menn.
6 Derfor omkranser stolthet dem som en lenke; vold dekker dem som et klesplagg.
7 Øynene deres stikker ut av fedme: de har mer enn hjertet kunne ønske.
8 De er fordervet og taler ugudelig om undertrykkelse; de taler høyt.
9 De retter sin munn mot himmelen, og deres tunge går gjennom jorden.
10 Derfor vender hans folk tilbake hit, og vannet i en full beger blir vrengt ut for dem.
11 Og de sa: Hvorledes kan Gud vite det? og finnes det kunnskap i den Høyeste?
12 Se, disse er de ugudelige som har det godt i verden; de øker i rikdom.
13 Sannelig, jeg har renset mitt hjerte forgjeves og vasket mine hender i uskyld.
14 For hele dagen har jeg vært plaget og tuktet hver morgen.
15 Dersom jeg sier, vil jeg tale slik; se, jeg skulle fornærme dine barns slekt.
16 Da jeg tenkte å vite dette, var det for smertefullt for meg;
17 Helt til jeg gikk inn i Guds helligdom; da forstod jeg deres ende.
18 Sannelig, du satte dem på glatte steder, du kastet dem ned i ødeleggelsen.
19 Hvordan blir de ført til øde, som i et øyeblikk! de er fullstendig fortæret av redsel.
20 Som en drøm når man våkner; så, Herre, når du våkner, skal du forakte deres bilde.
21 Derfor ble mitt hjerte bedrøvet, og jeg ble stukket i tøylene.
22 Så uforstandig var jeg og uvitende: jeg var som et dyr for deg.
23 Men jeg er bestandig med deg; du har holdt meg ved min høyre hånd.
24 Du skal lede meg med ditt råd, og deretter ta imot meg til herlighet.
25 Hvem har jeg i himmelen uten deg? og det er ingen på jorden som jeg ønsker foruten deg.
26 Mitt kjød og mitt hjerte svikter, men Gud er mitt hjertes styrke og min del til evig tid.
27 For se, de som er langt fra deg, skal omkomme; du har utryddet alle dem som horer fra deg.
28 Men det er godt for meg å komme nær til Gud; jeg har satt min lit til Herren, Israels Gud, for å forkynne alle dine gjerninger.

KAPITTEL 74

1 (Maschil av Asaf.) Å Gud, hvorfor har du forkastet oss for alltid? hvorfor ryker din vrede mot sauene i din beite?
2 Kom din menighet i hu, som du har kjøpt fordums tid; staven til din arv, som du har løst ut; dette Sions berg, hvor du har bodd.
3 Løft dine føtter til de evige ødemarker! alt det fienden har gjort ugudelig i helligdommen.
4 Dine fiender brøler midt i dine menigheter; de satte opp sine fenriker for tegn.
5 En mann var berømt fordi han hadde løftet økser på de tykke trærne.
6 Men nå bryter de straks ned det utskårne verket med økser og hammere.
7 De har kastet ild inn i din helligdom, de har urenet ved å kaste ditt navns bolig til jorden.
8 De sa i sitt hjerte: La oss ødelegge dem sammen! De har brent opp alle Guds synagoger i landet.
9 Vi ser ikke våre tegn; det er ingen profet mer, og det er ingen blant oss som vet hvor lenge.
10 Å Gud, hvor lenge skal motstanderen håne? skal fienden spotte ditt navn for alltid?
11 Hvorfor trekker du din hånd tilbake, ja, din høyre hånd? riv den ut av din barm.
12 For Gud er min konge i fordums tid, han arbeider frelse midt på jorden.
13 Du delte havet ved din styrke, du knuste dragehodene i vannet.
14 Du knuste hodene på leviatan i stykker og gav ham til mat til folket som bodde i ørkenen.
15 Du kløvde kilden og floden, du tørket ut mektige elver.
16 Dagen er din, og natten er din; du har beredt lyset og solen.
17 Du har satt alle jordens grenser, du har gjort sommer og vinter.
18 Kom dette i hu at fienden har hånet, Herre, og at det uforstandige folk har spottet ditt navn.
19 Gi ikke din turteldues sjel til de ugudeliges mengde! glem ikke dine fattiges menighet for alltid!
20 Ta hensyn til pakten: for jordens mørke steder er fulle av grusomhetens boliger.
21 La ikke de undertrykte vende om med skam, la den fattige og fattige prise ditt navn!
22 Stå opp, Gud, før din egen sak; kom i hu hvor uforstandig mann håner deg hver dag!
23 Glem ikke dine fienders røst; bråket fra dem som reiser seg mot deg blir stadig større.

KAPITTEL 75

1 (Til musikksjefen, Altaschith, en salme eller sang av Asaf.) Du, Gud, takker vi, deg takker vi! For at ditt navn er nær, forkynn dine undergjerninger.
2 Når jeg tar imot menigheten, skal jeg dømme rettskaffent.
3 Jorden og alle dens innbyggere er oppløst; jeg bærer dens søyler. Selah.
4 Jeg sa til dårene: Gjør ikke uforstandige, og til de ugudelige: Løft ikke hornet!
5 Løft ikke hornet ditt i høi; tal ikke med stiv nakke!
6 For forfremmelse kommer verken fra øst eller fra vest eller fra sør.
7 Men Gud er dommeren: han setter ned den ene og setter en annen opp.
8 For i Herrens hånd er det et beger, og vinen er rød; den er full av blanding; og han øser ut av det, men bunnfall, alle de ugudelige på jorden skal vri dem ut og drikke dem.
9 Men jeg vil forkynne for alltid; Jeg vil lovsynge Jakobs Gud.
10 Alle de ugudeliges horn vil jeg avhugge; men de rettferdiges horn skal bli opphøyet.

KAPITTEL 76

1 (Til musikksjefen på Neginot, en salme eller Asafs sang.) I Juda er Gud kjent: hans navn er stort i Israel.
2 Også i Salem er hans tabernakel og hans bolig på Sion.
3 Der brøt han pilene til buen, skjoldet og sverdet og kampen. Selah.
4 Du er herligere og ypperligere enn rovfjellene.
5 De modige er plyndret, de har sovet, og ingen av de sterke menn har funnet sine hender.
6 Ved din irettesettelse, Jakobs Gud, blir både vognen og hesten kastet i en dødsøvn.
7 Du, ja, du er å frykte, og hvem kan stå for dine øyne når du en gang er vred?
8 Du lot dommen høres fra himmelen; jorden fryktet og var stille,
9 Da Gud stod opp for å dømme, for å frelse alle de saktmodige på jorden. Selah.
10 Sannelig, menneskets vrede skal prise deg; det som er igjen av vreden skal du holde tilbake.
11 Løft og betal til Herren din Gud; la alle som er rundt omkring ham bringe gaver til den som burde fryktes.
12 Han skal utrydde fyrsters ånd; forferdelig er han for jordens konger.

KAPITTEL 77

1 (Til musikksjefen, til Jedutun, en salme av Asaf.) Jeg ropte til Gud med min røst, til Gud med min røst; og han lyttet til meg.
2 På min nøds dag søkte jeg Herren: mine smerter løp om natten og tok ikke slutt, min sjel ville ikke la seg trøste.
3 Jeg kom Gud i hu og ble forferdet; jeg klaget, og min ånd ble overveldet. Selah.
4 Du holder mine øyne våkne: jeg er så urolig at jeg ikke kan snakke.
5 Jeg har sett på de gamle dager, årene i fordums tid.
6 Jeg påkaller min sang om natten, jeg taler med mitt eget hjerte, og min ånd søkte iherdig.
7 Vil Herren forkaste for alltid? og vil han ikke lenger være gunstig?
8 Er hans miskunn ren borte for alltid? svikter hans løfte for alltid?
9 Har Gud glemt å være nådig? har han i vrede lukket sin barmhjertighet? Selah.
10 Og jeg sa: Dette er min skrøpelighet, men jeg vil huske årene til Den Høyestes høyre hånd.
11 Jeg vil komme Herrens gjerninger i hu, sannelig vil jeg huske dine underverker fra fordums tid.
12 Jeg vil også grunne over alt ditt arbeid og tale om dine gjerninger.
13 Din vei, Gud, går i helligdommen; hvem er en så stor Gud som vår Gud?
14 Du er den Gud som gjør under, du har forkynt din styrke blant folkene.
15 Med din arm har du forløst ditt folk, Jakobs og Josefs sønner. Selah.
16 Vannet så deg, Gud, vannet så deg; de var redde, og dypet var urolig.
17 Skyene øste ut vann, himmelen sendte en lyd ut, og dine piler gikk ut.
18 Din tordens røst var i himmelen, lynene lettet verden, jorden skalv og skalv.
19 Din vei er i havet, og din vei i de store vann, og dine fotspor er ikke kjent.
20 Du førte ditt folk som en hjord ved Moses og Arons hånd.

KAPITTEL 78

1 (Maschil of Asaf.) Hiv ører, mitt folk, til min lov, bøy eders ører til min munns ord!
2 Jeg vil åpne min munn i en lignelse, jeg vil si fordums mørke ord:
3 som vi har hørt og kjent, og våre fedre har fortalt oss.
4 Vi vil ikke skjule dem for deres barn og forkynne for den kommende slekt Herrens lovprisninger og hans styrke og hans undergjerninger som han har gjort.
5 For han opprettet et vitnesbyrd i Jakob og satte en lov i Israel, som han befalte våre fedre, at de skulle gjøre dem kjent for sine barn.
6 for at den kommende slekt skal kjenne dem, også de barn som skulle fødes; som skulle reise seg og kunngjøre dem for sine barn:
7 For at de skal sette sitt håp til Gud og ikke glemme Guds gjerninger, men holde hans bud.
8 Og de kunne ikke være som deres fedre, en gjenstridig og gjenstridig slekt; en slekt som ikke satte sitt hjerte rett, og hvis ånd ikke var trofast med Gud.
9 Efraims barn vendte tilbake på kampens dag, som var væpnet og bar buer.
10 De holdt ikke Guds pakt, og de nektet å vandre i hans lov;
11 Og han glemte sine gjerninger og sine undere som han hadde vist dem.
12 Underfulle ting gjorde han for deres fedres øyne i Egypts land, på Zoans mark.
13 Han delte havet og lot dem gå gjennom; og han lot vannet stå som en haug.
14 Også om dagen førte han dem med en sky, og hele natten med et lys av ild.

15 Han kløvde klippene i ørkenen og ga dem drikke som fra de store dyp.
16 Han førte også bekker opp av klippen og lot vannet renne ned som elver.
17 Og de syndet enda mer mot ham ved å provosere den Høyeste i ørkenen.
18 Og de fristet Gud i sitt hjerte ved å be om mat for sin lyst.
19 Ja, de talte mot Gud; de sa: Kan Gud dekke et bord i ørkenen?
20 Se, han slo klippen, så vannet fosset ut og bekkene flommet over; kan han også gi brød? kan han gi sitt folk kjøtt?
21 Derfor hørte Herren dette og ble vred; så en ild ble opptent mot Jakob, og vrede kom også op mot Israel;
22 For de trodde ikke på Gud og ikke stolte på hans frelse.
23 Selv om han hadde befalt skyene ovenfra og åpnet himmelens dører,
24 Og han lot manna regne ned over dem for å ete, og hadde gitt dem av himmelens korn.
25 Mennesket spiste englers mat; han sendte dem kjøtt til mette.
26 Han lot en østenvind blåse i himmelen, og ved sin kraft førte han inn sørenvinden.
27 Han lot også kjøtt regne over dem som støv og fugler med fjær som havets sand.
28 Og han lot det falle midt i deres leir, rundt omkring deres boliger.
29 Så åt de og ble mette; for han ga dem deres eget begjær;
30 De var ikke fremmedgjort fra sin lyst. Men mens deres kjøtt ennå var i deres munn,
31 Guds vrede kom over dem og drepte de feteste av dem og slo ned Israels utvalgte menn.
32 For alt dette syndet de fremdeles og trodde ikke for hans undergjerninger.
33 Derfor tilintetgjorde han deres dager i tomhet og deres år i nød.
34 Da han drepte dem, søkte de ham, og de vendte tilbake og spurte tidlig etter Gud.
35 Og de kom i hu at Gud var deres klippe, og den høye Gud deres gjenløser.
36 Likevel smigret de ham med sin munn, og de løy for ham med sine tunger.
37 For deres hjerte var ikke rett med ham, og de var ikke trofaste i hans pakt.
38 Men han, som var full av barmhjertighet, tilga deres misgjerning og utryddet dem ikke; ja, mange ganger vendte han sin vrede bort og vakte ikke opp all sin vrede.
39 For han kom i hu at de bare var kjøtt; en vind som går bort og ikke kommer igjen.
40 Hvor ofte har de ham i ørkenen og bedrøvet ham i ørkenen!
41 Ja, de vendte om og fristet Gud og begrenset Israels Hellige.
42 De kom ikke i hu hans hånd eller dagen da han reddet dem fra fienden.
43 Hvordan han hadde gjort sine tegn i Egypt og sine undere på Zoans mark.
44 og hadde forvandlet deres elver til blod; og deres flom, så de ikke kunne drikke.
45 Han sendte forskjellige slags fluer iblandt dem, som fortærte dem; og frosker, som ødela dem.
46 Han gav også deres avling til larven og deres arbeid til gresshoppen.
47 Han ødela deres vinstokker med hagl og morbærtrærne deres med frost.
48 Han overga også buskapen deres til haglet, og hjordene deres til hete torden.
49 Han kastet over dem sin brennende vrede, vrede og harme og trengsel ved å sende onde engler blant dem.
50 Han gjorde en vei til sin vrede; han sparte ikke deres sjel fra døden, men overgav deres liv til pesten;
51 og slo alle førstefødte i Egypt; den fremste av deres styrke i Kams telt:
52 Men han lot sitt eget folk gå ut som sauer og ledet dem i ørkenen som en hjord.
53 Og han førte dem trygt videre, så de ikke fryktet; men havet overveldet deres fiender.
54 Og han førte dem til sin helligdoms grense, til dette fjellet som hans høyre hånd hadde kjøpt.
55 Han drev også hedningene ut foran dem og delte dem en arv etter linje og lot Israels stammer bo i sine telt.
56 Likevel fristet de og vakte opp den høyeste Gud og holdt ikke hans vidnesbyrd.
57 Men de vendte om og handlet utro som sine fedre; de ble vendt bort som en svikefull bue.
58 For de vakte ham til harme med sine offerhauger og vakte ham til nidkjærhet med sine utskårne bilder.
59 Da Gud hørte dette, ble han vred og avskyet Israel sterkt.
60 Så forlot han Silos tabernakel, teltet som han reiste blant menneskene;
61 og ga sin styrke i fangenskap og sin herlighet i fiendens hånd.
62 Han overgav også sitt folk til sverdet; og ble vred på sin arv.
63 Ilden fortærte deres unge menn; og deres jomfruer ble ikke giftet.
64 Deres prester falt for sverdet; og deres enker klaget ikke.
65 Da våknet Herren som en i søvne og som en veldig mann som roper av vin.
66 Og han slo sine fiender i de bakre delene; han satte dem til evig vanære.
67 Og han forkastet Josefs tabernakel og utvalgte ikke Efra'ims stamme.
68 Men han utvalgte Judas stamme, Sions berg som han elsket.
69 Og han bygget sin helligdom som høye palasser, som jorden som han har grunnfestet for alltid.
70 Han utvalgte også David, sin tjener, og tok ham fra sauegårdene.
71 Fra å følge de store ungene førte han ham for å fø Jakob sitt folk og Israel sin arv.
72 Så matet han dem etter sitt hjertes uanstendighet; og ledet dem ved sine henders dyktighet.

KAPITTEL 79

1 (En Asafs salme.) Gud, hedningene er kommet inn i din arv; ditt hellige tempel har de besmittet; de har lagt Jerusalem på hauger.
2 Dine tjeneres døde kropper har de gitt til mat for himmelens fugler, dine helliges kjøtt til jordens dyr.
3Sitt blod har de utøst som vann rundt omkring i Jerusalem; og det var ingen til å begrave dem.

4 Vi er blitt til spott for våre neste, til hån og spott for dem som er rundt omkring oss.
5 Hvor lenge, Herre? vil du være sint for alltid? skal din nidkjærhet brenne som ild?
6 Utøs din vrede over hedningene som ikke kjenner deg, og over de riker som ikke har påkalt ditt navn.
7 For de har fortært Jakob og lagt hans bolig øde.
8 Kom ikke i hu mot oss tidligere misgjerninger! La din barmhjertighet snarlig hindre oss!
9 Hjelp oss, vår frelses Gud, for ditt navns ære, og fri oss og rens bort våre synder for ditt navns skyld.
10 Hvorfor skulle hedningene si: Hvor er deres Gud? la ham bli kjent blant hedningene for våre øyne ved hevnen for blodet til dine tjenere som er utøst.
11 La fangens sukk komme foran deg! i samsvar med din makts storhet, bevar du dem som er satt til å dø;
12 Og gi våre naboer syv ganger i deres barm deres vanære, som de har hånet deg med, Herre.
13 Så vil vi, ditt folk og sauene på din beite, takke deg for alltid; vi vil forkynne din pris fra slekt til slekt.

KAPITTEL 80

1 (Til musikksjefen over Shoshannimeduth, en salme av Asaf.) Hør, Israels hyrde, du som leder Josef som en hjord! du som bor mellom kjerubene, lys frem!
2 For Efra'im og Benjamin og Manasse vekk din styrke og kom og frels oss!
3 Vend oss om, Gud, og la ditt ansikt lyse! og vi skal bli frelst.
4 Herre, hærskarenes Gud, hvor lenge vil du være vred på ditt folks bønn?
5 Du metter dem med tårenes brød; og ga dem tårer å drikke i stor grad.
6 Du gjør oss til strid med våre naboer, og våre fiender ler med hverandre.
7 Vend oss om, hærskarenes Gud, og la ditt ansikt lyse! og vi skal bli frelst.
8 Du har ført et vintre ut av Egypt, du har drevet ut hedningene og plantet det.
9 Du satte et rom foran det og lot det slå dype rot, og det fylte landet.
10 Åsene var dekket av dens skygge, og grenene på det var som de vakre sedertre.
11 Hun sendte sine grener ut til havet og sine grener til elven.
12 Hvorfor har du da brutt ned hekkene hennes, så alle de som går på veien, river henne?
13 Svinet av veden ødelegger det, og markens villdyr eter det opp.
14 Vi ber dig om, du hærskarenes Gud! Se ned fra himmelen og se, og besøk dette vintreet!
15 og vingården som din høyre hånd har plantet, og grenen som du har gjort sterk for deg selv.
16 Det blir brent med ild, det blir hugget ned; de går til grunne for ditt åsyns irettesettelse.
17 La din hånd være over mannen i din høyre hånd, over menneskesønnen som du har gjort sterk for deg selv.
18 Så skal vi ikke vende tilbake fra dig; gjør oss levende, så skal vi påkalle ditt navn.
19 Vend oss om, Herre, hærskarenes Gud, la ditt ansikt lyse! og vi skal bli frelst.

KAPITTEL 81

1 (Til musikksjefen på Gittit, en salme om Asaf.) Syng høyt for Gud, vår styrke, jubel for Jakobs Gud!
2 Ta en salme og bring hit klangen, den behagelige harpe med salme!
3 Blås opp i basunen ved nymåne, til den fastsatte tid, på vår høytidsdag.
4 For dette var en lov for Israel og en lov for Jakobs Gud.
5 Dette satte han i Josef til et vitnesbyrd da han drog ut gjennom Egyptens land, hvor jeg hørte et språk jeg ikke forstod.
6 Jeg fjernet hans skulder fra byrden, hans hender ble fridd fra pottene.
7 Du kalte i nød, og jeg reddet deg; Jeg svarte deg i tordenens hemmelighet: Jeg prøvde deg ved Meriba-vannet. Selah.
8 Hør, mitt folk, og jeg vil vitne for deg: Israel, om du vil høre på meg!
9 Ingen fremmed gud skal være i deg; heller ikke skal du tilbe noen fremmed gud.
10 Jeg er Herren din Gud, som førte deg ut av Egyptens land; åpne munnen din på vidt gap, så vil jeg fylle den.
11 Men mitt folk ville ikke høre på min røst; og Israel ville ingen av meg.
12 Så overgav jeg dem til deres eget hjertes begjær, og de vandret i sine egne råd.
13 Å om mitt folk hadde hørt på meg, og Israel hadde vandret på mine veier!
14 Jeg skulle snart ha undertrykt deres fiender og vendt min hånd mot deres motstandere.
15 Herrens hatere skulle ha underordnet seg ham, men deres tid skulle ha vart til evig tid.
16 Han skulle også ha mettet dem med den fineste hvete, og med honning fra klippen skulle jeg mettet dig.

KAPITTEL 82

1 (En Asafs salme.) Gud står i de mektiges forsamling; han dømmer blant gudene.
2 Hvor lenge vil I dømme urett og ta imot de ugudelige? Selah.
3 Beskytt de fattige og farløse, gjør rett mot de elendige og trengende!
4 Befri de fattige og fattige, red dem ut av de ugudeliges hånd!
5 De vet ikke, og de vil ikke forstå; de går videre i mørket: alle jordens grunnvoller er utydelige.
6 Jeg har sagt: I er guder; og dere er alle den Høyestes barn.
7 Men dere skal dø som mennesker og falle som en av fyrstene.
8 Stå opp, Gud, døm jorden! for du skal arve alle folkeslag.

KAPITTEL 83

1 (En sang eller Asafs salme.) Ti ikke stille, Gud, hold ikke stille og vær ikke stille, Gud!
2 For se, dine fiender larmer, og de som hater deg har løftet hodet.
3 De har tatt listige råd mot ditt folk og rådført seg mot dine skjulte.

4 De har sagt: Kom og la oss utrydde dem fra å være et
folk! at Israels navn ikke lenger skal være i minnet.
5 For de har rådført seg med ett samtykke: de er
forbundsfeller mot deg.
6 Edoms telt og ismaelittene; av Moab og Hagarenes;
7 Gebal og Ammon og Amalek; filistrene med innbyggerne
i Tyrus;
8 Også Assur er forenet med dem; de har pleiet Lots barn.
Selah.
9 Gjør med dem som med midianittene! som for Sisera,
som for Jabin, ved Kison-bekken:
10 som gikk til grunne ved Endor, de ble som møkk for
jorden.
11 Gjør deres stormenn som Oreb og som Zeeb, ja, alle
deres fyrster som Sebah og som Salmunna.
12 Han sa: La oss ta Guds hus i eie!
13 Min Gud, gjør dem som et hjul; som stubben før vinden.
14 Som en ild brenner en ved og som en flamme setter
fjellene i brann;
15 Så forfølge dem med ditt uvær og skremme dem med
din storm.
16 Fyll deres ansikter med skam; så de kan søke ditt navn,
Herre.
17 La dem bli til skamme og forferdet til evig tid! ja, la
dem bli til skamme og gå til grunne!
18 For at menneskene skal vite at du, hvis navn alene er
JEHOVA, er den høyeste over hele jorden.

KAPITTEL 84

1 (Til den øverste musiker på Gittit, en salme for Korahs
barn.) Hvor kjærlige er dine tabernakler, Herre,
hærskarenes Gud!
2 Min sjel lengter, ja, endog matt etter Herrens forgårder;
mitt hjerte og mitt kjød roper etter den levende Gud.
3 Ja, spurven har funnet et hus, og svalen et rede for seg
selv, hvor hun kan legge sine unger, dine altere, Herre,
hærskarenes Gud, min konge og min Gud.
4 Salige er de som bor i ditt hus, de skal fremdeles prise
deg. Selah.
5 Salig er den mann hvis styrke er i deg; i hvis hjerte er
deres veier.
6 De som går gjennom Baca-dalen, gjør den til en brønn;
regnet fyller også dammene.
7 De går fra styrke til styrke, hver og en av dem i Sion
viser seg for Gud.
8 Herre, hærskarenes Gud, hør min bønn; hør, Jakobs Gud!
Selah.
9 Se, Gud vårt skjold, og se på din salvedes ansikt.
10 For en dag i dine forgårder er bedre enn tusen. Jeg ville
heller være dørvakt i min Guds hus enn å bo i ondskapens
telt.
11 For Herren Gud er sol og skjold; Herren vil gi nåde og
ære; intet godt skal han holde tilbake for dem som vandrer
rettskaffent.
12 Herre, hærskarenes Gud, velsignet er den mann som
setter sin lit til deg.

KAPITTEL 85

1 (Til musikksjefen, en salme for Korahs barn.) Herre, du
har vært velbehag i ditt land, du har ført tilbake Jakobs
fangenskap.
2 Du har tilgitt ditt folks misgjerning, du har tildekket all
deres synd. Selah.
3 Du har tatt bort all din vrede, du har vendt deg bort fra
din brennende vrede.
4 Vend oss om, vår frelses Gud, og la din vrede mot oss ta
slutt!
5 Vil du være vred på oss for alltid? vil du trekke ut din
vrede til alle slekter?
6 Vil du ikke gjøre oss levende igjen, så ditt folk kan glede
seg over deg?
7 Vis oss din miskunnhet, Herre, og gi oss din frelse!
8 Jeg vil høre hva Gud, Herren, vil tale; for han vil tale fred
til sitt folk og til sine hellige, men la dem ikke omvende
seg til dårskap.
9 Sannelig, hans frelse er nær dem som frykter ham; at
herligheten kan bo i vårt land.
10 Barmhjertighet og sannhet møtes; rettferdighet og fred
har kysset hverandre.
11 Sannhet skal springe ut av jorden; og rettferdighet skal
se ned fra himmelen.
12 Ja, Herren skal gi det som er godt; og vårt land skal gi
sin avling.
13 Rettferdighet skal gå foran ham; og skal sette oss på
veien for hans skritt.

KAPITTEL 86

1 (En Davids bønn.) Bøy ditt øre, Herre, hør meg! for jeg
er fattig og fattig.
2 Bevar min sjel! for jeg er hellig. Du min Gud, frels din
tjener som setter sin lit til deg.
3 Vær meg nådig, Herre, for jeg roper til deg hver dag.
4 Gled din tjeners sjel, for til deg, Herre, løfter jeg min sjel.
5 For du, Herre, er god og rede til å tilgi; og rik på
barmhjertighet mot alle dem som påkaller deg.
6 Hør, Herre, til min bønn! og gi akt på røsten av mine
bønn.
7 På min nøds dag vil jeg påkalle deg, for du vil svare meg.
8 Blant gudene er det ingen som du, Herre! heller ikke er
det noen gjerninger som dine gjerninger.
9 Alle folkeslag som du har skapt, skal komme og tilbe for
ditt åsyn, Herre; og skal prise ditt navn.
10 For du er stor og gjør underfulle ting; du er Gud alene.
11 Lær meg din vei, Herre! Jeg vil vandre i din sannhet:
foren mitt hjerte til å frykte ditt navn.
12 Jeg vil prise deg, Herre min Gud, av hele mitt hjerte, og
jeg vil prise ditt navn til evig tid.
13 For din miskunnhet er stor mot meg, og du har utfridd
min sjel fra det nederste helvete.
14 Gud, de stolte reiser seg mot meg, og voldsmennenes
forsamlinger har søkt min sjel; og har ikke satt deg for dem.
15 Men du, Herre, er en Gud full av medlidenhet og nådig,
langmodig og rik på barmhjertighet og sannhet.
16 Vend om til meg og miskunn deg over meg! gi din
tjener din styrke og frels din tjenerinnes sønn!

17 Vis meg et tegn til det gode! for at de som hater meg, kan se det og bli til skamme, fordi du, Herre, har holdt meg og trøstet meg.

KAPITTEL 87

1 (En salme eller sang for Korahs sønner.) Hans grunnvoll er på de hellige fjell.
2 Herren elsker Sions porter mer enn alle Jakobs boliger.
3 Herlige ting er talt om deg, du Guds by. Selah.
4 Jeg vil nevne Rahab og Babylon for dem som kjenner meg: se, Filista og Tyrus med Etiopia; denne mannen ble født der.
5 Og om Sion skal det sies: Denne og den mannen er født i henne, og den høyeste skal grunnfeste henne.
6 Når Herren skriver opp folket, skal Herren regne at denne mannen er født der. Selah.
7 Der skal være både sangere og instrumentspillere: alle mine kilder er i deg.

KAPITTEL 88

1 (En sang eller salme for Korahs sønner, til musikksjefen på Mahalath Leannoth, maskilen til esrahitten Heman.) Herre, min frelses Gud, jeg har ropt dag og natt foran deg:
2 La min bønn komme for ditt åsyn! Bøy ditt øre til mitt rop!
3 For min sjel er full av trengsler, og mitt liv nærmer seg graven.
4 Jeg blir regnet med dem som går ned i brønnen; jeg er som en mann uten styrke.
5 Fri blant de døde, som de drepte som ligger i graven, som du ikke lenger kommer i hu, og de er utryddet av din hånd.
6 Du har lagt meg i den laveste brønn, i mørket, i dypet.
7 Din vrede ligger hardt over meg, og du har plaget meg med alle dine bølger. Selah.
8 Du har fjernet min kjente langt fra meg; du har gjort meg til en vederstyggelighet for dem; jeg er innestengt og kan ikke gå ut.
9 Mitt øye sørger over trengsel: Herre, jeg roper på deg hver dag, jeg rekker ut mine hender mot deg.
10 Vil du gjøre under for de døde? skal de døde stå opp og prise deg? Selah.
11 Skal din miskunnhet forkynnes i graven? eller din trofasthet i ødeleggelsen?
12 Skal dine undere bli kjent i mørket? og din rettferdighet i glemselens land?
13 Men til deg har jeg ropt, Herre! og om morgenen skal min bønn hindre deg.
14Herre, hvorfor forkaster du min sjel? hvorfor skjuler du ditt ansikt for meg?
15 Jeg er plaget og rede til å dø fra min ungdom av; mens jeg lider din redsel, er jeg forvirret.
16 Din brennende vrede går over meg; din redsel har avskåret meg.
17 De kom daglig rundt meg som vann; de omringet meg sammen.
18 Elsker og venn har du lagt langt borte fra meg, og min kjente inn i mørket.

KAPITTEL 89

1 (Maschil av Ethan, esrahitten.) Jeg vil synge om Herrens barmhjertighet til evig tid; med min munn vil jeg kunngjøre din trofasthet fra slekt til slekt.
2 For jeg har sagt: Barmhjertighet skal bygges opp til evig tid; din trofasthet skal du grunnfeste i himmelen.
3 Jeg har sluttet en pakt med min utvalgte, jeg har sverget min tjener David,
4 Din ætt vil jeg grunnfeste til evig tid og bygge din trone fra slekt til slekt. Selah.
5 Og himmelen skal prise dine under, Herre, din trofasthet også i de helliges menighet.
6 For hvem i himmelen kan sammenlignes med Herren? hvem av de mektiges barn kan sammenlignes med Herren?
7 Gud er stor frykt i de helliges forsamling og ærefrykt for alle dem som er omkring ham.
8 Herre, hærskarenes Gud, hvem er en sterk HERRE som du? eller til din trofasthet rundt omkring deg?
9 Du hersker over havets ras: når bølgene stiger opp, stiller du dem.
10 Du har knust Rahab i stykker, som en som er drept; du har spredt dine fiender med din sterke arm.
11 Himlene er din, og jorden er din; du har grunnfestet verden og dens fylde.
12 Norden og søren har du skapt dem; Tabor og Hermon skal glede seg over ditt navn.
13 Du har en sterk arm: sterk er din hånd, og høy er din høyre hånd.
14 Rett og rett er din trones bolig; barmhjertighet og sannhet skal gå foran ditt åsyn.
15 Salig er folket som kjenner jubellyden; de skal vandre, Herre, i ditt åsyns lys.
16 I ditt navn skal de glede seg hele dagen, og over din rettferdighet skal de bli opphøyet.
17 For du er deres styrkes herlighet, og i din gunst skal vårt horn bli opphøyet.
18 For Herren er vårt vern; og Israels Hellige er vår konge.
19 Da talte du i et syn til din Hellige og sa: Jeg har gitt hjelp til en mektig; Jeg har opphøyet en utvalgt blant folket.
20 Jeg har funnet min tjener David; med min hellige olje har jeg salvet ham.
21 Med hvem min hånd skal være fast, min arm skal styrke ham.
22 Fienden skal ikke påtale ham; heller ikke ugudelighetens sønn plage ham.
23 Og jeg vil slå ned hans fiender for hans ansikt og plage dem som hater ham.
24 Men min trofasthet og min miskunnhet skal være med ham, og i mitt navn skal hans horn bli opphøyet.
25 Jeg vil også sette hans hånd i havet og hans høyre hånd i elvene.
26 Han skal rope til meg: Du er min far, min Gud og min frelses klippe.
27 Og jeg vil gjøre ham til min førstefødte, høyere enn jordens konger.
28 Min miskunnhet vil jeg bevare for ham til evig tid, og min pakt skal stå fast med ham.
29 Også hans ætt vil jeg la bestå til evig tid, og hans trone som himmelens dager.
30 Dersom hans barn forlater min lov og ikke vandrer i mine dommer;

31 Dersom de bryter mine forskrifter og ikke holder mine bud;
32 Da vil jeg hjemsøke deres overtredelse med staven og deres misgjerning med striper.
33 Likevel vil jeg ikke ta fra ham min miskunnhet og ikke la min trofasthet svikte.
34 Min pakt vil jeg ikke bryte og ikke forandre det som er gått ut av mine lepper.
35 En gang har jeg sverget ved min hellighet at jeg ikke vil lyve for David.
36 Hans ætt skal bestå til evig tid, og hans trone som solen for meg.
37 Den skal stå fast til evig tid som månen og som et trofast vitne i himmelen. Selah.
38 Men du har forkastet og avsky, du har blitt vred på din salvede.
39 Du har ugyldiggjort din tjeners pakt, du vanhelliget hans krone ved å kaste den til jorden.
40 Du har brutt ned alle hans gjerder; du har ødelagt hans festninger.
41 Alle som går på veien plyndrer ham; han er en vanære for sine neste.
42 Du har reist hans motstanders høyre hånd; du har fått alle hans fiender til å glede seg.
43 Du har også vendt eggen til hans sverd og ikke fått ham til å stå i striden.
44 Du har stanset hans herlighet og kastet hans trone til jorden.
45 Hans ungdoms dager har du forkortet, du har dekket ham med skam. Selah.
46 Hvor lenge, Herre? vil du gjemme deg for alltid? skal din vrede brenne som ild?
47 Husk hvor kort min tid er: hvorfor har du gjort alle mennesker forgjeves?
48 Hvilket menneske er det som lever og ikke skal se døden? skal han redde sin sjel fra gravens hånd? Selah.
49 Herre, hvor er din tidligere miskunnhet, som du tilsvor David i din sannhet?
50 Kom i hu, Herre, dine tjeneres vanære! hvordan jeg bærer i min barm hån fra alle de mektige folkene;
51 Hvormed dine fiender har hånet, Herre! hvormed de har hånet dine salvedes fotspor.
52 Lovet være Herren til evig tid! Amen, og amen.

KAPITTEL 90

1 (En bønn fra Moses, Guds mann.) Herre, du har vært vår bolig i alle slekter.
2 Før fjellene ble født, eller du noen gang hadde formet jorden og verden, ja, fra evighet til evighet, er du Gud.
3 Du vender mennesket til undergang; og sier: Vend tilbake, dere menneskebarn!
4 For tusen år er i dine øine bare som i går når den er forbi, og som en nattevakt.
5 Du fører dem bort som en flom; de er som en søvn; om morgenen er de som gress som vokser opp.
6 Om morgenen blomstrer det og vokser opp; om kvelden hugges den ned og visner.
7 For vi er fortæret av din vrede, og av din vrede er vi forferdet.
8 Du har satt våre misgjerninger for dig, våre skjulte synder i lyset av ditt åsyn.
9 For alle våre dager er forbi i din vrede; vi tilbringer våre år som en fortelling som blir fortalt.
10 Våre års dager er ti og seksti år; og dersom de er åtti år på grunn av styrke, er likevel deres styrke arbeid og sorg. for den er snart avskåret, og vi flyr bort.
11 Hvem kjenner kraften i din vrede? etter din frykt, så er din vrede.
12 Så lær oss å telle våre dager, så vi kan bruke vårt hjerte til visdom.
13 Vend tilbake, Herre, hvor lenge? og la det omvende deg fra dine tjenere.
14 Mett oss tidlig med din miskunnhet! så vi kan glede oss og glede oss alle våre dager.
15 Gled oss etter de dager da du plage oss, og de årene vi har sett det onde!
16 La ditt verk vise seg for dine tjenere og din ære for deres barn.
17 Og la Herren vår Guds skjønnhet være over oss! ja, våre henders verk grunnfester det.

KAPITTEL 91

1 Den som bor i den Høyestes hemmelighet, skal bli i den Allmektiges skygge.
2 Jeg vil si til Herren: Han er min tilflukt og min festning, min Gud; på ham vil jeg stole på.
3 Sannelig, han skal frelse deg fra fuglefangerens snare og fra den voldsomme pesten.
4 Han skal dekke deg med sine fjær, og under hans vinger skal du stole på; hans sannhet skal være ditt skjold og skjold.
5 Du skal ikke frykte for frykten om natten; heller ikke for pilen som flyr om dagen;
6 Heller ikke for pesten som vandrer i mørket; heller ikke for ødeleggelsen som går til grunne ved middagstid.
7 Tusen skal falle ved din side og ti tusen ved din høyre hånd; men det skal ikke komme deg nær.
8 Bare med dine øyne skal du se og se de ugudeliges lønn.
9 For du har gjort Herren, som er min tilflukt, den Høyeste, til din bolig;
10 Ingen ondskap skal ramme deg, og ingen plage skal komme nær din bolig.
11 For han skal gi sine engler befaling over deg å bevare deg på alle dine veier.
12 De skal bære deg opp i sine hender, for at du ikke skal slå din fot mot en stein.
13 Du skal trå på løven og huggormen; den unge løven og dragen skal du trampe under føtter.
14 Fordi han har elsket meg, derfor vil jeg utfri ham; jeg vil sette ham i det høye, fordi han har kjent mitt navn.
15 Han skal påkalle meg, og jeg vil svare ham; jeg vil være med ham i nød; Jeg vil utfri ham og ære ham.
16 Med langt liv vil jeg mette ham og vise ham min frelse.

KAPITTEL 92

1 (En salme eller sang for sabbatsdagen.) Det er en god ting å takke Herren og lovsynge ditt navn, du Høyeste!
2 For å vise din miskunnhet om morgenen og din trofasthet hver natt,
3 På et instrument på ti strenger og på salteriet; på harpen med en høytidelig klang.

4 For du, Herre, har gledet meg ved ditt verk; jeg vil seire i dine henders verk.
5 Herre, hvor store er dine gjerninger! og dine tanker er veldig dype.
6 En rå mann vet ikke; heller ikke en dåre forstår dette.
7 Når de ugudelige springer ut som gresset, og når alle de som gjør urett, blomstrer; det er at de skal bli ødelagt for alltid.
8 Men du, Herre, er den høyeste til evig tid.
9 For se, dine fiender, Herre, for se, dine fiender skal omkomme; alle de som gjør urett, skal bli spredt.
10 Men mitt horn skal du opphøye som en enhjørnings horn: jeg skal salves med frisk olje.
11 Også mitt øye skal se mitt begjær på mine fiender, og mine ører skal høre mitt begjær hos de ugudelige som reiser seg mot meg.
12 Den rettferdige skal blomstre som palmetre, han vokser som en sedertre på Libanon.
13 De som er plantet i Herrens hus, skal blomstre i vår Guds forgårder.
14 De skal fremdeles bære frukt i alderdommen; de skal være fete og blomstrende;
15 for å vise at Herren er rettskaffen: Han er min klippe, og det er ingen urett i ham.

KAPITTEL 93

1 Herren er konge, han er ikledd majestet; Herren er ikledd styrke, som han har omgjort seg med; også verden er fast, så den ikke kan rokkes.
2 Din trone er fast i gammel tid, du er fra evighet av.
3 Flommene har løftet seg, Herre, strømmene har løftet sin røst; flommene løfter sine bølger.
4 Herren i det høye er sterkere enn bruset av mange vann, ja, enn havets mektige bølger.
5 Dine vidnesbyrd er meget sikre: hellighet er ditt hus, Herre, til evig tid.

KAPITTEL 94

1 Herre Gud, hvem hevnen tilhører; Gud, som hevnen tilhører, vis deg selv.
2 Løft deg, du jordens dommer, gi lønn til de stolte!
3 Herre, hvor lenge skal de ugudelige, hvor lenge skal de ugudelige seire?
4 Hvor lenge skal de si og tale harde ting? og alle de som gjør urett, roser seg?
5 De knuser ditt folk, Herre, og plager din arv.
6 De dreper enken og den fremmede, og de farløse dreper de.
7 Men de sier: Herren skal ikke se, og Jakobs Gud skal ikke se på det.
8 Forstå, I brutale blant folket, og I dårer, når vil I bli kloke?
9 Han som plantet øret, skal han ikke høre? han som formet øyet, skal han ikke se?
10 Den som tukter hedningene, skal han ikke irettesette? den som lærer mennesket kunnskap, skal han ikke vite det?
11 Herren kjenner menneskenes tanker, at de er tomhet.
12 Velsignet er den mann som du tukter, Herre, og lærer ham av din lov;
13 for at du kan gi ham hvile fra nødens dager, inntil graven graves for den ugudelige.
14 For Herren skal ikke forkaste sitt folk, og han skal ikke forlate sin arv.
15 Men dommen skal vende tilbake til rettferdighet, og alle de oppriktige av hjertet skal følge den.
16 Hvem vil reise seg for meg mot de onde? eller hvem vil stå opp for meg mot dem som gjør urett?
17 Hvis ikke Herren hadde vært min hjelp, hadde min sjel nesten bodd i stillhet.
18 Da jeg sa: Min fot glir; din miskunnhet, Herre, holdt meg oppe.
19 I mine tankers mange tanker i meg gleder dine trøster min sjel.
20 Skal misgjerningens trone ha fellesskap med deg, som lager ulykke ved en lov?
21 De samler seg mot den rettferdiges sjel og fordømmer det uskyldige blodet.
22 Men Herren er mitt vern; og min Gud er min tilfluktsklippe.
23 Og han skal bringe deres egen misgjerning over dem og utrydde dem i deres egen ugudelighet; ja, Herren vår Gud skal utrydde dem.

KAPITTEL 95

1 Kom, la oss synge for Herren, la oss juble for vår frelses klippe!
2 La oss komme for hans åsyn med takksigelse og juble for ham med salmer.
3 For Herren er en stor Gud og en stor konge over alle guder.
4 I hans hånd er jordens dyp; haugenes styrke er også hans.
5 Havet er hans, og han har laget det, og hans hender dannet det tørre.
6 Kom, la oss tilbe og bøye oss, la oss knele for Herren, vår skaper!
7 For han er vår Gud; og vi er folket i hans beite og hans hånds får. I dag om dere vil høre hans røst,
8 Forherd ikke ditt hjerte som i provokasjonen og som på fristelsens dag i ørkenen!
9 Da dine fedre fristet meg, prøvde meg og så min gjerning.
10 Førti år ble jeg bedrøvet over denne slekten og sa: Det er et folk som tar feil i sitt hjerte, og de kjenner ikke mine veier.
11 Ham jeg svor i min vrede at de ikke skulle gå inn i min hvile.

KAPITTEL 96

1 Syng for Herren en ny sang, syng for Herren, all jorden!
2 Syng for Herren, pris hans navn! forkynn hans frelse fra dag til dag.
3 Fortell hans herlighet blant hedningene, hans under blant alle folk.
4 For Herren er stor og meget prisverdig, han er fryktelig fremfor alle guder.
5 For alle folkenes guder er avguder, men Herren har skapt himmelen.
6 Ære og majestet er foran ham, styrke og skjønnhet er i hans helligdom.
7 Gi til Herren, dere folks slekter, gi Herren ære og styrke!
8 Gi Herren hans navns ære, bring et offer og kom inn i hans forgårder!

9 Tilbe Herren i hellighetens skjønnhet, frykt for ham, hele jorden!
10 Si blant hedningene at Herren er konge: også verden skal stå fast så den ikke skal rokkes; han skal dømme folket rettferdig.
11 La himmelen fryde seg og jorden glede seg! la havet bruse og dets fylde!
12 La marken glede seg og alt som er der, da skal alle skogens trær glede seg
13 For Herrens åsyn: for han kommer, for han kommer for å dømme jorden; han skal dømme verden med rettferdighet og folket med sin sannhet.

KAPITTEL 97

1 Herren er konge; la jorden glede seg; la mengden av øyer glede seg over det.
2 Skyer og mørke er omkring ham, rettferdighet og rett er bolig for hans trone.
3 En ild går foran ham og brenner opp hans fiender rundt omkring.
4 Hans lyn opplyste verden: jorden så og skalv.
5 Åsene smeltet som voks for Herrens åsyn, for hele jordens Herre.
6 Himlene forkynner hans rettferdighet, og hele folket ser hans herlighet.
7 Bli til skamme alle de som tjener utskårne bilder, som roser seg av avguder; tilbed ham, alle I guder!
8 Sion hørte og gledet seg; og Judas døtre gledet seg over dine dommer, Herre.
9 For du, Herre, er høy over hele jorden, du er opphøyet langt over alle guder.
10 Dere som elsker Herren, hat det onde; han bevarer sine helliges sjeler; han utfrir dem av de ugudeliges hånd.
11 Lys blir sådd for de rettferdige, og glede for de oppriktige av hjertet.
12 Gled dere i Herren, dere rettferdige! og takk til minne om hans hellighet.

KAPITTEL 98

1 (En salme.) Syng for Herren en ny sang! for han har gjort underfulle ting; hans høyre hånd og hans hellige arm har skaffet ham seier.
2 Herren har kunngjort sin frelse, sin rettferdighet har han åpenlyst forkynt for hedningenes øine.
3 Han har kommet sin miskunnhet og sin trofasthet i hu mot Israels hus; alle jordens ender har sett vår Guds frelse.
4 Jubel for Herren, all jorden, jubel og jubel og lovsyng!
5 Syng for Herren med harpe! med harpe og en salmes røst.
6 Med trompeter og kornettlyd skal du juble for Herrens, kongen!
7 La havet bruse og dets fylde! verden og de som bor i den.
8 La vannflodene klappe i hendene, la haugene glede seg sammen!
9 For Herrens åsyn; for han kommer for å dømme jorden; med rettferdighet skal han dømme verden og folket med rettferdighet.

KAPITTEL 99

1 Herren er konge; la folket skjelve! Han sitter mellom kjerubene; la jorden bevege seg.
2 Herren er stor i Sion; og han er høy over alt folket.
3 La dem prise ditt store og fryktelige navn! for det er hellig.
4 Kongens styrke elsker også dommen; du oppretter rettferdighet, du utfører rett og rettferdighet i Jakob.
5 Opphøy Herren vår Gud og tilbed ved skammel for hans fot! for han er hellig.
6 Moses og Aron blant hans prester, og Samuel blandt dem som påkaller hans navn; de påkalte Herren, og han svarte dem.
7 Han talte til dem i skystøtten: de holdt hans vidnesbyrd og den lov han ga dem.
8 Du svarte dem, Herre vår Gud! Du var en Gud som tilgav dem, selv om du tok hevn for deres påfunn.
9 Opphøy Herren vår Gud og tilbed deg ved hans hellige fjell! for Herren vår Gud er hellig.

KAPITTEL 100

1 (En lovsang.) Jubel for Herren, alle dere land!
2 Tjen Herren med glede, kom for hans åsyn med jubel!
3 Vet at Herren er Gud. Det er han som har skapt oss, og ikke vi selv; vi er hans folk og sauene i hans beite.
4 Gå inn i hans porter med takk og til hans forgårder med lovsang; vær ham takknemlig og velsign hans navn!
5 For Herren er god; hans nåde er evig; og hans sannhet varer fra slekt til slekt.

KAPITTEL 101

1 (En salme av David.) Jeg vil synge om miskunnhet og rett; for dig, Herre, vil jeg synge.
2 Jeg vil oppføre meg klokt på en fullkommen måte. O når vil du komme til meg? Jeg vil gå i huset mitt med et perfekt hjerte.
3 Jeg vil ikke sette noe ondt for mine øine; det skal ikke holde seg til meg.
4 Et galt hjerte skal vike fra meg, jeg kjenner ikke en ugudelig mann.
5 Den som i hemmelighet baktaler sin neste, ham vil jeg utrydde; den som har et høyt blikk og et stolt hjerte, vil jeg ikke lide.
6 Mine øine skal være rettet mot landets trofaste, så de kan bo hos meg; den som vandrer på den rette vei, han skal tjene meg.
7 Den som driver svik, skal ikke bo i mitt hus; den som lyver, skal ikke bli for mine øine.
8 Jeg vil tidlig utrydde alle de ugudelige i landet; så jeg kan utrydde alle ugudelige i Herrens by.

KAPITTEL 102

1 (En bønn fra den elendige, når han blir overveldet og utøser sin klage for Herrens åsyn.) Hør min bønn, Herre, og la mitt rop komme til deg!
2 Skjul ikke ditt åsyn for meg den dagen jeg er i nød; Bøy ditt øre til meg, den dagen jeg roper, svar meg raskt!

3 For mine dager er fortært som røyk, og mine ben er brent
som en ildsted.
4 Mitt hjerte er slått og visnet som gress; slik at jeg
glemmer å spise brødet mitt.
5 På grunn av min stønns røst fester mine ben seg til huden
min.
6 Jeg er som en pelikan i ørkenen, jeg er som en ugle i
ørkenen.
7 Jeg våker og er som en spurv alene på husets topp.
8 Mine fiender håner meg hele dagen; og de som er gale
mot meg, har sverget mot meg.
9 For jeg har spist aske som brød og blandet min drikk med
gråt,
10 På grunn av din harme og din vrede, for du har løftet
meg opp og kastet meg ned.
11 Mine dager er som en skygge som viker; og jeg er
vissen som gress.
12 Men du, Herre, skal vare til evig tid; og din
ihukommelse fra slekt til slekt.
13 Du skal stå opp og forbarme deg over Sion; for tiden er
kommet for å behage henne, ja, den fastsatte tid.
14 For dine tjenere har velbehag i hennes stener og har
glede av dets støv.
15 Så skal hedningene frykte Herrens navn, og alle jordens
konger din herlighet.
16 Når Herren bygger opp Sion, skal han vise seg i sin
herlighet.
17 Han vil se på de fattiges bønn og ikke forakte deres
bønn.
18 Dette skal skrives for den kommende slekt, og folket
som skal skapes, skal prise Herren.
19 For han har sett ned fra sin helligdoms høyde; fra
himmelen så Herren jorden;
20 For å høre fangens sukk; å miste dem som er utpekt til
døden;
21 for å forkynne Herrens navn på Sion og hans pris i
Jerusalem;
22 Når folket og kongedømmene er samlet for å tjene
Herren.
23 Han svekket min kraft på veien; han forkortet dagene
mine.
24 Jeg sa: Min Gud, ta meg ikke bort midt i mine dager!
dine år er fra slekt til slekt.
25 I fordums tid har du grunnfestet jorden, og himmelen er
dine henders verk.
26 De skal gå til grunne, men du skal holde ut. som en
drakt skal du forandre dem, og de skal forandres.
27 Men du er den samme, og dine år skal ikke ta slutt.
28 Dine tjeneres barn skal forbli, og deres ætt skal stå fast
for ditt åsyn.

KAPITTEL 103

1 (En salme av David.) Lov Herren, min sjel, og alt som er
i meg, pris hans hellige navn!
2 Lov Herren, min sjel, og glem ikke alle hans
velgjerninger!
3 som tilgir alle dine misgjerninger; som helbreder alle
dine sykdommer;
4 Han som forløser ditt liv fra undergang; som kroner deg
med miskunnhet og mild barmhjertighet;
5 som metter din munn med gode ting; slik at din ungdom
blir fornyet som ørnens.
6 Herren gjør rettferdighet og rett for alle som er undertrykt.
7 Han kunngjorde sine veier for Moses, sine gjerninger for
Israels barn.
8 Herren er barmhjertig og nådig, sen til vrede og rik på
miskunnhet.
9 Han vil ikke alltid tviste, og han skal ikke holde sin vrede
til evig tid.
10 Han har ikke handlet med oss etter våre synder; heller
ikke lønnet oss etter våre misgjerninger.
11 For likesom himmelen er høyt over jorden, så stor er
hans miskunnhet mot dem som frykter ham.
12 Så langt som øst er fra vest, så langt har han fjernet våre
overtredelser fra oss.
13 Som en far forbarmer seg over sine barn, slik forbarmer
Herren seg over dem som frykter ham.
14 For han kjenner vår skjebne; han husker at vi er støv.
15 Menneskets dager er som gress, som en blomst på
marken, slik blomstrer han.
16 For vinden farer over det, og det er borte; og dets sted
skal ikke lenger kjenne det.
17 Men Herrens miskunnhet er fra evighet til evighet over
dem som frykter ham, og hans rettferdighet mot barnebarn;
18 Til dem som holder hans pakt, og til dem som husker
hans bud om å gjøre dem.
19 Herren har beredt sin trone i himmelen; og hans rike
råder over alt.
20 Lov Herren, dere hans engler, som er utmerkede i styrke,
som holder hans bud og lytter til hans ords røst!
21 Lov Herren, alle hans hærskarer! I hans tjenere, som
gjør hans vilje.
22 Lov Herren, alle hans gjerninger på alle steder i hans
herredømme; lov Herren, min sjel!

KAPITTEL 104

1 Lov Herren, min sjel! Herre min Gud, du er meget stor;
du er ikledd ære og majestet.
2 som dekker deg med lys som med en kappe, som strekker
ut himmelen som et forheng.
3 som legger bjelker av sine kamre i vannet, som gjør
skyene til sin vogn, som går på vindens vinger.
4 som gjør sine engler til ånder; hans prester en flammende
ild:
5 Han som la jordens grunnvoller, for at den ikke skulle
rokkes for alltid.
6 Du dekket det med dyp som med en kappe; vannet sto
over fjellene.
7 For din irettesettelse flyktet de; for din tordens røst
skyndte de seg bort.
8 De går opp til fjellene; de går ned i dalene til det stedet
du har grunnfestet for dem.
9 Du har satt en grense som de ikke skal gå over; at de ikke
vender seg igjen for å dekke jorden.
10 Han sender kildene inn i dalene, som renner mellom
haugene.
11 De gir alle markens dyr å drikke, villesler slukker sin
tørst.
12 Ved dem skal himmelens fugler ha sin bolig, som
synger blandt grenene.

13 Han vanner fjellene fra sine rom; jorden mettes av frukten av dine gjerninger.
14 Han lar gress vokse for buskapen og urter til menneskets tjeneste, for at han kan bære føde ut av jorden;
15 og vin som gleder menneskets hjerte, og olje som gjør dets ansikt til å lyse, og brød som styrker menneskets hjerte.
16 Herrens trær er fulle av saft; Libanonsdrene som han har plantet;
17 Hvor fuglene bygger rede; storken er grantrærne hennes hus.
18 De høye fjellene er et tilfluktssted for villgeitene; og steinene for koniene.
19 Han satte månen til tider; solen vet at han går ned.
20 Du gjør mørke, og det er natt, hvor alle dyrene i skogen kryper fram.
21 Ungløvene brøler etter sitt bytte og søker mat hos Gud.
22 Solen går opp, de samler seg og legger dem ned i sine huler.
23 Mennesket går ut til sitt arbeid og til sitt arbeid inntil kvelden.
24 Herre, hvor mange er dine gjerninger! med visdom har du skapt dem alle: jorden er full av din rikdom.
25 Slik er det med dette store og vide hav, hvor det kryper utallige ting, både små og store dyr.
26 Der går skipene; der er den leviatan som du har laget for å leke der.
27 Disse venter alle på deg; så du kan gi dem maten deres i rett tid.
28 At du gir dem samler de; du åpner din hånd, de blir fylt med godt.
29 Du skjuler ditt åsyn, de blir forferdet; du tar pusten fra dem, de dør og vender tilbake til sitt støv.
30 Du sender din ånd ut, de er skapt, og du fornyer jordens overflate.
31 Herrens herlighet skal vare til evig tid, Herren skal glede seg over sine gjerninger.
32 Han ser på jorden, og den skjelver; han rører ved fjellene, og de ryker.
33 Jeg vil synge for Herren så lenge jeg lever, jeg vil lovsynge min Gud så lenge jeg er til.
34 Mine tanker om ham skal være søte; jeg vil glede meg i Herren.
35 La synderne gå til grunne av jorden, og la de ugudelige ikke være mer. Lov Herren, min sjel! Pris Herren!

KAPITTEL 105

1 Takk Herren! påkall hans navn, gjør hans gjerninger kjent blant folket.
2 Syng for ham, syng salmer for ham, tal om alle hans undergjerninger!
3 Ro i hans hellige navn, la hjertet til dem glede seg som søker Herren!
4 Søk Herren og hans styrke, søk hans åsyn for alltid!
5 Kom hans undergjerninger i hu som han har gjort; hans under og hans munns dommer;
6 I Abrahams, hans tjeners ætt, I Jakobs barn, hans utvalgte!
7 Han er Herren vår Gud; hans dommer er på hele jorden.
8 Han har husket sin pakt for evig, det ord som han befalte i tusen slekter.
9 hvilken pakt han gjorde med Abraham og hans ed til Isak;
10 og stadfestet det for Jakob til en lov og for Israel til en evig pakt.
11 og sa: Til deg vil jeg gi Kanaans land som lodd for din arv.
12 Da de bare var noen få menn i tallet; ja, svært få, og fremmede i den.
13 Da de gikk fra et folk til et annet, fra et rike til et annet folk;
14 Han tillot ingen å gjøre dem urett; ja, han irettesatte konger for deres skyld;
15 og sa: Rør ikke ved mine salvede, og gjør ikke mine profeter ondt!
16 Og han ropte på hungersnød over landet; han knuste hele brødstaven.
17 Han sendte en mann foran dem, Josef, som ble solgt for en tjener.
18 Hvis føttene de såret med lenker: han ble lagt i jern.
19 Inntil den tid hans ord kom: Herrens ord prøvde ham.
20 Kongen sendte og løste ham; selv folkets hersker, og la ham gå fri.
21 Han satte ham til herre over sitt hus og til herre over all hans eiendom.
22 for å binde sine fyrster etter hans behag; og lære senatorene sine visdom.
23 Israel kom også til Egypt; og Jakob ble fremmed i Kams land.
24 Og han økte sitt folk meget; og gjorde dem sterkere enn sine fiender.
25 Han vendte deres hjerte til å hate sitt folk, til å handle listig mot sine tjenere.
26 Han sendte Moses sin tjener; og Aron som han hadde utvalgt.
27 De viste hans tegn blant dem og under i Kams land.
28 Han sendte mørke og gjorde det mørkt; og de var ikke gjenstridige mot hans ord.
29 Han gjorde vannet deres til blod og drepte fiskene deres.
30 Landet deres førte frem frosker i overflod, i deres kongers kammer.
31 Han talte, og det kom forskjellige slags fluer og lus i hele deres kyst.
32 Han gav dem hagl for regn og flammende ild i deres land.
33 Han slo også deres vinstokker og deres fikentrær; og knekk trærne ved deres kyster.
34 Han talte, og gresshoppene kom og larvene og det uten tall,
35 Og de åt opp alle urtene i deres land og åt opp frukten av deres jord.
36 Han slo også alle de førstefødte i deres land, den øverste av all deres styrke.
37 Han førte dem også ut med sølv og gull, og det var ikke en skrøpelig blant deres stammer.
38 Egypten gledet seg da de drog bort, for frykten for dem falt på dem.
39 Han spredte en sky til et dekke; og ild for å gi lys om natten.
40 Folket spurte, og han kom med vaktler og mettet dem med himmelens brød.
41 Han åpnet klippen, og vannet fosset ut; de løp på de tørre stedene som en elv.
42 For han kom sitt hellige løfte i hu og Abraham sin tjener.

43 Og han førte sitt folk ut med glede, og sine utvalgte med glede.
44 og ga dem hedningenes land, og de arvet folkets arbeid;
45 for at de skulle holde hans forskrifter og holde hans lover. Pris Herren!

KAPITTEL 106

1 Pris Herren! Takk Herren! for han er god, for hans miskunnhet varer evindelig.
2 Hvem kan si Herrens mektige gjerninger? hvem kan forkynne all hans pris?
3 Salige er de som holder dommen, og den som alltid gjør rettferdighet.
4 Kom meg i hu, Herre, med den nåde du viser ditt folk! Besøk meg med din frelse!
5 For at jeg kan se det gode for dine utvalgte, så jeg kan glede meg over ditt folks glede, så jeg kan rose meg av din arv.
6 Vi har syndet med våre fedre, vi har gjort urett, vi har gjort ugudelig.
7 Våre fedre forstod ikke dine undere i Egypt; de kom ikke i hu din store barmhjertighet; men irriterte ham ved havet, ja, ved Rødehavet.
8 Men han frelste dem for sitt navns skyld, for å gjøre sin mektige kraft kjent.
9 Han irettesatte også Rødehavet, og det tørket ut; så førte han dem gjennom dypet som gjennom ørkenen.
10 Og han frelste dem fra den som hatet dem, og løste dem ut av fiendens hånd.
11 Og vannet dekket deres fiender; det var ikke en av dem igjen.
12 Da trodde de hans ord; de sang hans lovsang.
13 De glemte snart hans gjerninger; de ventet ikke på hans råd:
14 Men hadde stor lyst i ørkenen og fristet Gud i ørkenen.
15 Og han ga dem deres anmodning; men sendte magerhet inn i deres sjel.
16 De misunnet også Moses i leiren og Aron, Herrens hellige.
17 Jorden åpnet seg og slukte Datan og dekket Abirams flokk.
18 Og en ild ble opptent i deres følge; flammen brente opp de ugudelige.
19 De laget en kalv på Horeb og tilbad det støpte billede.
20 Slik forandret de sin herlighet til å ligne en okse som eter gress.
21 De glemte Gud, sin frelser, som hadde gjort store ting i Egypt;
22 Underfulle gjerninger i Kams land og forferdelige ting ved Rødehavet.
23 Derfor sa han at han ville utrydde dem dersom ikke Moses, hans utvalgte, hadde stått foran ham i bruddet, for å vende sin vrede bort, så han ikke skulle ødelegge dem.
24 Ja, de foraktet det vakre landet, de trodde ikke hans ord.
25 Men de knurret i deres telt og hørte ikke på Herrens røst.
26 Derfor løftet han sin hånd mot dem for å omstyrte dem i ørkenen.
27 for å omstyrte også deres ætt blant hedningene og spre dem i landene.
28 De sluttet seg også til Baal-Peor og åt de dødes slaktoffer.
29 Derfor vakte de ham til vrede med sine påfunn, og pesten brøt inn over dem.
30 Da stod Pinehas op og holdt dom, og så ble pesten stanset.
31 Og det ble regnet ham til rettferdighet i alle slekter til evig tid.
32 De gjorde ham også harme ved stridens vann, så det gikk ille med Moses for deres skyld.
33 Fordi de vakte hans ånd, så han talte uforsvarlig med leppene sine.
34 De utryddet ikke hedningene som Herren befalte dem.
35 Men de ble blandet blant hedningene og lærte deres gjerninger.
36 Og de tjente sine avguder, som var en snare for dem.
37 Ja, de ofret sine sønner og sine døtre til djevler,
38 Og de utøste uskyldig blod, blodet av deres sønner og deres døtre, som de ofret til Kanaans avguder, og landet blev urent med blod.
39Slik ble de urene med sine egne gjerninger og drev hor med sine egne påfunn.
40 Derfor ble Herrens vrede opptent mot hans folk, så han avskyr sin egen arv.
41 Og han ga dem i hedningenes hånd; og de som hatet dem, hersket over dem.
42 Også deres fiender undertrykte dem, og de ble ført under deres hånd.
43 Mange ganger reddet han dem; men de irriterte ham med sine råd og ble nedtrykt for sin misgjernings skyld.
44 Men han så på deres nød da han hørte deres rop:
45 Og han kom sin pakt i hu for dem og omvendte seg etter sin store barmhjertighet.
46 Han gjorde også synd på dem over alle dem som førte dem til fanger.
47 Frels oss, Herre vår Gud, og samle oss blant hedningene for å takke ditt hellige navn og seire i din pris.
48 Lovet være Herren, Israels Gud, fra evighet til evighet, og la hele folket si: Amen! Pris Herren!

KAPITTEL 107

1 Takk Herren, for han er god, for hans miskunnhet varer evindelig!
2 Så si Herrens gjenløste, som han har forløst fra fiendens hånd!
3 Og samlet dem fra landene, fra øst og fra vest, fra nord og fra sør.
4 De vandret rundt i ørkenen på en ensom vei; de fant ingen by å bo i.
5 Sulten og tørst ble sjelen deres besvimet i dem.
6 Da ropte de til Herren i sin nød, og han reddet dem ut av deres nød.
7 Og han førte dem ut på den rette vei, så de kunne gå til en by hvor de bor.
8 Å om mennesker vil prise Herren for hans godhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn!
9 For han metter den lengtende sjel og metter den sultne sjel med godhet.
10 De som sitter i mørke og i dødsskygge, bundet i nød og jern;
11 For de var gjenstridige mot Guds ord og foraktet den Høyestes råd.

12 Derfor slo han deres hjerte ned med strev; de falt ned, og det var ingen til å hjelpe.
13 Da ropte de til Herren i sin nød, og han reddet dem ut av deres nød.
14 Han førte dem ut av mørket og dødsskyggen og knuste båndene deres.
15 Å om mennesker vil prise Herren for hans godhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn!
16 For portene av kobber har han brutt i stykker og skjærer i stykker jernstenger.
17 Dårer blir plaget på grunn av deres overtredelse og på grunn av deres misgjerninger.
18 Deres sjel avskyr all slags mat; og de nærmet seg dødens porter.
19 Da roper de til Herren i deres nød, og han frelser dem ut av deres nød.
20 Han sendte sitt ord og helbredet dem og reddet dem fra deres ødeleggelser.
21 Å om mennesker vil prise Herren for hans godhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn!
22 Og la dem ofre takkoffer og forkynne hans gjerninger med glede.
23 De som går ned til sjøen på skip, som driver handel i store vann;
24 Disse ser Herrens gjerninger og hans under i dypet.
25 For han befaler og løfter stormvinden, som løfter dens bølger.
26 De stiger opp til himmelen, de farer ned igjen til dypet; deres sjel er smeltet av trengsel.
27 De svirrer frem og tilbake og vakler som en beruset mann, og de er ved sin ende.
28 Da ropte de til Herren i deres nød, og han førte dem ut av deres nød.
29 Han gjør stormen stille, så bølgene står stille.
30 Da gleder de seg fordi de er stille; så førte han dem til deres ønskete havn.
31 Å om mennesker vil prise Herren for hans godhet og for hans undergjerninger mot menneskenes barn!
32 De skal også opphøye ham i folkets menighet og prise ham i de eldstes forsamling.
33 Han gjør elver til en ørken, og vannkilder til tørr mark;
34 Et fruktbart land til ufruktbarhet, på grunn av ondskapen til dem som bor der.
35 Han gjør ørkenen til stillestående vann og tørrmarken til vannkilder.
36 Og der lar han de sultne bo, så de kan gjøre i stand en by til bolig;
37 Og så markene og plant vingårder, som kan bære frukter.
38 Han velsigner også dem, så de blir så mange; og tillater ikke deres fe å avta.
39 Igjen, de blir forringet og nedtrykt gjennom undertrykkelse, lidelse og sorg.
40 Han utøser forakt over fyrster og lar dem vandre i ørkenen hvor det ikke er noen vei.
41 Men han løfter den fattige fra trengsel og gjør ham til ætter som en hjord.
42 De rettferdige skal se det og glede seg, og all misgjerning skal stoppe hennes munn.
43 Den som er vis og tar vare på disse ting, også de skal forstå Herrens miskunnhet.

KAPITTEL 108

1 (En Davids sang eller salme.) Å Gud, mitt hjerte er fast; Jeg vil synge og prise, selv med min herlighet.
2 Våkn opp, psalter og harpe: jeg vil våkne tidlig.
3 Jeg vil prise dig, Herre, blant folkene, og jeg vil lovsynge dig blant folkene.
4 For din miskunnhet er stor over himmelen, og din sannhet når til skyene.
5 Vær du opphøyet, Gud, over himmelen, og din herlighet over hele jorden!
6 For at din elskede kan bli frelst: frels med din høyre hånd og svar meg!
7 Gud har talt i sin hellighet; Jeg vil glede meg, jeg vil dele Sikem og utmåle Sukkot-dalen.
8 Gilead er mitt; Manasse er min; Også Efra'im er mitt hodes styrke; Juda er min lovgiver;
9 Moab er min vaskekar; over Edom vil jeg kaste ut min sko; over Filista vil jeg seire.
10 Hvem vil føre meg inn i den sterke byen? hvem vil føre meg til Edom?
11 Vil ikke du, Gud, som har forkastet oss? og vil du ikke, Gud, dra ut med våre hærskarer?
12 Gi oss hjelp fra trengsel! For forgjeves er menneskets hjelp.
13 Ved Gud skal vi gjøre tapperhet; for han er det som skal trå ned våre fiender.

KAPITTEL 109

1 (Til musikksjefen, en Davids salme.) Ti ikke stille, min lovsangs Gud!
2 For de ugudeliges munn og de svikefulles munn åpnes mot meg; de har talt mot meg med en løgnaktig tunge.
3 De omringet meg også med hatord; og kjempet mot meg uten grunn.
4 For min kjærlighet er de mine motstandere, men jeg gir meg selv til bønn.
5 Og de har lønnet meg ondt med godt, og hat for min kjærlighet.
6 Sett en ugudelig mann over ham, og la Satan stå ved hans høyre hånd!
7 Når han blir dømt, la ham bli fordømt, og la hans bønn bli til synd.
8 La hans dager være få; og la en annen ta kontoret hans.
9 La hans barn være farløse og hans hustru enke.
10 La hans barn bestandig være omstrejfende og tigge; la dem også søke sitt brød fra sine øde steder.
11 La røveren fange alt han eier! og la de fremmede ødelegge hans arbeid.
12 La det ikke være noen som viser miskunn mot ham, og det skal ikke være noen til å behage hans farløse barn.
13 La hans etterkommere bli utryddet! og la deres navn utslettes i den følgende generasjon.
14 La hans fedres misgjerning komme i hu hos Herren! og la ikke hans mors synd bli utslettet.
15 La dem alltid være for Herrens åsyn, så han kan utrydde minnet om dem fra jorden.
16 For han husket ikke å vise barmhjertighet, men forfulgte den fattige og trengende for å drepe den som var knust av hjertet.

17 Likesom han elsket å forbanne, så la det komme til ham; likesom han ikke hadde behag i velsignelse, så la det være langt fra ham.
18 Likesom han kledde seg i forbannelse som med hans klær, slik la det komme inn i hans innvoller som vann og som olje inn i hans ben.
19 La det være ham som klærne som dekker ham, og som et belte som han alltid er omgjort med.
20 La dette være lønnen for mine motstandere fra Herren, og for dem som taler ondt mot min sjel.
21 Men gjør du for meg, Herre, Gud, for ditt navns skyld! For din miskunnhet er god, fri meg!
22 For jeg er fattig og fattig, og mitt hjerte er såret i meg.
23 Jeg er borte som en skygge når den viker, jeg kastes opp og ned som gresshoppen.
24 Mine knær er svake ved faste; og mitt kjød svikter av fedme.
25 Jeg ble også en vanære for dem; da de så på meg, ristet de på hodet.
26 Hjelp meg, Herre min Gud, frels meg etter din miskunnhet!
27 for at de skal vite at dette er din hånd; at du, Herre, har gjort det.
28 La dem forbanne, men velsigne du! Når de står opp, la dem skamme seg! men la din tjener glede seg.
29 La mine motstandere bli kledd i skam, og la dem dekke seg med sin egen forvirring som med en kappe.
30 Jeg vil prise Herren meget med min munn; ja, jeg vil prise ham blant folket.
31 For han skal stå ved den fattiges høyre hånd for å frelse ham fra dem som fordømmer hans sjel.

KAPITTEL 110

1 (En salme av David.) Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høire hånd, inntil jeg gjør dine fiender til skammel for dine føtter.
2 Herren skal sende din styrkes stav fra Sion; hersk midt iblant dine fiender.
3 Ditt folk skal være villig på din makts dag, i hellighetens skjønnhet fra morgenkvisten: du har din ungdoms dugg.
4 Herren har sverget og skal ikke angre: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks orden.
5 Herren ved din høyre hånd skal slå gjennom konger på sin vredes dag.
6 Han skal dømme blant hedningene, han skal fylle stedene med døde kropper; han skal såre hoder over mange land.
7 Han skal drikke av bekken på veien; derfor skal han løfte hodet.

KAPITTEL 111

1 Pris Herren! Jeg vil prise Herren av hele mitt hjerte, i de oppriktiges forsamling og i menigheten.
2 Herrens gjerninger er store, søkt av alle dem som har behag i dem.
3 Hans gjerning er ærefull og herlig, og hans rettferdighet varer evindelig.
4 Han har latt sine undergjerninger komme i hu: Herren er nådig og barmhjertig.
5 Han har gitt mat til dem som frykter ham; han skal alltid huske sin pakt.
6 Han har vist sitt folk kraften i sine gjerninger, for å gi dem hedningenes arv.
7 Hans henders gjerninger er sannhet og rett; alle hans bud er sikre.
8 De står fast i all evighet, og de er gjort i sannhet og rettskaffenhet.
9 Han sendte forløsning til sitt folk; han har befalt sin pakt til evig tid: hellig og ærbødig er hans navn.
10 Frykt for Herren er begynnelsen til visdom; god forstand har alle de som holder hans bud; hans pris varer evindelig.

KAPITTEL 112

1 Pris Herren! Salig er den mann som frykter Herren, som har stor behag i hans bud.
2 Hans ætt skal være mektig på jorden; de opriktiges slekt skal velsignes.
3 Rikdom og rikdom skal være i hans hus, og hans rettferdighet varer evindelig.
4 For de oppriktige går det opp lys i mørket; han er nådig og barmhjertig og rettferdig.
5 En god mann viser nåde og låner ut; han leder sine saker med klokskap.
6 Sannelig, han skal ikke rokkes til evig tid; de rettferdige skal være i evig minne.
7 Han skal ikke frykte for onde budskap; hans hjerte er fast og stoler på Herren.
8 Hans hjerte er fast, han skal ikke frykte, inntil han ser sin lyst på sine fiender.
9 Han har spredt, han har gitt til de fattige; hans rettferdighet varer til evig tid; hans horn skal opphøyes med ære.
10 De ugudelige skal se det og bli bedrøvet; han skal skjære tenner og smelte bort; de ugudeliges begjær går til grunne.

KAPITTEL 113

1 Pris Herren! Pris, dere Herrens tjenere, pris Herrens navn!
2 Lovet være Herrens navn fra nå av og til evig tid.
3 Fra solens oppgang til dens nedgang skal Herrens navn prises.
4 Herren er høy over alle folkeslag, og hans herlighet over himmelen.
5 Hvem er lik Herren vår Gud, han som bor i det høye,
6 Han som ydmyker seg for å se det som er i himmelen og på jorden!
7 Han reiser den fattige opp av støvet og løfter den fattige opp av møkkhaugen;
8 for at han kan sette ham sammen med fyrster, ja, sammen med hans folks fyrster.
9 Han lar den ufruktbare kvinnen holde hus og være en glad barnemor. Pris Herren!

KAPITTEL 114

1 Da Israel drog ut av Egypt, Jakobs hus fra et folk med fremmed språk;
2 Juda var hans helligdom, og Israel hans herredømme.
3 Havet så det og flyktet; Jordan ble drevet tilbake.
4 Fjellene hoppet som værer, og de små haugene som lam.

5 Hva skjedde med deg, du hav, at du flyktet? du Jordan, at du ble drevet tilbake?
6 I fjell, som I hoppet over som værer! og dere små åser, som lam?
7 Beven, du jord, for Herrens åsyn, for Jakobs Guds åsyn!
8 som gjorde klippen til et stående vann, flinten til en vannkilde.

KAPITTEL 115

1 Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi ære, for din miskunnhet og for din sannhets skyld.
2 Hvorfor skulle hedningene si: Hvor er nå deres Gud?
3 Men vår Gud er i himmelen, han har gjort alt han vil.
4 Deres avguder er sølv og gull, et verk av menneskehender.
5 De har munn, men de snakker ikke; øyne har de, men de ser ikke.
6 De har ører, men de hører ikke; neser har de, men de lukter ikke.
7 De har hender, men de håndterer ikke; føtter har de, men de går ikke, og de snakker ikke gjennom strupen.
8 De som lager dem, er som dem; slik er hver den som stoler på dem.
9 Israel, stol på Herren, han er deres hjelp og deres skjold.
10 Arons hus, stol på Herren! Han er deres hjelp og deres skjold.
11 Dere som frykter Herren, stol på Herren; han er deres hjelp og deres skjold.
12 Herren har husket oss; han vil velsigne oss; han skal velsigne Israels hus; han skal velsigne Arons hus.
13 Han skal velsigne dem som frykter Herren, både små og store.
14 Herren skal gi deg flere og flere, du og dine barn.
15 Velsignet er dere av Herren som skapte himmel og jord.
16 Himmelen og himmelen er Herrens, men jorden har han gitt til menneskenes barn.
17 De døde priser ikke Herren, heller ikke de som går ned til stillheten.
18 Men vi vil prise Herren fra nå av og til evig tid. Pris Herren.

KAPITTEL 116

1 Jeg elsker Herren, fordi han har hørt min røst og mine bønn.
2 Fordi han har bøyd sitt øre til meg, derfor vil jeg påkalle ham så lenge jeg lever.
3 Dødens sorger omringet meg, og helvetes smerter grep meg; jeg fant nød og sorg.
4 Da påkalte jeg Herrens navn; Herre, jeg ber deg, befri min sjel!
5 Herren er nådig og rettferdig; ja, vår Gud er barmhjertig.
6 Herren tar vare på de enfoldige: jeg ble nedtrykt, og han hjalp meg.
7 Vend tilbake til din hvile, min sjel! for Herren har handlet velvillig mot deg.
8 For du har reddet min sjel fra døden, mine øyne fra tårer og mine føtter fra å falle.
9 Jeg vil vandre for Herrens åsyn i de levendes land.
10 Jeg trodde, derfor har jeg talt: jeg var meget plaget.
11 Jeg sa i min hast: Alle mennesker er løgnere.
12 Hva skal jeg gi Herren for alle hans velgjerninger mot meg?
13 Jeg vil ta frelsens beger og påkalle Herrens navn.
14 Jeg vil betale mine løfter til Herren nå i hele hans folks åsyn.
15 Dyrbar i Herrens øyne er hans helliges død.
16 Herre, jeg er sannelig din tjener; Jeg er din tjener og sønn av din tjenerinne; du har løst mine lenker.
17 Jeg vil ofre deg et takkoffer og påkalle Herrens navn.
18 Jeg vil betale mine løfter til Herren nå i nærvær av hele hans folk,
19 I forgårdene til Herrens hus, midt iblant deg, Jerusalem! Pris Herren!

KAPITTEL 117

1 Lov Herren, alle folk, lov ham, alle folk!
2 For hans miskunnhet er stor mot oss, og Herrens sannhet varer evindelig. Pris Herren!

KAPITTEL 118

1 Takk Herren! for han er god, for hans miskunnhet varer evindelig.
2 La nu Israel si at hans miskunnhet varer evindelig!
3 La nu Arons hus si at hans miskunnhet varer til evig tid.
4 La de som frykter Herren, si at hans miskunnhet varer evindelig!
5 Jeg påkalte Herren i nød; Herren svarte meg og satte meg på et stort sted.
6 Herren er på min side; Jeg frykter ikke: hva kan et menneske gjøre mot meg?
7 Herren tar min del med dem som hjelper meg; derfor skal jeg se min lyst på dem som hater meg.
8 Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å sette sin lit til mennesker.
9 Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å sette sin lit til fyrster.
10 Alle folkeslag omringet meg, men i Herrens navn vil jeg utrydde dem.
11 De omringet meg; ja, de omringet meg, men i Herrens navn vil jeg utrydde dem.
12 De omringet meg som bier; de er slukket som torneild; for i Herrens navn vil jeg utslette dem.
13 Du har kastet sårt på meg så jeg kan falle; men Herren hjalp meg.
14 Herren er min styrke og min sang, og han er blitt min frelse.
15 Jubelens og frelsens røst lyder i de rettferdiges telt: Herrens høyre hånd gjør tapperhet.
16 Herrens høyre hånd er opphøyet, Herrens høyre hånd gjør tapperhet.
17 Jeg skal ikke dø, men leve og forkynne Herrens gjerninger.
18 Herren har tuktet meg sårt, men han har ikke overgitt meg til døden.
19 Lukk opp rettferdighetens porter for meg, jeg vil gå inn i dem og prise Herren.
20 Denne Herrens port, som de rettferdige skal gå inn i.
21 Jeg vil prise deg, for du har hørt meg og er blitt min frelse.

22Stenen som bygningsmennene nektet, er blitt hjørnesteinen.
23 Dette er Herrens gjerning; det er fantastisk i våre øyne.
24 Dette er dagen som Herren har gjort; vi skal glede oss og glede oss over det.
25 Redd nå, jeg ber deg, Herre! Herre, jeg ber deg, send nå velstand!
26 Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Vi har velsignet deg fra Herrens hus.
27 Gud er Herren, som har vist oss lys; bind offeret med snorer inntil alterets horn.
28 Du er min Gud, og jeg vil prise dig; du er min Gud, jeg vil opphøye dig.
29 Takk Herren! for han er god, for hans miskunnhet varer evindelig.

KAPITTEL 119

1 ALEPH. Salige er de ubesmittede på veien, som vandrer i Herrens lov.
2 Salige er de som holder hans vidnesbyrd og søker ham av hele hjertet.
3 De gjør heller ingen urett, de vandrer på hans veier.
4 Du har befalt oss å holde dine befalinger flittig.
5 Å om mine veier ble rettet for å holde dine lover!
6 Da skal jeg ikke skamme meg når jeg ser på alle dine bud.
7 Jeg vil prise deg med et oppriktig hjerte, når jeg har lært dine rettferdige dommer.
8 Jeg vil holde dine lover, forlat meg ikke helt!
9 BETH. Hvormed skal en ung mann rense sin vei? ved å gi akt på det etter ditt ord.
10 Av hele mitt hjerte har jeg søkt deg, la meg ikke vandre bort fra dine bud!
11 Ditt ord har jeg gjemt i mitt hjerte, så jeg ikke skal synde mot deg.
12 Velsignet er du, Herre, lær meg dine lover!
13 Med mine lepper har jeg forkynt alle dommene i din munn.
14 Jeg har gledet meg over dine vidnesbyrds vei, like mye som over all rikdom.
15 Jeg vil grunne på dine befalinger og se på dine veier.
16 Jeg vil fryde meg i dine lover, jeg vil ikke glemme ditt ord.
17 GIMEL. Gjør velvillig mot din tjener, så jeg kan leve og holde ditt ord.
18 Åpne mine øyne, så jeg kan se underfulle ting av din lov.
19 Jeg er fremmed på jorden; skjul ikke dine bud for meg.
20 Min sjel knuser av den lengsel den har til dine dommer til enhver tid.
21 Du har irettesatt de overmodige som er forbannet, som tar feil fra dine bud.
22 Fjern hån og forakt fra meg! for jeg har holdt dine vidnesbyrd.
23 Også fyrster satt og talte mot meg, men din tjener grunnet på dine lover.
24 Også dine vitnesbyrd er min glede og mine rådgivere.
25 DALETH. Min sjel holder seg til støvet; gjør meg levende etter ditt ord.
26 Jeg har kunngjort mine veier, og du har hørt meg; lær meg dine lover.
27 La meg forstå veien til dine befalinger, så skal jeg tale om dine undergjerninger.
28 Min sjel smelter av tunghet; styrk meg etter ditt ord!
29 Fjern løgnens vei fra meg, og gi meg din lov i nåde!
30 Jeg har valgt sannhetens vei, dine dommer har jeg lagt for meg.
31 Jeg har holdt fast ved dine vidnesbyrd: Herre, gjør meg ikke til skamme!
32 Jeg vil løpe veien til dine bud, når du utvider mitt hjerte.
33 HAN. Lær meg, Herre, veien til dine forskrifter; og jeg skal beholde det inntil enden.
34 Gi meg forstand, så skal jeg holde din lov; ja, jeg skal observere det av hele mitt hjerte.
35 Få meg til å gå på dine buds vei; for der har jeg glede.
36 Bøy mitt hjerte til dine vidnesbyrd og ikke til grådighet.
37 Vend mine øyne bort fra å se forfengelighet! og gjør meg levende på din vei.
38 Befest ditt ord til din tjener, som er hengiven til din frykt.
39 Vend bort min vanære, som jeg frykter, for dine dommer er gode.
40 Se, jeg lengter etter dine befalinger; gjør meg levende i din rettferdighet!
41 VAU. La også din barmhjertighet komme over meg, Herre, din frelse, etter ditt ord.
42 Så skal jeg ha noe å svare den som håner meg; for jeg setter min lit til ditt ord.
43 Og ta ikke sannhetens ord helt ut av min munn; for jeg har håpet på dine dommer.
44 Så skal jeg holde din lov alltid i all evighet.
45 Og jeg vil vandre i frihet, for jeg søker dine befalinger.
46 Jeg vil også tale om dine vidnesbyrd for konger og ikke bli til skamme.
47 Og jeg vil fryde meg i dine bud, som jeg har elsket.
48 Jeg vil også løfte mine hender til dine bud, som jeg har elsket; og jeg vil grunne på dine lover.
49 ZAIN. Husk det ord til din tjener som du har latt meg håpe på.
50 Dette er min trøst i min nød: for ditt ord har gjort meg levende.
51 De stolte har latt meg hån, men jeg har ikke falt fra din lov.
52 Jeg kom dine dommer i hu fordums tid, Herre; og har trøstet meg selv.
53 Redsel har grepet meg for de ugudelige som forlater din lov.
54 Dine lover har vært mine sanger i mitt pilegrimshus.
55 Jeg har kommet ditt navn i hu, Herre, om natten, og jeg har holdt din lov.
56 Dette hadde jeg, fordi jeg holdt dine befalinger.
57 CHETH. Du er min del, Herre, jeg har sagt at jeg vil ta vare på dine ord.
58 Jeg bad om din nåde av hele mitt hjerte; vær meg nådig etter ditt ord!
59 Jeg tenkte på mine veier og vendte mine føtter til dine vidnesbyrd.
60 Jeg skyndte meg og ventet ikke med å holde dine bud.
61 De ugudeliges bånd har røvet meg, men jeg har ikke glemt din lov.
62 Ved midnatt vil jeg stå opp for å takke deg for dine rettferdige dommer.
63 Jeg er en følgesvenn med alle dem som frykter deg, og med dem som holder dine befalinger.

64 Jorden, Herre, er full av din miskunnhet; lær meg dine lover!
65 TETH. Du har gjort vel mot din tjener, Herre, etter ditt ord.
66 Lær meg god dømmekraft og kunnskap, for jeg har trodd dine bud.
67 Før jeg ble plaget, gikk jeg vill, men nå har jeg holdt ditt ord.
68 Du er god og gjør godt; lær meg dine lover.
69 De stolte har smidd løgn mot meg, men jeg vil holde dine befalinger av hele mitt hjerte.
70 Deres hjerte er fett som fett; men jeg har glede av din lov.
71 Det er godt for meg at jeg har vært plaget; så jeg kan lære dine lover.
72 Din munns lov er bedre for meg enn tusenvis av gull og sølv.
73 JOD. Dine hender har skapt meg og formet meg; gi meg forstand, så jeg kan lære dine bud.
74 De som frykter deg, skal glede seg når de ser meg; for jeg har håpet på ditt ord.
75 Jeg vet, Herre, at dine dommer er rett, og at du i trofasthet har plaget meg.
76 La, jeg ber deg, din barmhjertighet være til min trøst, etter ditt ord til din tjener.
77 La din milde barmhjertighet komme over meg, så jeg kan leve! for din lov er min lyst.
78 La de stolte bli til skamme! for de handlet uriktig mot meg uten grunn, men jeg vil grunne på dine befalinger.
79 La de som frykter deg vende seg til meg, og de som har kjent dine vidnesbyrd.
80 La mitt hjerte være sunt i dine lover! at jeg ikke skammer meg.
81 CAPH. Min sjel svekkes for din frelse, men jeg håper på ditt ord.
82 Mine øyne svikter for ditt ord, når de sier: Når vil du trøste meg?
83 For jeg er blitt som en flaske i røyken; men jeg glemmer ikke dine lover.
84 Hvor mange dager er din tjeners dager? når vil du holde dom over dem som forfølger meg?
85 De stolte har gravd graver for meg, som ikke er etter din lov.
86 Alle dine bud er trofaste; de forfølger meg urettmessig; hjelp du meg.
87 De hadde nesten fortært meg på jorden; men jeg forlot ikke dine befalinger.
88 Gjør meg levende etter din miskunnhet! så skal jeg ta vare på din munns vidnesbyrd.
89 LAMMET. For alltid, Herre, står ditt ord fast i himmelen.
90 Din trofasthet varer fra slekt til slekt: du har grunnfestet jorden, og den blir.
91 De fortsetter i dag etter dine lover; for alle er dine tjenere.
92 Hvis ikke din lov hadde vært mine gleder, skulle jeg da ha gått til grunne i min lidelse.
93 Jeg vil aldri glemme dine befalinger; for med dem har du gjort meg levende.
94 Jeg er din, frels meg! for jeg har søkt dine befalinger.
95 De ugudelige ventet på at jeg skulle ødelegge meg, men jeg vil ta hensyn til dine vidnesbyrd.
96 Jeg har sett enden på all fullkommenhet, men ditt bud er overmåte bredt.
97 MEM. Å hvor elsker jeg din lov! det er min meditasjon hele dagen.
98 Ved dine bud har du gjort meg visere enn mine fiender, for de er alltid med meg.
99 Jeg har større forstand enn alle mine lærere; for dine vidnesbyrd er min overtanke.
100 Jeg forstår mer enn de gamle, for jeg holder dine befalinger.
101 Jeg har holdt mine føtter tilbake fra all ond vei, for å holde ditt ord.
102 Jeg har ikke veket fra dine dommer, for du har lært meg.
103 Hvor søte er dine ord for min smak! ja, søtere enn honning i munnen min!
104 Ved dine befalinger får jeg forstand, derfor hater jeg hver falsk vei.
105 NUN. Ditt ord er en lampe for mine føtter og et lys for min sti.
106 Jeg har sverget, og jeg vil gjøre det, at jeg vil holde dine rettferdige dommer.
107 Jeg er meget plaget; gjør meg levende, Herre, efter ditt ord!
108 Ta imot, Herre, min munns frivillige offer, og lær meg dine dommer.
109 Min sjel er alltid i min hånd, men jeg glemmer ikke din lov.
110 De ugudelige har lagt en snare for meg, men jeg tok ikke feil fra dine befalinger.
111 Dine vidnesbyrd har jeg tatt til arv til evig tid, for de er mitt hjertes glede.
112 Jeg har bøyd mitt hjerte til å holde dine forskrifter alltid, inntil enden.
113 SAMECH. Jeg hater tomme tanker, men din lov elsker jeg.
114 Du er mitt skjulested og mitt skjold, jeg håper på ditt ord.
115 Gå bort fra meg, I ugjerningsmenn! for jeg vil holde min Guds bud.
116 Hold meg oppe etter ditt ord, så jeg kan leve, og la meg ikke bli til skamme ved mitt håp.
117 Hold mig oppe, så vil jeg være trygg, og jeg vil alltid se på dine lover.
118 Du har tråkket ned alle dem som vill fra dine forskrifter; for deres svik er løgn.
119 Du fjerner alle de ugudelige på jorden som slagg; derfor elsker jeg dine vidnesbyrd.
120 Mitt kjød skjelver av frykt for deg; og jeg er redd for dine dommer.
121 AIN. Jeg har gjort rett og rettferdighet, overlat meg ikke til mine undertrykkere.
122 Vær sikker for din tjener til det gode; la ikke de stolte undertrykke meg!
123 Mine øyne svikter for din frelse og for din rettferdighets ord.
124 Handl med din tjener etter din miskunnhet, og lær meg dine lover!
125 Jeg er din tjener; gi meg forstand, så jeg kan kjenne dine vidnesbyrd.
126 Det er på tide for deg, Herre, å arbeide; for de har gjort din lov ugyldig.

127 Derfor elsker jeg dine bud mer enn gull; ja, over fint gull.
128 Derfor anser jeg alle dine befalinger om alle ting for å være rett; og jeg hater alle falske måter.
129 PE. Dine vidnesbyrd er underfulle; derfor bevarer min sjel dem.
130 Inngangen til dine ord lyser; det gir forstand til de enkle.
131 Jeg åpnet min munn og peste, for jeg lengtet etter dine bud.
132 Se på meg og vær meg nådig, slik du pleide å gjøre mot dem som elsker ditt navn.
133 Ordne mine skritt etter ditt ord, og la ingen misgjerning herske over meg.
134 Fri meg fra menneskers undertrykkelse, så vil jeg holde dine befalinger.
135 La ditt ansikt lyse over din tjener! og lær meg dine lover.
136 Vannfloder renner nedover mine øyne, fordi de ikke holder din lov.
137 TZADDI. Rettferdig er du, Herre, og rettskaffen er dine dommer.
138 Dine vitnesbyrd som du har befalt, er rettferdige og meget trofaste.
139 Min nidkjærhet har fortært meg, fordi mine fiender har glemt dine ord.
140 Ditt ord er meget rent; derfor elsker din tjener det.
141 Jeg er liten og foraktet, men jeg glemmer ikke dine befalinger.
142 Din rettferdighet er en evig rettferdighet, og din lov er sannhet.
143 Nød og angst har grepet meg, men dine bud er mine lyster.
144 Dine vidnesbyrds rettferdighet er evig; gi meg forstand, så skal jeg leve.
145 KOPH. Jeg gråt av hele mitt hjerte; hør meg, Herre! Jeg vil holde dine lover.
146 Jeg ropte til deg; frels meg, så skal jeg holde dine vidnesbyrd.
147 Jeg hindret morgengryet og ropte: Jeg håpet på ditt ord.
148 Mine øyne hindrer nattevaktene, så jeg kan grunne på ditt ord.
149 Hør min røst etter din miskunnhet: Herre, gjør meg levende etter din dom!
150 De kommer nær som følger etter ulykke, de er langt unna din lov.
151 Du er nær, Herre; og alle dine bud er sannhet.
152 Angående dine vitnesbyrd har jeg visst fra gammelt av at du har grunnlagt dem for alltid.
153 RESH. Se på min lidelse og utfri meg, for jeg glemmer ikke din lov.
154 Før min sak og utfri meg, gjør meg levende etter ditt ord!
155 Frelsen er langt fra de ugudelige, for de søker ikke dine lover.
156 Din barmhjertighet er stor, Herre! Gjør meg levende etter dine dommer!
157 Mange er mine forfølgere og mine fiender; men jeg avstår ikke fra dine vidnesbyrd.
158 Jeg så overtrederne og ble bedrøvet; fordi de ikke holdt ditt ord.
159 Legg merke til hvor jeg elsker dine befalinger; gjør meg levende, Herre, etter din miskunnhet!
160 Ditt ord er sant fra begynnelsen, og hver av dine rettferdige dommer varer til evig tid.
161 SCHIN. Fyrster har forfulgt meg uten grunn, men mitt hjerte står i ærefrykt for ditt ord.
162 Jeg fryder meg over ditt ord, som en som finner stort bytte.
163 Jeg hater og avskyr løgn, men din lov elsker jeg.
164 Sju ganger om dagen priser jeg deg på grunn av dine rettferdige dommer.
165 Stor fred har de som elsker din lov, og intet skal fornærme dem.
166 Herre, jeg har håpet på din frelse og holdt dine bud.
167 Min sjel har tatt vare på dine vidnesbyrd; og jeg elsker dem utrolig mye.
168 Jeg har holdt dine befalinger og dine vidnesbyrd, for alle mine veier er for ditt åsyn.
169 TAU. La mitt rop komme nær for ditt åsyn, Herre, gi meg forstand etter ditt ord!
170 La min bønn komme for ditt åsyn, utfri meg etter ditt ord!
171 Mine lepper skal lovprise når du har lært meg dine lover.
172 Min tunge skal tale om ditt ord, for alle dine bud er rettferdighet.
173 La din hånd hjelpe meg; for jeg har utvalgt dine befalinger.
174 Jeg lengtet etter din frelse, Herre; og din lov er min glede.
175 La min sjel leve, så skal den prise deg! og la dine dommer hjelpe meg.
176 Jeg har gått vill som en fortapt sau; søk din tjener; for jeg glemmer ikke dine bud.

KAPITTEL 120

1 (En sang av grader.) I min nød ropte jeg til Herren, og han hørte meg.
2 Red min sjel, Herre, fra løgnaktige lepper og fra en svikefull tunge.
3 Hva skal gis deg? eller hva skal man gjøre med deg, du falske tunge?
4 De mektiges skarpe piler, med kull av einer.
5 Ve meg, at jeg bor som fremmed i Mesek, at jeg bor i Kedars telt!
6 Min sjel har lenge bodd hos den som hater fred.
7 Jeg er for fred, men når jeg taler, er de til krig.

KAPITTEL 121

1 (En sang av grader.) Jeg vil løfte mine øyne til fjellene, hvorfra kommer min hjelp.
2 Min hjelp kommer fra Herren, som skapte himmel og jord.
3 Han lar ikke din fot rokkes; den som tar vare på deg, slumrer ikke.
4 Se, han som vokter Israel, skal ikke slumre eller sove.
5 Herren er din vokter, Herren er din skygge på din høyre hånd.
6 Solen skal ikke slå deg om dagen, heller ikke månen om natten.

7 Herren skal bevare deg fra alt ondt, han skal bevare din sjel.
8 Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nu av og til evig tid.

KAPITTEL 122

1 (En sang av Davids grader.) Jeg ble glad da de sa til meg: La oss gå inn i Herrens hus!
2 Våre føtter skal stå innenfor dine porter, Jerusalem!
3 Jerusalem er bygget som en by som er kompakt sammen:
4 Hvor stammene drar opp, Herrens stammer, til Israels vidnesbyrd, for å takke Herrens navn.
5 For det er satt dommens troner, tronene til Davids hus.
6 Be om fred i Jerusalem: de skal ha framgang som elsker deg.
7 Fred være innenfor dine murer, og velstand innenfor dine palasser.
8 For mine brødre og mine venners skyld vil jeg nå si: Fred være i deg!
9 På grunn av Herrens vår Guds hus vil jeg søke ditt gode.

KAPITTEL 123

1 (En sang av grader.) Til deg løfter jeg mine øyne, du som bor i himmelen.
2 Se, som tjenernes øyne ser på deres herres hånd, og som en jomfrus øyne på hennes elskerinnens hånd; så venter våre øyne på Herren vår Gud, inntil han forbarmer seg over oss.
3 Forbarm deg over oss, Herre, forbarm deg over oss! for vi er overmåte fylt av forakt!
4 Vår sjel er overmåte fylt av hån fra de som er i ro, og av de stoltes forakt.

KAPITTEL 124

1 (En sang av Davids grader.) Hadde det ikke vært Herren som var på vår side, la Israel nå si:
2 Hadde det ikke vært Herren som var på vår side da menn reiste seg mot oss:
3 Da hadde de slukt oss raskt, da deres vrede ble tent mot oss.
4 Da hadde vannet overveldet oss, strømmen gikk over vår sjel.
5 Da hadde de stolte vannet gått over vår sjel.
6 Lovet være Herren, som ikke har gitt oss som et bytte for deres tenner.
7 Vår sjel er flyktet som en fugl fra fuglefangernes snare; snaren er brutt, og vi er unnsluppen.
8 Vår hjelp er i Herrens navn, som skapte himmel og jord.

KAPITTEL 125

1 (En sang av grader.) De som setter sin lit til Herren, skal bli som Sions berg, som ikke kan rokkes, men blir til evig tid.
2 Som fjellene er rundt om Jerusalem, slik er Herren rundt om sitt folk fra nå av og til evig tid.
3 For de ugudeliges stav skal ikke hvile på de rettferdiges lodd; for at de rettferdige ikke skal rekke ut sine hender mot misgjerning.
4 Gjør godt, Herre, mot dem som er gode, og mot dem som er oppriktige i sitt hjerte!
5 De som viker av til sine krokete veier, dem skal Herren føre ut med dem som gjør urett, men fred skal være over Israel.

KAPITTEL 126

1 (En sang av grader.) Da Herren vendte tilbake Sions fangenskap, var vi som dem som drømmer.
2 Da ble vår munn fylt av latter og vår tunge av jubel; da sa de blant hedningene: Herren har gjort store ting mot dem.
3 Herren har gjort store ting mot oss; det er vi glade for.
4 Gjør om vårt fangenskap, Herre, som bekkene i sør!
5 De som sår med tårer, skal høste med glede.
6 Den som går ut og gråter og bærer dyrebar ætt, skal utvilsomt komme tilbake med glede og bringe sine kornkorn med seg.

KAPITTEL 127

1 (En høysang for Salomo.) Hvis ikke Herren bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger det; hvis ikke Herren tar vare på byen, våkner vekteren forgjeves.
2 Det er forgjeves for eder å stå opp tidlig, å sitte sent oppe, å ete sorgens brød; for slik gir han sin elskede søvn.
3 Se, barn er Herrens arv, og mors frukt er hans lønn.
4 Som piler er i en kjempes hånd; det er også ungdomsbarn.
5 Lykkelig er den mann som har koggeret fullt av dem; de skal ikke bli til skamme, men de skal tale med fiendene i porten.

KAPITTEL 128

1 (En sang av grader.) Salig er hver den som frykter Herren; som vandrer på hans veier.
2 For du skal ete dine henders arbeid; lykkelig skal du være, og det skal gå deg vel.
3 Din hustru skal være som et fruktbart vintre ved siden av ditt hus; dine barn som olivenplanter rundt ditt bord.
4 Se, slik skal den mann bli velsignet som frykter Herren.
5 Herren skal velsigne deg fra Sion, og du skal se det gode i Jerusalem alle dine livs dager.
6 Ja, du skal se dine barnebarn, og fred med Israel.

KAPITTEL 129

1 (En sang av grader.) Mange ganger har de plaget meg fra min ungdom, må Israel nå si:
2 Mange ganger har de plaget meg fra min ungdom, men de har ikke overvunnet meg.
3 Pløyerne pløyde på min rygg, de gjorde sine furer lange.
4 Herren er rettferdig, han har klippet av de ugudeliges bånd.
5 La dem alle bli til skamme og vende tilbake som hater Sion.
6 La dem bli som gresset på hustoppene, som visner før det vokser opp!
7 hvormed klipperen ikke fyller sin hånd; heller ikke den som binder sin barm.
8 Heller ikke de som går forbi, sier: Herrens velsignelse være over deg! Vi velsigner deg i Herrens navn.

KAPITTEL 130

1 (En sang av grader.) Fra dypet ropte jeg til deg, Herre.
2 Herre, hør min røst, la dine ører gi akt på røsten av mine bønn.
3 Hvis du, Herre, legger merke til misgjerninger, Herre, hvem skal da stå?
4 Men det er tilgivelse hos deg, for at du skal fryktes.
5 Jeg venter på Herren, min sjel venter, og på hans ord håper jeg.
6 Min sjel venter på Herren mer enn de som våker til morgenen, sier jeg, mer enn de som våker til morgenen.
7 La Israel håpe på Herren! For hos Herren er det miskunnhet, og hos ham er rikelig forløsning.
8 Og han skal forløse Israel fra alle hans misgjerninger.

KAPITTEL 131

1 (En sang av Davids grader.) Herre, mitt hjerte er ikke hovmodig, og mine øyne er ikke høye, og jeg øver meg ikke i store saker eller i ting som er for høye for meg.
2 Sannelig, jeg har oppført meg og tatt ro, som et barn som er avvent av sin mor; min sjel er som et avvent barn.
3 La Israel håpe på Herren fra nå av og til evig tid.

KAPITTEL 132

1 En sang av grader. Herre, kom David i hu og alle hans lidelser!
2 Hvordan han sverget Herren og sverget Jakobs mektige Gud;
3 Sannelig, jeg vil ikke gå inn i mitt hus tabernakel og ikke gå opp til mitt seng;
4Jeg vil ikke gi mine øyne søvn, og mine øyelokk vil jeg ikke sove,
5 Inntil jeg finner et sted for Herren, en bolig for Jakobs mektige Gud.
6 Se, vi hørte om det i Efrata; vi fant det på skogsmarkene.
7 Vi vil gå inn i hans tabernakler, vi vil tilbe for hans fotskammel.
8 Stå opp, Herre, til din hvile! du og din styrkes ark.
9 La dine prester bli kledd i rettferdighet! og la dine hellige rope av glede.
10 For din tjener Davids skyld, vend ikke bort din salvedes ansikt!
11 Herren har sverget David i sannhet; han vil ikke vende seg bort fra det; Av frukten av ditt legeme vil jeg sette på din trone.
12 Hvis dine barn vil holde min pakt og mitt vitnesbyrd som jeg skal lære dem, skal deres barn også sitte på din trone for alltid.
13 For Herren har utvalgt Sion; han har begjært det til sin bolig.
14 Dette er min hvile til evig tid: her vil jeg bo; for jeg har ønsket det.
15 Jeg vil rikelig velsigne hennes forråd, jeg metter hennes fattige med brød.
16 Jeg vil også kle hennes prester med frelse, og hennes hellige skal juble.
17 Der vil jeg la Davids horn spire; jeg har satt en lampe for min salvede.
18 Hans fiender vil jeg kle med skam, men på ham skal hans krone blomstre.

KAPITTEL 133

1 (A Song of Grades of David.) Se, hvor godt og hvor hyggelig det er for brødre å bo sammen i enhet!
2 Det er som den dyrebare salven på hodet, som rant ned på skjegget, ja, Arons skjegg;
3 Som Hermons dugg og som dugg som falt ned på Sions fjell; for der bød Herren velsignelsen, livet til evig tid.

KAPITTEL 134

1 Se, velsigne Herren, alle dere Herrens tjenere, som om natten står i Herrens hus!
2 Løft opp hendene i helligdommen og velsign Herren!
3 Herren, som skapte himmel og jord, velsigne deg fra Sion.

KAPITTEL 135

1 Pris Herren! Pris Herrens navn! pris ham, dere Herrens tjenere!
2 Dere som står i Herrens hus, i forgårdene til vår Guds hus,
3 Lov Herren! for Herren er god; lovsyng hans navn! for det er hyggelig.
4 For Herren har utvalgt Jakob for sig selv og Israel til sin eiendom.
5 For jeg vet at Herren er stor, og at vår Herre er over alle guder.
6 Alt det Herren ville, det gjorde han i himmelen og på jorden, i havet og på alle dyp.
7 Han lar dampene stige opp fra jordens ender; han lager lyn for regnet; han fører vinden ut av sine skattkammer.
8 Han slo Egypts førstefødte, både av mennesker og fe.
9 som sendte tegn og undere inn i ditt midte, Egypt, over Farao og alle hans tjenere.
10 Han slo store folkeslag og drepte mektige konger;
11 Sihon, amorittenes konge, og Og, kongen i Basan, og alle Kanaans riker.
12 og ga deres land til arv, til arv til sitt folk Israel.
13 Ditt navn, Herre, varer til evig tid; og din ihukommelse, Herre, fra slekt til slekt.
14 For Herren skal dømme sitt folk, og han skal omvende seg fra sine tjenere.
15 Hedningenes avguder er sølv og gull, et verk av menneskehender.
16 De har munn, men de taler ikke; øyne har de, men de ser ikke;
17 De har ører, men de hører ikke; det er heller ingen pust i munnen deres.
18 De som lager dem, er dem lik; slik er hver den som setter sin lit til dem.
19 Lov Herren, Israels hus, lov Herren, Arons hus!
20 Lov Herren, du Levi hus! I som frykter Herren, lov Herren!
21 Lovet være Herren fra Sion, han som bor i Jerusalem! Pris Herren!

KAPITTEL 136

1 Takk Herren! for han er god, for hans miskunnhet varer evindelig.
2 Takk gudenes Gud, for hans miskunnhet varer evindelig!
3 Takk Herren over herrer, for hans miskunnhet varer evindelig!
4 For ham som alene gjør store under, for hans miskunnhet varer evindelig.
5 Til ham som med visdom skapte himmelen, for hans miskunnhet varer evindelig.
6 Til ham som spennte ut jorden over vannet, for hans miskunnhet varer evindelig.
7 Til ham som skapte store lys, for hans miskunnhet varer evindelig.
8 Solen skal herske om dagen, for hans miskunnhet varer evindelig.
9 Månen og stjernene skal herske om natten, for hans miskunnhet varer evindelig.
10 Til ham som slo Egypt i deres førstefødte, for hans miskunnhet varer evindelig.
11 og førte Israel ut av dem, for hans miskunnhet varer evindelig.
12 Med sterk hånd og utstrakt arm, for hans miskunnhet varer evindelig.
13 Til ham som delte Rødehavet i stykker, for hans miskunnhet varer evindelig.
14 og lot Israel gå midt i det, for hans miskunnhet varer evindelig.
15 Men han styrtet Farao og hans hær i Rødehavet, for hans miskunnhet varer evindelig.
16 Til ham som førte sitt folk gjennom ørkenen, for hans miskunnhet varer evindelig.
17 Til ham som slo store konger, for hans miskunnhet varer evindelig.
18 Og drepte berømte konger, for hans miskunnhet varer evindelig.
19 Sihon, amorittenes konge, for hans miskunnhet varer evindelig.
20 Og Og, kongen i Basan, for hans miskunnhet varer evindelig.
21 og ga deres land til arv, for hans miskunnhet varer evindelig.
22 En arv for Israel, hans tjener, for hans miskunnhet varer evindelig.
23 Han kom oss i hu i vår ringe eiendom, for hans miskunnhet varer til evig tid.
24 Og han har forløst oss fra våre fiender, for hans miskunnhet varer evindelig.
25 som gir mat til alt kjød, for hans miskunnhet varer evindelig.
26 Takk himmelens Gud, for hans miskunnhet varer evindelig!

KAPITTEL 137

1 Ved Babylons elver, der satte vi oss ned, ja, vi gråt da vi kom i hu Sion.
2 Vi hengte våre harper på pilene midt i dem.
3 For der krevde de som førte oss bort, en sang av oss; og de som ødslet oss, krevde glede av oss og sa: Syng oss en av Sions sanger!
4 Hvordan skal vi synge Herrens sang i et fremmed land?
5 Hvis jeg glemmer deg, Jerusalem, la min høyre hånd glemme hennes list!
6 Hvis jeg ikke kommer deg i hu, la min tunge holde seg til min munn; hvis jeg ikke foretrekker Jerusalem fremfor min største glede.
7 Kom i hu, Herre, Edoms barn på Jerusalems dag! som sa: Ras det, ras det, inntil dets grunnvoll.
8 Du Babylons datter, du som skal ødelegges! lykkelig skal han være som lønner deg som du har tjent oss.
9 Lykkelig skal han være som tar og slår dine små barn mot steinene.

KAPITTEL 138

1 (En salme av David.) Jeg vil prise dig av hele mitt hjerte; for gudene vil jeg lovsynge dig.
2 Jeg vil tilbe til ditt hellige tempel og prise ditt navn for din miskunnhet og for din sannhet; for du har gjort ditt ord stor over hele ditt navn.
3 Den dagen jeg ropte, svarte du meg, og du styrket meg med kraft i min sjel.
4 Alle jordens konger skal prise deg, Herre, når de hører ordene fra din munn.
5 Ja, de skal synge på Herrens veier, for stor er Herrens herlighet.
6 Selv om Herren er høy, ser han likevel på de ydmyke, men de stolte kjenner han langt borte.
7 Om jeg vandrer midt i trengsel, vil du levendegjøre meg; du skal rekke ut din hånd mot mine fienders vrede, og din høyre hånd skal frelse meg.
8 Herren vil fullføre det som angår meg: din miskunnhet, Herre, varer evindelig; forlat ikke dine egne henders gjerninger.

KAPITTEL 139

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Herre, du har ransaket meg og kjent meg.
2 Du kjenner min nedtur og min oppstand, du forstår min tanke langt borte.
3 Du går rundt min sti og min liggende, og du er kjent med alle mine veier.
4 For det er ikke et ord på min tunge, men se, Herre, du vet det i det hele tatt.
5 Du har omringet meg bak og foran, og du har lagt din hånd på meg.
6 Slik kunnskap er for vidunderlig for meg; det er høyt, jeg kan ikke nå det.
7 Hvor skal jeg gå fra din ånd? eller hvor skal jeg flykte fra ditt åsyn?
8 Om jeg stiger opp til himmelen, er du der; legger jeg min seng i helvete, se, du er der.
9 Om jeg tar morgenens vinger og bor ved havets ytterkanter;
10 Også dit skal din hånd føre meg, og din høyre hånd skal holde meg.
11 Dersom jeg sier: Sannelig, mørket skal dekke meg; selv natten skal være lys om meg.
12 Ja, mørket skjuler ikke for deg; men natten lyser som dagen, mørket og lyset er begge like for deg.

13 For du har tatt mine nyler i eie, du har dekket meg i min mors liv.
14 Jeg vil prise deg; for jeg er fryktelig og underfull skapt; underfulle er dine gjerninger; og det vet min sjel godt.
15 Min gods var ikke skjult for deg, da jeg ble skapt i det skjulte og grusomt drevet i jordens laveste deler.
16 Dine øyne så min gods, men de var ufullkomne; og i din bok var alle mine lemmer skrevet, som i stadighet ble formet, mens det ennå ikke var noen av dem.
17 Hvor dyrebare er også dine tanker for meg, Gud! hvor stor er summen av dem!
18 Skulle jeg telle dem, er de flere enn sanden; når jeg våkner, er jeg fremdeles hos deg.
19 Sannelig, du vil drepe de ugudelige, Gud! Vik derfor bort fra meg, I blodmenn!
20 For de taler ugudelig mot deg, og dine fiender tar ditt navn forgjeves.
21 Hater jeg ikke dem, Herre, som hater deg? og er jeg ikke bedrøvet over dem som reiser seg mot deg?
22 Jeg hater dem med fullkommen hat, jeg regner dem for mine fiender.
23 Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte; prøv meg og kjenn mine tanker!
24 Og se om det er noen ond vei i meg, og led meg på den evige vei.

KAPITTEL 140

1 (Til musikksjefen, en salme av David.) Frels meg, Herre, fra den onde mann, bevar meg fra voldsmannen!
2 som tenker på ulykker i sitt hjerte; stadig samles de til krig.
3 De har skjerpet sine tunger som en slange; huggorms gift er under leppene deres. Selah.
4 Bevar meg, Herre, fra de ugudeliges hender! bevar meg fra den voldelige mannen; som har tenkt å omstyrte mine veier.
5 De stolte har skjult en snare for meg og snorer; de har spredt et garn ved veikanten; de har satt gin til meg. Selah.
6 Jeg sa til Herren: Du er min Gud; hør røsten av mine bønn, Herre!
7 Herre, Herre, min frelses styrke, du har dekket mitt hode på kampens dag.
8 Gi ikke, Herre, den ugudeliges lyster, heller ikke hans onde plan! at de ikke opphøyer seg selv. Selah.
9 Og hodet til dem som omkranser meg, la deres egne leppers ondskap dekke dem.
10 La brennende kull falle over dem! La dem kastes på ilden! ned i dype groper, så de ikke reiser seg igjen.
11 La ikke en ond taler bli etablert på jorden; det onde skal jage voldsmannen for å omstyrte ham.
12 Jeg vet at Herren vil ta vare på de elendiges sak og de fattiges rett.
13 Sannelig, de rettferdige skal takke ditt navn, de rettferdige skal bo for ditt åsyn.

KAPITTEL 141

1 (En salme av David.) Herre, jeg roper til deg; skynd deg til meg! lytt til min røst når jeg roper til deg.
2 La min bønn stå frem for deg som røkelse! og løftet opp av mine hender som kveldsoffer.
3 Sett en vakt, Herre, foran min munn! hold døren til mine lepper.
4 Bøy ikke mitt hjerte til noe ondt, til å gjøre onde gjerninger med mennesker som gjør urett, og la meg ikke ete av deres godbiter.
5 La de rettferdige slå meg! det skal være en godhet, og la ham irettesette meg! det skal være en ypperlig olje som ikke skal knuse mitt hode; for likevel skal også min bønn være i deres ulykker.
6 Når deres dommere blir styrtet på steinete steder, skal de høre mine ord; for de er søte.
7 Våre bein er spredt ved gravens munn, som når en hogger og kløver ved på jorden.
8 Men mine øyne er rettet mot deg, Herre, Gud! la ikke min sjel være fattig.
9 Bevar meg fra snarene som de har lagt for meg, og for misgjerningsmennenes ben.
10 La de ugudelige falle i sine egne garn, mens jeg slipper unna.

KAPITTEL 142

1 (Davids maschil; en bønn da han var i hulen.) Jeg ropte til Herren med min røst; med min røst til Herren bad jeg min bønn.
2 Jeg utøste min klage for ham; Jeg viste for ham mine problemer.
3 Da min ånd ble overveldet i meg, da kjente du min vei. På den veien jeg gikk, har de i skjul lagt en snare for meg.
4 Jeg så på min høire hånd og så, men det var ingen som kjente meg; ingen mann brydde seg om min sjel.
5 Jeg ropte til dig, Herre! Jeg sa: Du er min tilflukt og min del i de levendes land.
6 Gi akt på mitt rop! for jeg er meget lavt; frels meg fra mine forfølgere! for de er sterkere enn meg.
7 Før min sjel ut av fengslet, så jeg kan prise ditt navn! De rettferdige skal omringe meg; for du skal handle velvillig mot meg.

KAPITTEL 143

1 (En salme av David.) Hør min bønn, Herre, lytt til mine bønn; svar meg i din trofasthet og i din rettferdighet!
2 Og gå ikke til dom med din tjener, for for dine øyne skal ingen som lever rettferdiggjøres.
3 For fienden har forfulgt min sjel; han har slått mitt liv til jorden; han har fått meg til å bo i mørket, som de som lenge har vært døde.
4 Derfor er min ånd overveldet i meg; mitt hjerte i meg er øde.
5 Jeg husker gamle dager; Jeg mediterer over alle dine gjerninger; Jeg funderer over dine henders verk.
6 Jeg rekker ut mine hender mot deg, min sjel tørster etter deg som et tørst land. Selah.
7 Hør meg snarlig, Herre! min ånd svikter; skjul ikke ditt åsyn for meg, så jeg ikke blir lik dem som farer ned i graven.
8 La meg høre din miskunnhet om morgenen! for på deg stoler jeg: la meg kjenne veien jeg skal gå på; for jeg løfter min sjel til deg.
9 Fri meg, Herre, fra mine fiender! Jeg flykter til deg for å skjule meg.

10 Lær meg å gjøre din vilje; for du er min Gud; din ånd er
god; før meg inn i rettskaffens land.
11 Gjør meg levende, Herre, for ditt navns skyld! For din
rettferdighets skyld, red min sjel ut av nød!
12 Og avskjær mine fiender ved din miskunnhet og utryd
alle dem som plager min sjel; for jeg er din tjener.

KAPITTEL 144

1 (En salme av David.) Lovet være Herren min styrke, som
lærer mine hender til krig og mine fingre å kjempe!
2 Min godhet og min festning; mitt høye tårn og min
frelser; mitt skjold og han som jeg stoler på; som legger
mitt folk under meg.
3 Herre, hva er et menneske, at du kjenner det! eller
menneskesønnen, at du gjør regnskap for ham!
4 Mennesket er lik forfengelighet, dets dager er som en
skygge som går bort.
5 Bøy din himmel, Herre, og kom ned; rør ved fjellene, så
skal de ryke.
6 Kast ut lyn og spred dem; skyt ut dine piler og ødelegge
dem!
7 Send din hånd ovenfra! red meg ut og fri meg av store
vann, fra fremmede barns hånd!
8 hvis munn taler tomhet, og deres høyre hånd er en
løgnens høyre hånd.
9 Jeg vil synge en ny sang for dig, Gud, på et salteri og et
instrument på ti strenger vil jeg lovsynge dig.
10 Det er han som frelser konger, han som utfrir sin tjener
David fra det skadelige sverd.
11 Befri meg og fri meg fra fremmede barns hånd, hvis
munn taler tomhet, og deres høyre hånd er en løgnens
høyre hånd.
12 for at våre sønner skal være som planter som vokser opp
i sin ungdom; at døtrene våre kan bli som hjørnesteiner,
polert etter likhet med et palass:
13 for at våre skure kan bli fulle og gi all slags forråd, så
våre sauer kan føde tusener og ti tusen på våre gater.
14 for at våre okser skal være sterke til å arbeide; at det
ikke skal være innbrudd eller utgang; at det ikke skal
klages i gatene våre.
15 Lykkelig er det folket, det er i et slikt tilfelle; ja,
lykkelig er det folket hvis Gud er Herren.

KAPITTEL 145

1 (Davids lovsang.) Jeg vil prise deg, min Gud, konge; og
jeg vil prise ditt navn i all evighet.
2 Hver dag vil jeg velsigne deg; og jeg vil prise ditt navn i
all evighet.
3 Stor er Herren og meget priset; og hans storhet er
uransakelig.
4 En slekt skal prise dine gjerninger for en annen og
forkynne dine kjempegjerninger.
5 Jeg vil tale om din herlighets herlighet og om dine
undergjerninger.
6 Og menneskene skal tale om dine fryktelige gjerningers
styrke, og jeg vil forkynne din storhet.
7 De skal i rikelig utsende minnet om din store godhet, og
de skal synge om din rettferdighet.
8 Herren er nådig og full av barmhjertighet; sen til vrede og
stor barmhjertighet.
9 Herren er god mot alle, og hans miskunnhet er over alle
hans gjerninger.
10 Alle dine gjerninger skal prise deg, Herre; og dine
hellige skal velsigne deg.
11 De skal tale om ditt rikes herlighet og tale om din makt;
12 for å kunngjøre menneskenes barn hans mektige
gjerninger og hans rikes herlighet.
13 Ditt rike er et evig rike, og ditt herredømme varer fra
slekt til slekt.
14 Herren støtter alle de som faller, og reiser opp alle de
nedbøyde.
15 Alles øyne venter på deg; og du ga dem deres mat i rette
tid.
16 Du åpner din hånd og metter alt som lever.
17 Herren er rettferdig på alle sine veier og hellig i alle sine
gjerninger.
18 Herren er nær alle dem som påkaller ham, alle som
påkaller ham i sannhet.
19 Han vil oppfylle ønsket til dem som frykter ham, og han
skal høre deres rop og frelse dem.
20 Herren bevarer alle dem som elsker ham, men alle de
ugudelige vil han ødelegge.
21 Min munn skal tale Herrens pris, og la alt kjød prise
hans hellige navn i all evighet.

KAPITTEL 146

1 Pris Herren! Pris Herren, min sjel!
2 Så lenge jeg lever, vil jeg prise Herren; jeg vil lovsynge
min Gud så lenge jeg er til.
3 Sett ikke din lit til fyrster, heller ikke til menneskesønnen,
i hvem det ikke er noen hjelp.
4 Hans ånde går ut, han vender tilbake til sin jord; på den
dagen forsvinner tankene hans.
5 Lykkelig er den som har Jakobs Gud til hjelp, hvis håp er
til Herren sin Gud.
6 som skapte himmelen og jorden, havet og alt som er der,
som bevarer sannheten til evig tid.
7 som holder dom for de undertrykte, som gir mat til de
sultne. Herren løser fangene:
8 Herren åpner de blindes øyne, Herren reiser de nedbøyde;
Herren elsker de rettferdige.
9 Herren bevarer de fremmede; farløse og enker hjelper
han, men de ugudeliges vei snur han på hodet.
10 Herren skal være konge til evig tid, din Gud, Sion, fra
slekt til slekt. Pris Herren!

KAPITTEL 147

1 Lov Herren! For det er godt å lovsynge vår Gud! for det
er hyggelig; og ros er hyggelig.
2 Herren bygger Jerusalem opp, han samler de fordrevne
av Israel.
3 Han helbreder dem som har et sønderknust hjerte og
binder deres sår.
4 Han forteller tallet på stjernene; han kaller dem alle ved
navn.
5 Stor er vår Herre og stor makt: hans forstand er uendelig.
6 Herren løfter de saktmodige opp, han kaster de ugudelige
ned til jorden.
7 Syng for Herren med takk! syng lovsang på harpe for vår
Gud!

8 som dekker himmelen med skyer, som bereder regn for jorden, som lar gress vokse på fjellene.
9 Han gir dyret dets mat, og til de unge ravnene som roper.
10 Han har ikke behag i hestens styrke, han har ikke behag i en manns ben.
11 Herren har behag i dem som frykter ham, i dem som håper på hans miskunnhet.
12 Lov Herren, Jerusalem! pris din Gud, Sion!
13 For han har styrket stengene for dine porter; han har velsignet dine barn i deg.
14 Han slutter fred i dine landemerker og fyller deg med den fineste hvete.
15 Han sender ut sitt bud på jorden; hans ord løper meget raskt.
16 Han gir snø som ull, han sprer rimfrost som aske.
17 Han kaster ut sin is som biter; hvem kan stå for hans kulde?
18 Han sender ut sitt ord og smelter dem; han lar sin vind blåse, og vannet flyter.
19 Han forkynner sitt ord for Jakob, sine forskrifter og sine lover for Israel.
20 Han har ikke gjort slik med noe folk, og hans dommer har de ikke kjent dem. Pris Herren!

KAPITTEL 148

1 Pris Herren! Lov Herren fra himmelen, pris ham i det høye!
2 Lov ham, alle hans engler, pris ham, alle hans hærskarer!
3 Lov ham, sol og måne, pris ham, alle lysets stjerner!
4 Lov ham, I himlenes himmel, og I vann som er over himmelen!
5 La dem prise Herrens navn, for han befalte, og de ble skapt.
6 Han har også grunnfestet dem for alltid og alltid; han har gitt en befaling som ikke skal gå i kraft.
7 Lov Herren fra jorden, dere drager og alle dyp!
8 Ild og hagl; snø og damp; stormfull vind oppfyller hans ord:
9 Fjell og alle hauger; fruktbare trær og alle sedertre:
10 Dyr og alt storfe; krypende ting og flygende fugler:
11 Jordens konger og alle folk; fyrster og alle jordens dommere:
12 Både unge menn og jomfruer; gamle menn og barn:
13 La dem prise Herrens navn! For hans navn alene er utmerket; hans herlighet er over jorden og himmelen.
14 Han opphøyer også sitt folks horn, alle sine helliges pris; av Israels barn, et folk som var nær ham. Pris Herren!

KAPITTEL 149

1 Pris Herren! Syng for Herren en ny sang og hans pris i de helliges menighet!
2 La Israel glede seg over ham som skapte ham, la Sions barn glede seg over sin konge!
3 La dem prise hans navn i dansen, la dem lovsynge ham med klang og harpe!
4 For Herren har behag i sitt folk; han vil pryde de saktmodige med frelse.
5 La de hellige glede seg i herlighet, la dem synge høyt på sine senger!
6 La Guds lovprisninger være i deres munn og et tveegget sverd i deres hånd!
7 for å utøve hevn over hedningene og straffe over folket;
8 for å binde deres konger med lenker og deres fornemme med jernlenker;
9 For å fullbyrde den dom som er skrevet: denne ære har alle hans hellige. Pris Herren!

KAPITTEL 150

1 Pris Herren! Pris Gud i hans helligdom, pris ham på hans krafts himmelhvelving.
2 Pris ham for hans mektige gjerninger, pris ham etter hans store storhet!
3 Lov ham med basunklang, pris ham med harpe og harpe!
4 Lov ham med klang og dans, pris ham med strengeinstrumenter og orgler!
5 Lov ham på de høylytte cymbalene, pris ham på de høylydende cymbalene!
6 La alt som har ånde, prise Herren! Pris Herren!